

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

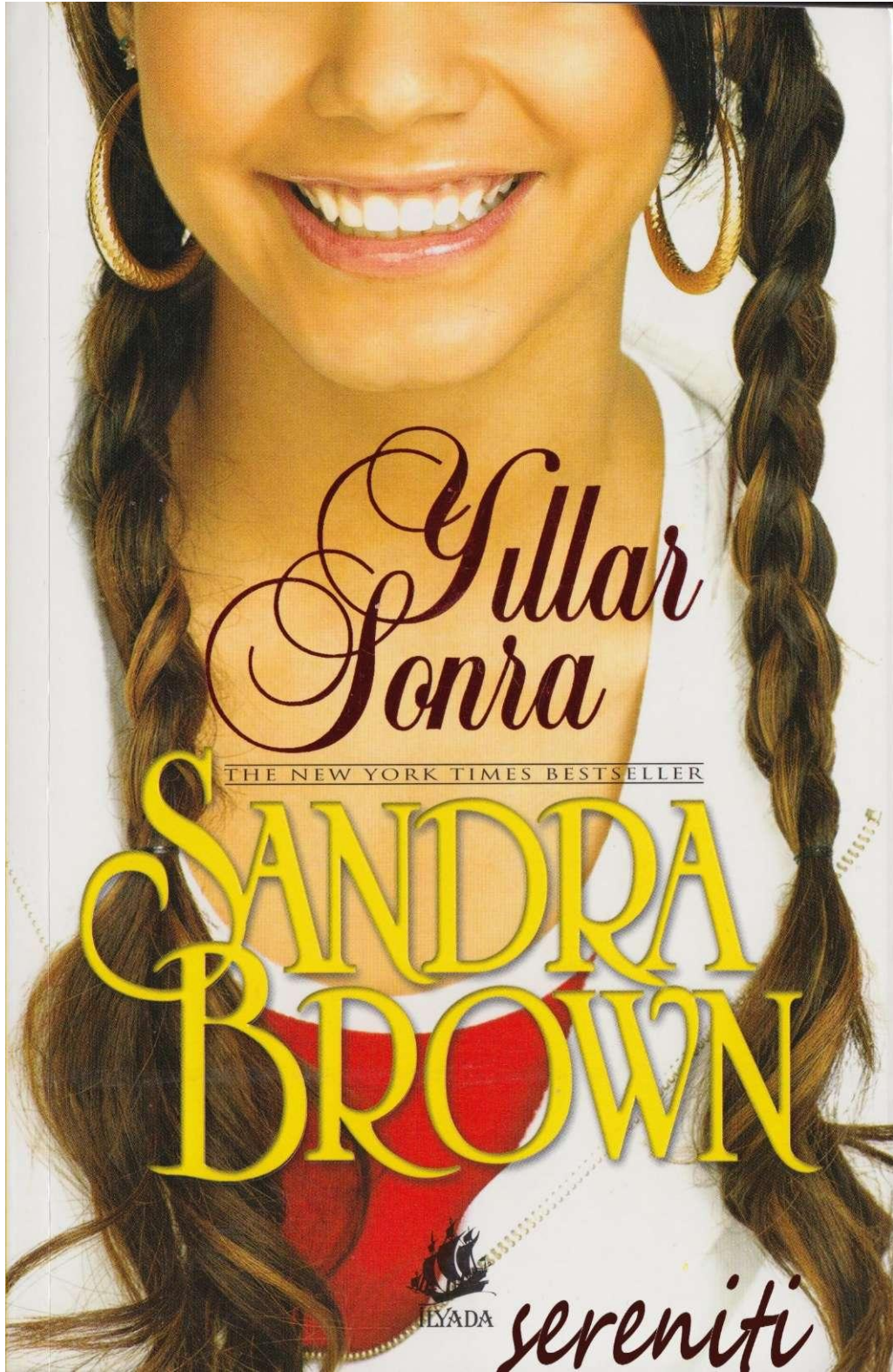
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yıllar Sonra SANDRA BROWN

Elliden fazla romanıyla New York Times'ın en çok satan romanları listesine giren Sandra Brown, milyonlarca okuyucusunu, romanlarında konu ettiği kaderin güzel cilveleri ve karizmatik aşklarla, eserlerine bağlamaktadır. Bu klasik hikâyede, romanın kahramanı olan kadın yıllarca platonik aşkla sevdiği adamla yıllar sonra hiç beklemediği bir anda karşılaşır ve sonunda kavuşacağı mutluluk şansını hayatını mahvedecek bir sırrı söyleyerek elinden kaçırmak zorunda kalır...

10.00 TL.

tarama, düzenleme: *sereniti*

YILLAR SONRA

SANDRA

BROWN

İLYADA YAYINLARI: II BESTSELLER: 04

YILLAR SONRA SANDRA BROWN

' ORİJİNAL ADI: LONG TIME COMING
YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ
ÇEVİREN: ASLI KARASUİL ERMİŞ
DİZGİ: ELİF YAVUZ KAPAK UYGULAMA: METE
GİRİŞGEN

BASKI: MELİSA MATBAACILIK
KAPAK FİLMİ: MAT YAPIM
REDAKSİYON: SELİM SUNGU

1. BASIM HAZİRAN 2009 ISBN:978-605-5872-62-5 YAYINEVİ
SERTİFİKA NO: 12330
Copyright ©SANDRA BROWN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm
Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İLYADA
İLYADA
YAYINLARI

Bir PozitifTurizm
Dış. Tic. Ltd. Şti
Markasıdır. Cevizlik
Mh. Sakızlıyalı Sk.
No:25
Bakırköy/İstanbul
Tel: 0 212 583 24 50
Fax: 0 212 570 73 98

YILLAR SONRA SANDRA BROWN

1. BÖLÜM

*P*orsche,

avını yakalamaya çalışan kara bir panter gibi caddede sinsice ilerledi. Arabanın frenlerine basılmasıyla, önce motordan zevkten mayışan bir kedinin mırlaması gibi bir ses geldi, sonra bu ses avını yakalayan yırtıcı kuşun hırlaması gibi giderek azaldı ve bitti.

Marnie Hibbs, arabanın motor sesini duyduğunda, çiçek yatağının bereketli toprağına dizlerini koymuş, menekşelerin dibinde çıkan yabani otları temizlerken, kendilerine bunlardan üç öğün yemek yapan küçük böceklere küfür ediyordu. Omuz hizasından başını çevirip, arabaya baktı. Araba tam evinin önünde durunca telaşlandı.

"Tanrım, bu kadar geç oldu mu?" dedi. Ufak küreğini elinden bırakarak ayağına kalktıktan sonra, çıplak dizlerindeki toprağın nemini silkeledi.

Bir adamın spor arabasından inip ona doğru yürüdüğünü görünce, üzerine çabucak çeki düzen vermeye çalıştı. Alnına düşen koyu perçemlerini geriye itmek için elini uzattığında elinde hâlâ bahçe eldivenlerinin olduğunu fark edip, onları çabucak elinden çıkarttı ve küreğinin yanına bıraktı.

Kol saatine baktığında, geç kalmadığını anladı. Yalnızca adam, randevusuna zamanından çok önce gelmişti. Bu haliyle, adamın üzerinde olumlu bir izlenim bırakamayacağını düşündü.

Terli ve kirli bir halde müşterisiyle görüşmekten başka çaresi yoktu. Bu işten gelecek komisyona fena halde ihtiyacı vardı.

Zoraki bir şekilde gülümseyerek, adamı karşılamak için kaldırımdan aşağı inerken, bir saat süren bahçe çalışmasına başlamadan önce, evini ve stüdyosunu düzenli bırakıp bırakmadığını düşünerek, huzursuz bir şekilde adamı karşılamaya gitti. Ortalık adamın gelmesine yakın toplamayı düşünüyordu.

Berbat olabilirdi ama bu halinin davranışlarını kötü etkilemesini istemiyordu. Adamı kendine güvenli ve dostça karşılamak, kötü görünümünün verdiği dezavantajı gidermenin tek yolu olacağını düşünüyordu.

Adamı selamladığında, adam hâlâ ondan birkaç adım uzaktaydı. "Merhaba," dedi ona neşeyle gülümseyerek. "Sanırım saatleri şaşırdık. Sizi bu kadar erken beklemiyordum."

"Bu şeytani oyununuza uzun zamandır devam ettiğinizi biliyorum."

Marnie, eski beton kaldırımında ayağındaki lastik ayak-kabırlarla yürürken, birden keskin bir şekilde durunca ayağı kaydı. Başını şaşkın bir şekilde salladı. "Üzgünüm, ben..."

"Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz, bayan?"

"Bayan Hibbs. Siz benim kim olduğumu sanmıştınız?"

"Sizden tekrar mektup alamadım. Peki şimdi ne gibi bir şeytanlık yapmayı planlıyordunuz?"

"Ne gibi şeytanlık planladığımı mı sordunuz?" Marnie, etrafı çaresiz bir şekilde inceleyip, sanki ön taraçasındaki devasa çınarların bu münasebetsiz soruya cevap vermesini bekler gibi onlara tuhaf bir şekilde baktı.

"Bana neden o mektupları gönderdiniz?"

"Mektuplar mı?"

Adam kesinlikle çok öfkeliydi ve Marnie'nin ona olan biteni açıklayamayışı, adamı daha da öfkelenirmişe benziyordu. Marnie kafasını kaldırıp ona bakıncaya kadar, adam tıpkı tarla faresinin üstüne atlayan bir kartal gibi onun üstüne atlayıp, köşeye sıkıştırdı. Adamın sırtına vuran yaz güneşi, onu siluet halinde gösteriyordu.

Adam sarışın, uzun boylu, temiz giyimliydi ve üzerine gelişigüzel giydiğı bol dökümlü pantolon ve spor gömleğıyle oldukça şık duruyordu, giydiklerinin hepsi moda, hepsi kusursuzdu. Gözüne taktığı ışığı geçirmez mat camlı havacı gözlüklerinden adamın gözlerini göremiyordu. Ama eğer gözlerinin ifadesi de duruşu kadar kavgacıysa, onları görmese de olurdu.

"Neden söz ettiğınızı anlayamadım."

"Mektuplar, bayan, o mektuplardan." Kelimeler adamın bembeyaz dişlerinin arasından gergin bir şekilde dökölüyordu.

"Hangi mektuplardan?"

"Aptalı oynama."

"Doğru eve geldiğinizden emin misiniz?"

Adam öne doğru bir başka adım daha attı. Adam biraz daha güçlü bir sesle ona, "Doğru eve geldiğimi biliyorum," dedi.

"Kesinlikle yanılıyorsunuz." Kadın, özellikle hayatında tanışmadığı bir adama bilmediğı bir konuda kendisini savunmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. "Siz ya delisiniz ya da sarhoş ama her iki durumda da *yanılıyorsunuz*. Aradığınız kişi ben değilim ve hemen mülkümü terk etmenizi istiyorum. Hemen şimdi."

"Beni bekliyordunuz. Bunun, benimle konuşma tarzınızdan bile kolayca anlaşıldığını söyleyebilirim."

"Sizin reklam ajansından gelmesini beklediğim kişi olduğunuzu sanmıştım."

"Hayır. Reklam ajansından gelmedim."

"şükürler olsun." Kadın bu kadar mantıksız ve huysuz biriyle iş yapacak olmaktan nefret ediyordu.

"Siz benim kim olduğumu çok iyi biliyorsunuz," dedi adam gözünden güneş gözlüklerini çıkartarak.

Marnie, onun gözlerini görünce şaşkınlıktan birden derin bir soluk aldı ve geriye doğru gitti. Çünkü bu adamın gerçekten kim olduğunu çok iyi biliyordu. Bir anda hızla atmaya başlayan kalbinin yuvasından dışarı fırlamasına engel olmak için elini sımsıkı göğsüne bastırdı "Law," dedi, nefes nefese.

"Doğru. Law Kincaid. Tıpkı bana yolladığın mektupların üstündeki zarflara yazdığın gibi."

Kadın, onun yıllar sonra, sadece birkaç adım ötesinde tekrar durmasından şaşkına dönmüştü. Bu kez adamın yüzünü gazetelerden ya da televizyondan görmüyordu. Adam etiyile kemiğiyle tam karşıındaydı. Aradan geçen yıllar adamın bedenine nazik davranmış, onu yıpratacağına daha da güzelleştirmişti.

Kadın durup, ona daha yakından bakmak istedi. Ama adam ona kelimenin tam anlamıyla aşağılcasına bakıyordu, onu tanıyamamıştı. "İçeri buyurun, Bay Kincaid," dedi kadın kibar bir şekilde.

Hafta sonunun güneşli olmasından istifade edip bahçeleriyle uğraşan pek çok komşusu, işlerini güçlerini bırakıp Bayan Hibbs'in ziyaretçisine ve onun arabasına merakla bakmaya başladılar.

Marnie'nin erkek ziyaretçisinin olması sıradışı bir durum değildi. Zaten onun müşterilerinin çoğu erkekti ve çoğu iş

görüşmelerini kendi evinde yapardı. Müşterileri, genellikle koyu renkli takım elbiseler giyen, ciddi yöneticilerdi. İçlerinden yalnızca bir kaçının film yıldızları gibi bronz teni ve böylesine gösterişli arabası vardı.

Houston'un bu bölgesinde, zengin yeni komşulara hiç rastlanmazdı. Bu semtte ikamet edenlerin çoğu orta yaşlı ve mütevazı büyük arabalar kullanan kimselerdi. Evin önünde bir Porsche'un durması gerçekten merak edilecek bir şeydi. Ve komşularının bildikleri kadarıyla, Marnie Hibbs'in iş hayatında daha önce hiç böyle bir müşterisi olmamıştı.

Marnie, yürürken ses çıkaran lastik tabanlı ayakkabılarının üzerinde dönüp, Law Kincaid'in kaldırımından çıkıp, evinin ön kapısından içeri girmesi için ona yol verdi. İçerde çalışan klimalar, dışarısının rutubetli sıcağından sonra insana ferahlatıcı gelmesi gerekirken, kadın terden sıırıslı haliyle, içerdeki soğutulmuş odanın havasından üşümüştü. Belki de farkında olmadan arkasında duran adam onun içini ürpertiordu.

"Buradan."

Kadın, adamı yalnızca II. Dünya Savaşından önce inşa edilen evlerde bulunabilecek türden geniş bir holden aşağı doğru geçirip, stüdyo olarak kullandığı arkadaki cam taraçaya götürdü. Marnie stüdyosunda kendini daha çok evde hissediyor, orada içi rahat ediyordu. Bu nedenle Law Kincaid'in beklenmedik şekilde yaşantısına tekrar girmesinin verdiği şaşırtıcı gerçekle ancak orada daha iyi baş edebilirdi.

Yüzünü adama döndüğünde onun buz mavisi gözleri stüdyoda geziniyordu. Adamın gözleri bir an kadının gözleriyle mıknaş gibi birleşti.

Adam kısa ve öz bir şekilde "Güzel?" deyip, ellerini kalçasına koydu. Adamın, Marnie'nin bilmediği bir konuda ondan bir açıklama beklediği kesindi.

"Mektuplarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Bay Kincaid."

"Ama onlar bana bu adresten gönderilmişler."

"O halde postanede bir yanlışlık olmalı."

"Tam aksine. Birkaç hafta içinde tam beş kez hata yapmaları imkânsız. Bakın, Bayan. Uh... Soyadınız neydi?"

"Hibbs. Bayan Hibbs."

Adam ona bir kez daha sert bir şekilde, neler olduğunu öğrenmek ister gibi baktı. "*Bayan* Hibbs. Tam otuz dokuz yıldır bekâırım. Ergenliğe ulaşmamdan bu yana oldukça uzun bir süre geçti. Hali ile yatağa girdiğim her kadını hatırlamam imkânsız."

Kadının kalbi bir kez daha dans edercesine attı ve zorla nefes almaya başladı. "Ben, sizinle hiç yatmadım."

Adam ona doğru bir adım attı ve kibirli bir şekilde başını kaldırdı. "O halde neden oğlumun annesi olduğunuzu iddia ediyorsunuz? Üstelik birkaç hafta önce ilk mektubunuzu aldığımda öğrendiğim, o zamana kadar varlığından bile haberimin olmadığı bir erkek çocuğu."

Marnie, hiç konuşmadan dehşete kapılmış bir şekilde adama dikkatle baktı. Yüzünün renginin kaçtığını hissedebiliyordu. Bir anda yer ayaklarının altından çekiliyormuş gibi geldi.

"Benim hiç çocuğum olmadı. Ve tekrar söylüyorum, size asla mektup göndermedim." Eliyle adama oturması için koltuğu gösterdi. "Neden oturmuyorsunuz?" Koltuğa oturmasını adama kibarlık olması için ya da adamın rahatını düşündüğü için istememişti. Eğer biraz daha ayakta kalacak olsa, kendi dizlerinin artık onu taşımayacağından korkuyordu.

Adam biraz düşündü, sinirli bir şekilde alt dudağını ucundan kemirerek, hasır kanepeye doğru yürüdü. Yüzüp yüzüp kuyruğuna geldiğini düşünüp, gerektiğinde yerinden fırlayıp kalkmaya hazır bir halde, kanepenin tam ucuna oturdu.

Marnie çamurlu lastik ayakkabılarından, eski püskü giysilerinden ve üzerine giydiği eski tişörtünden utanarak, adamın tam karşısındaki koltuğa yüzü adama dönük olarak oturdu. Koltuğa, kirli dizleri birbirine yapışık bir halde ve tüm ciddiyetiyle oturup, ellerini bacaklarının üstüne koydu.

Adamın keskin gözleri onun bahçeyle uğraşırken üzerine giydiği giysilere, taranmamış saçlarına ve kirli dizlerinin üzerinde gezinirken, kendini, üzerinde giysisi olmadan oturduğunu sandı ve huzursuz oldu.

"Siz beni tanıyorsunuz." Adamın ağzından bu sözler tıpkı yayından çıkmış bir ok gibi fırladı.

"Televizyon seyreden ya da gazete okuyan herhangi biri bile sizi tanıyabilir. Siz John Glenn'den bu yana gelmiş geçmiş en popüler astronotsunuz."

"O halde, yayından çıkan her okun açık hedefiyim."

"Ben bir ok değilim!"

"O halde hangi kahrolası sebeple bana o mektupları yolladınız? Bunun pek de orijinal bir fikir olmadığımı biliyorsunuz. Bana onlardan günde düzinelerce geliyor."

"Tebrikler."

"Hepsi hayran mektupları değil. Bazıları, Tanrı'nın insanoğlunun gitmesini istemediği yerlere gittiğimiz için koyu dindarlardan aldığımız kızgın mektuplar. Buna örnek olarak uzay mekiği *Challenger* 'ın yaptığı kazayı gösteriyorlar. Cenneti kurcaladığımız ya da bunun gibi bir takım saçma sapan şeylerden ötürü Tanrı'nın bizi cezalandırmak için başımıza o felaketi

getirdiğini söylüyorlar. Evlilik teklifleri ve seks konusunda gizli aşk ilişkileri gibi ihtiras dolu, sapkın mektuplar alıyorum," dedi.

"Sizin için ne kadar iyi."

Adam, kadının alaycı sözlerine aldırmadan, konuşmasına devam etti. "Ama yazdığınız mektuplar diğerlerinden çok farklıydı. O mektupların içinde çocuğunun babası olduğumu iddia eden tek kişi sizdiniz."

"Beni dinlemiyor musunuz? Hiç çocuğum olmadı. Olmayan çocuğumun babası nasıl olabilirsiniz?"

"Ben de böyle düşünüyordum, Bayan Hibbs!" diye bağırdı.

Marnie ayağa kalktı. Adam da kalktı. Adam onun çalışma masasına doğru gidip, anlamsız bir şekilde çizim kalemelerini, boya fırçalarını küçük kutularından çıkarıp, tekrar düzenlemesini izledi.

"Ayrıca eğer istediklerinizi yapmazsam beni halkın önünde rezil etmekle tehdit eden tek kişi yine sizdiniz."

Kadın bir anda arkasına döndü ve adamın çok yakınına geldiğini anladı. O kadar yaklaşmıştı ki, pantolonunun yumuşacık kumaşı kadının çıplak bacaklarına değiyordu. "Sizi tam olarak neyle tehdit edebilirim? Siz uzay programının sarı saçlı çocuğusunuz, kahraman gibi selamlanıyorsunuz. Rus kozmonotla uzayda barış için tokalaşırken, Amerikan büyüsunü televizyonların önünde gerçekleştirdiniz.

"Sizin ve mürettebatınızın onuruna New York'ta havaya konfetiler atıldı. Başkan ve First Leydi ile birlikte Beyaz Sarayda yemek yediniz. Neredeyse tek başınıza halkın dikkatini, Challenger faciasından sonra kesinlikle artık eski popülaritesini yitiren NASA'ya çevirdiniz. Uzaya insanlı araç yollanmasına karşı yapılan eleştiriler, sizin yaptığınız o konuşmadan sonra alay konusu oldu.

"Bütün bunları' sizin gibi dev bir ünlüyü rezil etmek için yapmakla, çılgın ya da aptal olmalıyım. Sizi temin ederim ben bunlardan hiçbiriyim."

"Ama bana Law, dediniz."

Kadının yaptığı o uzunca konuşmadan sonra, adamın onun dediklerini dört kelimeyle çürütmeye çalışması üzerine kadın ona karşı yeniden gardım aldı."Ne?"

"Beni daha ilk görüşünüzde bana Law dediniz."

"Bu sizin isminiz."

"Ama beni yolda gören insanlar bana Albay Kincaid derler. Daha bana hiç Law diyen olmadı. Tanıdıklarım haricinde."

Kadın bunun üzerine yan çizmeye başladı. "Sizi itham eden o mektuplarda, sizden ne yapmanız isteniyordu?"

"Önce para."

"Para mı?" dedi kadın. "Ne kadar ahmakça."

"Oğlumu halka duyurmak."

Marnie, çalışma masasıyla adamın arasından yavaşça çıktı. Adamın ona bu kadar yakın durması, kadınının mantıklı bir şekilde düşünmesine engel oluyordu. Kadın ansızın çalışma masalarından birinin üzerinde duran çizim kâğıtlarını karıştırmaya başladı. "Ben kendi ayaklan üzerinde durabilen, özgür bir kadıyım. Ne sizden ne de herhangi birinden hiçbir zaman para istemedim."

"Burası hoş bir yer, büyük bir ev."

"Ailemin."

"Ailen de burada seninle mi yaşıyor?"

"Hayır. Babam öldü. Anneme birkaç ay önce felç indi ve şu anda bakım evinde kalıyor." Kâğıtları masaya vurdu ve sonra adama döndü. "Kendi başımın çaresine bakabiliyorum. Sizin bunlarla ilgilenmenizin sebebi nedir?"

"Ben, bir kurbanın her zaman kendisinden zorla para isteyen zorbayla tanışması gerektiğini düşünürüm." Boğuk bir sesle ilave etti. "Her şekilde."

Adamın gözleri tekrar kadının üzerinde gezinmeye başladı. Bu kez çok daha dikkatli ve kadını incelercesine. Kadın, adamın bakışlarının, terden ıslanmış tişörtünden hafifçe görünen göğüs uçlarında duraksadığını fark etti. Göğüs uçlarının eski, yumuşak penye tişörtünün altından dimdik göründüğünü anlayınca, onların Law Kincaid'in bakışlarından ziyade klimalardan dikildiğine kendini inandırmaya çalıştı.

"Korkarım beni artık yalnız bırakmanız gerekiyor," dedi kadın kibirli bir şekilde. "Birazdan birinin gelmesini bekliyorum. O gelmeden önce ortalığı temizlemek istiyorum."

"Kimi bekliyordun? Ajanstaki adamı mı?" Kadın ona hayretle bakınca adam, "buraya ilk geldiğimde bana ondan söz etmiştin," dedi.

"Buraya komisyona göstermek için çizimlerimi almaya gelecek."

"Ressam mısın?"

"İllüstratörüm."

"Kimin için çalışıyorsun?"

"Kendi adıma. Ben serbest çalışıyorum."

"Hangi projede çalışıyorsun?"

"Houston telefon rehberinin kapak tasarımı için taslak hazırlıyorum."

Kadının dediklerinden etkilendiğini belli edercesine adamın sapsarı kaşları bir parça kalktı. "Bu epeyce para demek."

"Henüz işi almadım." Marnie, kelimeler ağzından dökülmeye başlayınca, daha fazla bilgi vermemek için dilini ısırdı. Adam leb demeden leblebiyi anlayacak kadar zekiydi.

"Bu senin için önemli bir para olmalı."

"Elbette. Şimdi eğer bana izin verecek olursan..."

Kadın ondan uzaklaşmak için kapıya doğru gitmeye çalışırken, adam onu kolundan tuttu. "Sadece bu işlerden para kazanarak yaşayan biri için bu evin ve hasta annenin tedavi masraflarını karşılamak zor olmalı."

"İdare ediyorum."

"Ama zengin değilsin."

"Hayır zengin değilim."

"Bu nedenle mi bana o tehdit dolu mektupları yolladın? Benden para sızdırmak için mi?"

"Hayır. Sana pek çok kez mektup yollamadığımı söyledim."

"Birini tehdit etmek ağır bir suçtur, Bayan Hibbs."

"Birini suçu kanıtlanmadan suçlamak da büyük bir suçtur. Şimdi lütfen kolumu bırakın."

Adam onu incitmiyordu. Adamın kadına dokunan parmakları kadını ona daha çok yaklaştırıyordu. Hatta ona, parfümünün baştan çıkartıcı seksi kokusunu, nefesindeki nane kokusunu duyacak, *Time* dergisine kapak olduğunda dergiyi şimdiye dek hiç sattırmadığı kadar çok sattıran o gözlerindeki koyu merkezlere çok yakından bakacak kadar yaklaşmıştı.

"Siz çok zeki birine benziyorsunuz," dedi adam.

"Bunu iltifat olarak mı almalıyım?"

"Sizin gibi zeki bir kadın, neden isimsiz mektuplar yollarken, zarfın üstüne gönderen kısmına kendi adresini yazar?"

Kadın ona yumuşacık bakıp, dediklerine alaycı bir şekilde gülümseyerek, başını salladı. "Ben yapmadım. Yoksa bu beni tuzağa düşürmek için kurnazca bir soru muydu? Dediğiniz mektuplar nerede? Onları görebilir miyim? Belki o mektupları gördükten sonra size bir açıklama yapabilirim. "

"Ben o kadar aptal birine mi benziyorum? Onları asla size vermem. Verirsem kanıtlarımı yok edersiniz."

"Oh, Tanrı aşkına," dedi kadın bağırarak. Sonra adamın sert yüzüne baktı ve "Siz bunu gerçekten çok ciddiye alıyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Başlangıçta o mektupları hiç de ciddiye almıyordum. Siz benim için yüzlerce saplantılıdan yalnızca biriydiniz. Ama beşinci mektuptan sonra, yani sizin babalık konusunda beni iğrenç bir şekilde köşeye sıkıştırmaya çalıştığınız o mektuptan sonra sizinle yüz yüze konuşmanın zamanı geldiğine inandım."

"Ben böyle bir şey yapmam."

"Benim gibi herkesçe bilinen birine bile mi?"

"Evet."

"Bu skandalın patlamasından en çok zarar görecektir birine de mi?"

"Doğruyu söylüyorum! Üstelik size hiç çocuğumun olmadığını defalarca söyledim."

Sonra, ikisi de evin ön kapısının açıldığını ve sonra hızla kapandığını duydular. Sonra içeri sırık gibi uzun boylu bir genç delikanlı telaşla girdi.

"Anne. Kapımızın önünde duran o arabayı gördün mü? Harika bir şey/"

2. BÖLÜM

Sıkıcı bir sessizlikten sonra, Marnie kalbinin hızlı atışlarını

kulaklarında duymaya başladı. Çocuğun hatırına serinkanlılığını zor da olsa bozmak istemedi. Birkaç saniye boyunca Law Kincaid'e anlamlı bir şekilde baktı. Law, David'i inceliyordu. Adamın o yakışıklı çehresinden, kuşkulandığı tamamen belli oluyordu.

Sonunda David söze girdi. "Yüce İsa, sen Law Kincaid'sin. Yüce İsa!"

"David senden o kelimeyi kullanmamanı istemiştim."

"Üzgünüm anne. Ama o *Law Kincaid*. Yani Law Kincaid şimdi bizim evde mi!"

Astronot yüzüne takındığı o kuşkucu tavrıyla o meşhur gülümsemesini yaptıktan sonra yeniden sessizliğe büründü.

"David? Seninle tanıştığıma memnun oldum." Adam, deli

kanlıyla tokalaşmak için öne doğru adım attı.

Odanın ortasında, Marnie çalışma masasının ucundan ondan destek almak için tutunmuştu. David hemen hemen Law'la aynı boydaydı. Saçları Law'un sarı saçlarıyla tıpatıp aynı renkteydi. Çocuğun masmavi gözleri vardı. Kemikli bir vücut yapısı vardı. Kemikleri, omuzlarından, el ve ayak bileklerinden ok gibi fırlıyordu. Eninde sonunda nasıl olsa etlenecekti. Genetik yapısı sanki ona benzemesi için daha anne karnındayken tasarlanmıştı. David, yirmi iki sene sonra nasıl duracağım merak ediyorsa, elini sıktağı adama dikkatle bakması yeterli olacaktı.

Maalesef David, astronotu evinde görünce öylesine şaşırılmıştı ki, onunla olan benzerliğini fark edememişti bile. Mutlu bir şekilde Law'un elini sıkta.

Odamda *Victory'nin* posterleri var. Onları Burger King, altı Whopper alana bedava veriyordu. Buna rağmen ben yedi Whopper aldım. Onu benim için imzalar mısınız? Buna inanamıyorum. Burada ne arıyorsunuz? Doğum günüme hâlâ haftalar var."

David, Marnie'ye baktı ve güldü. "Yoksa bana söylemeye çalıştığın o özel armağan bu muydu? Oh, bekle, sanırım ne olduğunu şimdi anladım. Onu sonunda poz vermeye ikna ettin, değil mi? Bana yapacağın sürpriz buydu, değil mi?"

Law, delikanlıya arkasını dönüp, Marnie'yle yüz yüze geldi. Bakışları ateş gibi sıcak ve maviydi. Kadın korkudan sinmesine rağmen savunmacı halini elden bırakmamıştı. Law'un ifadesi ise kuşku ve merak arasında bir şeydi.

"Poz vermek de ne oluyor?"

"Ben... Ben..."

"Oh, oh, yoksa ağzımdan baklayı biraz erken mi çıkardım?" "Üzgünüm, anne." David, Law'a "Annem, telefon rehberinin kapağını kendisinin hazırlaması için adamları ikna etmeye çalışıyordu. Bana geçen gece, bu işi alabilmek için, sizi bir astronot olarak NASA'yı temsilen telefon rehberinin ön kapağına poz vermeye ikna etmekten başka şansı kalmadığını söyledi."

"Himm. Neden beni seçtiğini söyledi mi?"

"Sanırım annem sizin astronotların en yakışıklısı olduğunuzu düşünüyor," dedi David sırtarak. "Ayrıca sizin içlerindeki en ünlüsü olduğunuzu da biliyor."

"Anlıyorum," dedi Law sessizce. "Bana iltifat ediyorsun."

"Bunu yapar mısınız?"

Law, Marnie'nin üzerinden gözlerini çekti ve şefkatli bir şekilde tekrar David'e baktı. "Elbette bunun için poz veririm. Neden olmasın?"

"Vav, bu harika."

"Bu gerçekten gerekli değil," dedi Marnie araya girerek. "Ben zaten ön hazırlık olarak bir taslak hazırlamıştım." Sonra kaçamak bir şekilde arkasında duran hazırladığı taslak çalışmasını eliyle gösterdi.

"Onlara bir bakalım."

"Ama henüz kimsenin görmesine hazır değiller."

"Oysa onları reklamcı adama göstermeyi planlamıyor muydun?"

"Evet, ama o adam zaten bu işin içinde. Bir ürünün taslak halinden bitmişini ayırt edebilir."

"Bunu ben de ayırt edebilirim. Onları hemen görmek istiyorum." Law adeta kadına meydan okuyordu. Marnie'nin, David'i daha fazla şüphelendirmemek için çalışmalarını adama göstermekten başka bir seçeneği kalmamıştı.

"Tamam, elbette." Marnie'in bazı çizimlerini Law'a gösterecek olmasından dolayı yüzünde hassas ve kırılgan bir gülümseme belirdi.

"İşte, buradasın!" dedi David, Law'un Houston manzarasının üzerine çizilen yüz portresini ona gösterdi. "Çizim sana çok benzemiş, değil mi?"

"Kesinlikle evet," dedi Law, Marnie'ye içine nüfuz eden, soran bir bakışla baktı. "Bu resme bakınca, bana yakından bakıp çizdiğini sanırsın."

"Annem çok başarılı. Hatta en iyisi," dedi David övünerek. "Hatta uzay kıyafetini bile sanki yakından görmüş gibi çizmiş."

Marnie tekrar çizimlerine bakmaya başladı. "Çizimlerime onay verdiğinizde göre, sizi daha fazla alıkoymak için bir sebebim kalmadı Albay Kincaid. Buraya geldiğiniz için çok teşekkür ederim-"

Kapı zili kadının konuşmasını kesti.

"Ben bakarım," diye bağırdı David aceleyle kapıya doğru koşarak. Ama iki adım attıktan sonra durup, arkasına döndü. "Ben dönmeden gitmezsiniz, değil mi?"

"Hayır," dedi Law ona. "Bir süre daha buradayım."

"Harika!"

Delikanlı zıplaya zıplaya koridordan geçti, zil ikinci kez çaldığında evin ön tarafındaki kapıya varmıştı.

Law, Marnie'ye iyice yaklaşarak onu kollarından tuttu. Sessiz ama öfkeli bir şekilde ona tıslayarak, "Bana oğlunun olmadığını söylemiştin."

"Yok zaten."

"Peki ya bu çocuk?"

"Ben, onun annesi değilim."

"Ama sana anne diyor."

"Evet, ama..."

"Ve bana çok benziyor." "O..."

"Ama kahretsin. Seninle yattığımı hiç hatırlamıyorum."

"Zaten yatmadın! Beni bir türlü çıkaramadın, değil mi?"

"Görür görmez çıkaramadım. Ama bazı şeyleri hiç unutmam."

Law onu sert bir şekilde kendine doğru çekti. Kadın daha ona karşı koyamadan, dudaklarıyla onun dudaklarını açmaya çalıştı. Diliyle kadının dudaklarını aralayıp* kadının ağzının içine sertçe girdi. Ellerini kocaman açıp kadının poposunun üstüne koydu, kadının kalçalarını ileri, geri hareketlerle kendi vücuduna değdirdi.

Birden Marnie'nin bedeni, tutkuyla yanıp kavrulmaya başladı.

Görünüşe bakılırsa Law eski alışkanlıklarından bir şey kaybetmemişti.

Law, Marnie'nin kendisinden etkilenmesine şaşırıp, bir süre başını kaldırıp onun gözlerinin içine dikkatle baktıktan sonra, kadını itti.

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu. Bütün bunların David'in şimdiye dek en iyi müşteri adayını koridordan stüdyoya doğru götürürken olması ise iyiye işaretti.

David ve reklam şirketinden gelen adam odaya girdiğinde, Law koroda şarkı söyleyen masum bir çocuk gibi masanın kenarında oturuyordu. Marnie ise, Pasifik'in tam ortasında can yeleği olmadan kalmış biri gibi odanın tam ortasında gergin bir şekilde duruyordu.

"Bay Howard," dedi nefes nefese, parmak uçlarını titreyen dudaklarının üstüne götürerek, "lütfen görünüşümden ötürü beni bağışlayın. O geldiğinde bahçe ile uğraşıyordum. .." dedi eliyle Law'u işaret ederek. "Yani Albay Kincaid sürpriz yapıp ziyaretimize geldiğinde."

Aslında darmadağın görünmekten endişelenmesine hiç lüzum yoktu. Adam onun dağınıklığını fark etmemişti bile. "Güzel, bu kesinlikle benim için beklenmedik bir sürpriz," dedi adam açık yüreklilikle. Reklam ajansının yöneticisi astronotla el tokalaşmak için öne doğru adım attı. "Sizinle tanışmak benim için büyük bir onurdur, efendim."

"Teşekkür ederim."

Adam yalnızca o zaman Marnie'ye dönüp baktı. "Bayan Hibbs, bana ulusal kahramanımızı tanıdığınızdan hiç söz etmemiştiniz." Law'un kaşları bir çizgi haline gelip, çatıldı. Huzursuz bir şekilde boğazını temizleyen adam sözlerine ekledi, "Elbette bana bundan bahsetmeniz için hiç bir neden yoktu."

"Albay Kincaid, telefon rehberinin kapak tasarımında anneme modellik yaptı."

"Eğer işi alırsam, David," dedi Marnie, utanarak dudaklarını ıslattı. Onları Law öpmüştü ve acayip ama asılsız bir korkuya kapılıp adamın onunla öpüştüğünü anlayacağını sandı. "Bay Howard, yaptığım çizimleri görmek ister miydiniz?"

"Sen çizimlerini gösterirken ben de David'i alıp arabayla gezdireyim," dedi Law.

"Yani Porsche ile mi?" diye sordu çocuk heyecanlı bir şekilde. Birden Komançi savaş çığılığı attı, zıplayıp, ellerini tavana vurdu ve sonra süratle odadan çıktı. "Biliyorsun, öğrenci ehliyetimi aldım," dedi arkasından seslenerek. "Sürücü ehliyetimi birkaç hafta sonra alacağım."

"David, sakın Albay Kincaid'in arabasına dokunma," dedi arkasından Marnie endişeli bir şekilde.

"Tamam, sorun değil."

"Ama nereye gideceksiniz?"

"Binaların arasında turlarız," dedi Law tek omzunu kaldırarak. "Gideceğimiz özel bir yer yok."

"Ne kadar gezersiniz?"

"Bir süre."

Marnie adamın kendisine verdiği lakayt cevaplardan ötürü Law'a bağırarak istedi. Ona ayak direyip, hayır demeyi, kesinlikle olmaz, David seninle bir yere gidemez demeyi istiyordu. David'in peşinden koşup onu kollarından sıkıca tutup, durdurmayı istiyordu.

Ama Bay Howard ile orada dururken, nazik olmaktan başka seçeneği yoktu. Bunu bilen Law, bu durumdan tam anlamıyla istifade etmişti. Kadın, adamın salına salına holden geçip, arabanın içine çoktan kurulan David'in yanına gitmesini izledi.

"Albay Kincaid'i uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?" diye sordu Bay Howard onunla ne zamandır tanıştıklarını öğrenmek için.

Marnie arkasına döndüğünde, adamın meraktan öldüğünü fark etti. Dışarı çıkıp, astronot ve kadına anne diyen çocukla aralarında nasıl bir ilişki olduğunu sormaya cüret edemezdi. Epeyce, dedi Marnie, "onu bir süredir tanıyorum."

Bay Howard yirmi dakika sonra oradan ayrıldı. Kadın hazırladığı çizimleri beğeneceğinden oldukça emindi. Ama adam çizimlerini alıp geniş bir portföy çantasına yerleştirirken onu, ondan başka iki ressamı daha düşündüklerini ve son kararı ajans komitesinin ve telefon rehberini hazırlatacak firmanın yöneticilerinin vereceği konusunda uyardı.

"Çalışmanız diğer iki ressamın çalışmasından daha avangart."

"Böyle olması sizce kötü mü?"

"Hayır," dedi adam gülümseyerek. "Belki de gelenekleri yıkmamızın zamanı gelmiştir." Adamın bunun haricinde söyleyebildiklerinin tümü, "Bizden bir ya da iki hafta içinde haber alacaksınız," demesiydi.

Kadın onu geçirmek için ön kapıya kadar yürüdü. Adamı geçirirken, arkasından caddeden geçen bir Porsche var mı diye etrafına bakmıyordu. Etrafta hiçbir yerde bir Porsche gözükmüyordu. Umutsuzlukla ellerini ovuşturdu. Nereye gitmiş olabilirlerdi? Nelerden konuşuyorlardı? Yoksa Law, David'e cevabını bilmediği soruları sorarak canını mı sıkıyordu?

Gereksiz endişeye kapılmamak için, uzun uzadıya düşünmeye karar verdi. İkinci kattaki yatak odasından giyinik, makyajlı bir halde çıkarken, günlük ev giysileri ile olan halinden daha güvenli duruyordu.

Yatak odasındayken David'in sesini duyunca içi rahatladı. Kapı aralığından, David'in, Law'un ona anlattığı uzay yürüyüşünü büyük bir merakla dinleyişini izledi.

"Peki, korkmamış mıydın?" diye sordu David.

"Hayır. Zaten uzaya çıkmadan önce her şeyin defalarca provasını yapmıştık. Yani başımıza gelebilecekleri biliyordum."

"Ama ters giden bir şeyler olabilirdi."

"Olabilirdi. Ama gemide mürettebatımın olduğunu ve bir başkasının da ters giden bir şeyler olmaması için önceden etrafı incelediğini biliyordum."

"Yukarı fırlatılmak nasıl bir şey?"

Law gözlerini sımsıkı yumdu. "Korkunç. Hiçbir şeye benzemiyor. Usandırıcı zorlu bir çalışmanın en sonuncusu, çalışma, deneyim, gecikmeler, karar vermeler. Fakat önceden katlanılan zahmetlerin hepsine değer. Fazlasına."

David iyice yaklaştı. "Ne düşünüyordun?"

"Dürüstçe mi?"

"Dürüstçe."

"Çantamın uçup gitmemesi için dua ediyordum."

David kakhahayı bastı ve ona, "Hayır. Gerçekten mi?" diye sordu.

"Güzel, üstelik bunun yanında 'hepsi bu' diye düşünüyordum. İşte bu o. Daha önce yapmayı istediğim şeyin hepsi bu. Bunun için doğdum. İşte burada. Bunun için yaşıyorum," diye düşünüyordum.

"Vay canına."

Adamın yüzünde beliren aşırı sevgi dolu ifade Marnie'yi telaşlandırdı. "Sözünüzü kesmekten nefret ediyorum," diye seslendi kapı aralığından. "Ama şimdi hemen bakım evine gitmek zorundayım. David eğer acele etmezsen futbol antrenmanına geç kalacaksın."

David yatağında dönüp ayaklarının üzerine düştü. "Anne buna asla inanmayacaksın! Arabayı kullanmama izin verdi. Onu kullanırken kendini kokpitte sanıyorsun, değil mi Albay Kincaid?"

"Neredeyse öyle gibisin. Zaten onu bu nedenle aldım. Eğer uçakla uçamazsam o arabayla uçar gibi giderim."

"Muhteşemdi, anne. Sen de bizimle olmalıydın," dedi sonra bu kadar heyecanlanmasından suçluluk duyarak, "Bay Howard'la toplantınız nasıl geçti?" diye sordu.

"Taslak çalışmalarımı beğendi ama bana şimdiden söz veremeyeceğini söyledi." Sonra kolundaki saate baktı. "Gitsen iyi olur, David."

"Futbol mu oynuyorsun?" Law, David'in yatağının kenarına oturmuştu. Ayağı kalktı.

"Okul takımım Tornadeos'da libero oynuyorum. Bu yıl kesinlikle şehir şampiyonluğunu biz yakalayacağız."

"Sesindeki bu güvenli tonu sevdim," dedi Law, ağzını yayarak gülümsemesiyle.

"Kesinlikle kazanmamız için koçumuz bizi iki misli çalıştırıyor."

"O halde antrenmanına geç kalmasan iyi olur." İkisi de Marnie'nin durduğu kapıya doğru yürüdü.

"Döndüğümde burada olacak mısın?"

"Hayır, olmayacak." Marnie David'in sorusuna, Law'un artık gitmesini istediğini belli etmek için kısaca cevap verirken, birden iki çift gözün bakışlarını kendisine çevirdiğini fark etti. "Eminim Albay Kincaid'in yapacak işleri vardır, David. Hemen şimdi fırla. Ama bisiklete dikkatli bin. Evin anahtarını aldın mı?"

"Evet anne. Aldım. Hoşça kal Albay Kincaid. Hâlâ seninle tanıştığımıza inanamıyorum. Ayrıca posterimi imzaladığın için teşekkürler."

"Bu benim için zevkti, David." Tokalaştılar. Marnie o güne kadar ilk kez David'in futbol antrenmanına gitmeye isteksiz davrandığını gördü.

David merdivenlerden inerken sık sık arkasına dönüp, Law'a bakıyordu. Ön kapıdan çıkar çıkmaz, Marnie konuğına baktı.

"Gerçekten artık bakım evine gitmeliyim. Annemin durumu iyi değil. Eğer olmam gereken zamanda orada olmazsam, annem..."

Adam kadının önüne çıktı, gereksiz sözlerle gitmemesi için kandırmaya çalışıyordu. David'i etkilemek için takındığı büyüleyici ifade oğlanın kapıdan çıkmasıyla yok olmuştu. "Senden gerçeğı öğrenmek istiyorum. Hemen şimdi." Sonra nefes aldı. "O, benim oğlum mu?"

Kadının gri yeşil gözleri yaşla doldu. Diliyle dudaklarını nemlendirdi, dudakları şimdi şeftali rengi parlaticısı ile pırıl pırıl parlıyordu. Koyu renkli saçlarını sallayınca, kıvrıcık saçlarından bir demet adamın göğüs kafesinin ortasına değdi.

"O, benim *oğlum*," diye fısıldadı kadın. "*Benim.* "

"Birisi onun babası." Marnie'yi çenesinden tutarak, kadının başını kendisine doğru kaldırdı. "O, benim oğlum mu?"

Marnie onun tam gözlerinin içine baktı ve "evet," dedi.

3. BÖLÜM

*L*_{aw,}

Marnie'nin kolunun üst kısmından tuttu. "Gitmen gereken yere seni götüreyim."

"Bunu yapmana gerek yok."

"Ama seninle konuşmam lazım."

"Konuşacak bir şey yok."

Adam başını kadının başına doğru alçaltıp, "Bana sitem ediyor gibisin," dedi. "Bana daha az önce, delikanlılık çağında bir oğlum olduğunu söyledin. Sana bununla ilgili sormak istediğim milyonlarca soru var. Onların cevabını alıncaya kadar sana bir yapışkan gibi yapışıp, yanından bir yere ayrılmayacağım. Şimdi son kez soruyorum, seni götüreyim," dedi kesin bir ifadeyle.

Marnie buna itiraz edebilirdi ama adam merdivenlerden aşağı inerken kollarını acıtarak tutuyordu. Büyük bir olasılıkla kazanamayacağını bildiği bir konuda savaş bayraklarını açmasının bir anlamı yoktu. Sonra, kendisinin de ondan bir açıklama istemeye hakkı olduğunu hatırladı. Marnie'nin gururuna bir parça kibir eklenmiş olsa da yine de barış dolu tavrını elden bırakmadı.

"Kapını kilitle," dedi Law ona. "Sende hırsızlar için alarm sistemi yok mu?"

"Hayır."

"Hemen yaptırmalısın. Burası bir hırsızın her yerden kolayca içine girebileceği kadar büyük bir ev."

Adam ona ön kapıdan çıkıp kaldırım kenarına park ettiği Porsche'sinin yanına gidinceye kadar eşlik etti. Marnie arabanın ön koltuğuna oturunca, adam uzun ve alçak arabanın etrafında dolanarak, direksiyonun başına geçti.

"Nereye gidiyoruz?"

Kadın ona gidecekleri caddenin adını ve oraya gidebilmek için anayoldan ekspres çıkışın adını verdi. Birkaç dakika içinde ekspres yolda hızla ilerliyorlardı. Marnie koltuğunun ucuna sımsıkı tutunmuştu. Adam arabayı roket gibi çok hızlı kullanıyordu. Gözlerinin yoldan ziyade Marnie'ye bakması ise Marnie'yi iyice korkutmuştu.

Adamın sert bakışlarını elinden geldiğince tolere etmeye çalıştı, sonunda "bana neden öyle bakıyorsun?" diye patladı.

"Sana. Sen çok ufak tefeksin. Karnında bir çocuk taşıyacak gibi durmuyorsun. Ve" Law başını kuşkulu bir şekilde sallayıp, "seninle yattığımı hiç hatırlamıyorum," diye ekledi.

Gözlerini Marnie'nin ağzına dikti. Oradan, Marnie'nin incecik bir sütuna benzer boynuna, sonra göğsüne ve en sonunda

kucağına doğru indirdi. Adamın şehvetli bakışlarından kadın kendisini çıplak gibi hissetti. Adamın bakışlarından rahatsız olarak, üzerini elleriyle örtmeye çalıştı.

"Çok sarhoş olmalıyım," dedi adam kaba bir şekilde. "Yoksa seninle seviştiğimi kesinlikle hatırlardım."

"Ben seninle hiç... ben seninle hiç yatmadım." Kadın başını ileri doğru düz tutuyor, arabanın hafif renkli ön camından dışarı bakıyordu. Adamla göz göze gelmeyi çok sıkıcı buluyor, içinden adamın en azından gözlerinden biriyle yola bakmasını umuyordu. "David, benim oğlum değil."

"Öyleyse..."

"O, kız kardeşimin oğlu. O ve sen ..." Kadın kaba saba biçimde omuzlarını silkti ve sonra adama bakıp, soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bir sonraki çıkıştan. Diğer şeritten gitsen iyi olacak."

Law onun dediğini yaptı, hızla bir ekmek fabrikası kamyonunu solladı. Kamyon şoförü kornaya basıp ona bağırarak küfür etti. Law üçüncü viteste hızla giderken dönüş yapamayınca, rampanın sonundaki trafik ışıklarında güçlüklerle durabildi.

"Kız kardeşin benden mi hamile kaldığını sanıyor?"

"Sanmıyor. Kesinlikle senden hamile kaldı. Yaz aşkıydı."

"Hangi yaz?"

"Senin Denizcilik Fakültesini yeni bitirdiğin ve aktif olarak göreve başlamak üzere olduğun yaz."

Law, ansızın kabalaşp, savunmaya geçti. "David'in benim oğlum olduğunu nereden biliyorsun?" Marnie adama buz gibi baktı. "Tamam. Tamam. David'in biraz bana benzediğini itiraf etmeliyim. Fakat yalnızca biraz bana benzemesi hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Bunu kanıtlamak zorunda değilim," dedi kadın. "Senin buna inanman ya da inanmaman bende hiç bir değişiklik yapmayacak. Köşeden sağa dön."

Adam trafik lambalarının renk değiştirmesini sabırsızlıkla bekledi, sonra yayından fırlamış ok gibi hızla ilerledi. "İşte annemin kaldığı bakım evi burası," dedi kadın memnuniyetle, "Beni kapının önünde bırakabilirsin. Anahtarım olduğu için, annemi görmeye istediğim zaman gidebiliyorum."

Orası, sevimli bahçeleri ve oldukça kaliteli personeli ile küçük bir kilise destek ünitesiydi. Bayan Hibbs'in feci, ölünceye dek onu kötürüm bırakmakla kalmamış, yirmi dört saat bakıma muhtaç etmişti. Onu oraya yatırmaya karar vermesi Marnie'ye çok zor gelmişti. Üstelikte bakım evinden annesinin canlı olarak çıkamayacağını biliyordu.

Annesi evden gittikten sonra, üzerinden ne kadar büyük bir yükün kalktığını anlaması Marnie için çok zor olmuştu. Annesi son birkaç yıl içinde giderek kırııcı ve hiçbir şeyden memnun olmayan bir kadın olup çıkıvermişti.

Law, arabasını özel giriş kapısında durdurduğunda, Marnie kapıyı açtı ve bir ayağını kaldırımın üstüne koydu. Law'la başını arkaya çevirerek konuştu.

"Sana David hakkında o şeyleri söyleyen mektupları kimin yolladığını gerçekten bilmiyorum. Ama onları kesinlikle ben göndermedim. Düşündüğünün aksine senin onun varlığından haberinin olmasını hiç istemedim. Senden hiçbir şey istemiyorum, hele parayı asla. Sadece kendi işinle ilgilen ve benim işimi bana bırak ve bugün olanları unut. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Arabadan indi. Her zaman kolayca açabildiği bakım evinin kapısını bu kez uğraşarak açtıktan sonra, içeri girmeden önce arkasına dönüp, Law'a son kez bakmak istedi.

Marnie'nin onunla son görüşmesinin üzerinden bu güne kadar tam on yedi yıl geçmişti. O zaman Law onlara el sallayarak vedalaştıktan sonra, arkasına dönüp, kumsala inerken, genç ve hareketli bir güneş tanrısı gibi, altın sarısı saçları ve tüm güzelliğiyle ilerde çok ünlü biri olacağını bilmeden oradan gitmişti.

Marnie'nin kırık kalbi o zaman Law'a gizlice veda etmişti. Şimdi olmaz. Steril binadan içeri girmeden önce arkasına dönüp, Law'a son kez bakma lüksünü kendine vermedi.

Annesinin odasında bir saati aşkın bir süre kaldı. Odada kaldığı süre içinde Bayan Hibbs sürekli uyuyor, ara sıra gözlerini açtığında ise Marnie'ye kötü şeyler söylüyordu.

Ondan ümidi kesen Marnie annesinin yanından ayrıldı. Odadan çıktığında, Law'u koridorda volta atarken gördü. Koridorun sonundaki hemşire odasında duran hemşireler ona bakıp, gülümsüyorlardı. Ama Law kafese tıklmış aslan gibi, ısırlı parlayan fayans zeminden başka hiçbir şeye dikkat etmeden bir oraya bir buraya yürüyüp duruyordu.

"Sen hâlâ burada mısın?" diye sordu Marnie. Özellikle annesini hasta yatağında ziyaret ettikten sonra kendisini berbat hissediyordu. Law'u tekrar görmek onu iyice mahvetmişti.

"Eve nasıl gitmeyi planlıyordun?"

"Taksiyle."

Law başını salladı ve ona en yakın çıkıştan dışarı çıkarken eşlik etti. "Bu kentteki taksilere güvenilmez. Bunu bilmen gerekirdi." Dakikalar sonra yalnızca on yedi yıl sonra tekrar bir

araya gelebilmenin avuntusu içinde kendini bir kez daha adamın Porsche'unda buldu.

"Annen nasıl?"

"Ölüyor."

Saygılı bir bekleyişten sonra adam, "Üzgünüm," dedi.

"Annemi felcinin daha fazla yayılmasını azaltabilmek için tedavi ediyorlar. Çoğu zaman bilinci yerinde değil. Kendine geldiğinde ise sürekli babamdan ve Sharon'dan söz ediyor. Çok sık ağlıyor."

"Galveston'du, değil mi?"

"Tanıştığımız zamanı mı soruyorsun?"

"Kumsaldaydı, değil mi?"

"Evet," dedi Marnie, onun ne kadar çok şey hatırladığını merak ederek. "Ailem, senin ailenin evinin çok yakınlarında bir yazlık ev tutmuştu."

Law, arabanın ön camından şaşı şaşı ona bakarak, "Siz ikinizdiniz. Kız kardeşinle sendin," dedi.

"Ablam Sharon ve ben Marnie."

"Sharon ve Marnie. Ah evet, şimdi hatırladım. Ablan çok güzeldi."

Marnie yavaşça başını eğdi. "Bu doğru."

"Sen daha çocuktun."

"On dördümdeydim."

"Ve baban bir vaizdi, değil mi? Ondan gizli bira içmek zorunda kaldığımızı hatırlıyorum."

"Bira içmesi için Sharon'u kandırmıştın."

Adam kahkahayı bastı. "Ama sen içmemiştin. Sharon senin kendini beğenmiş ukalanın teki olduğunu söylerdi."

"Ben asla Sharon kadar maceracı olmadım."

Adam bir süre durup, düşündükten sonra, "eğer Sharon benimle yattıysa, benden başka düzinelerce erkekle de yatmış olabilir," dedi.

"O yaz Sharon yalnızca on altıındaydı. Sen onun hayatındaki ilk erkektin."

On altısında mıydı?" diye Law tekrarladı, yüzü kül gibi soldu. "Onun on altıdan büyük olduğunu sanmıştım."

"Yaşından büyük gösterirdi," dedi Marnie alçak sesle.

"Evet, kahretsin öyleydi. Yaşından büyükmüş gibi davranıyordu. Onunla tanıştığımda davranışları on altı yaşından büyük birininki gibiydi. İri göğüslerinin bikinisinin üstünü ne güzel doldurduğunu hatırlıyorum. Onda kesinlikle olgun kız vücudu vardı."

"Buna karşı çıkmıyorum," dedi Marnie birdenbire. Adamın Sharon'un ne kadar güzel bir kadın olduğunu hatırlaması onu huzursuz etmişti. Buna şaşırmamıştı, elbet. O yalnızca Law'un bir daha bu konuyu açmasını istemiyordu.

"Hamile kaldığında kaç yaşındaydı, on altısında mıydı? Daha Lise bire başladığı ilk hafta hamile kalmakla tüm şimşekleri üzerine çekmiş olmalı, özellikle de cemaat içindeki en çok tanınan papazlardan birinin kızı olması nedeniyle."

Law, park alanındaki ışıklarla aydınlanmış kahve dükkanına döndü. "Bir şeyler içmek ister gibi bir halin var."

"Daha ziyade beni eve bırakmanı tercih ederim."

"Bak," dedi adam sabrı taşarak, "sarsıldın ve hayal kırıklığına uğradın. Bir Kola ya da kahve içmek sana biraz iyi gelmez mi? Tanrı aşkına, seni sarhoş edip geceyi benimle geçirmeni istemiyorum. Sen hâlâ bir erkekle kahve içemeyecek kadar kendini beğenmiş biri misin?"

Kadının cevabını beklemeden, dışarı çıktı ve arkasından arabanın kapısını çarptı. Arabanın etrafından dolanıp onun yanına gitti. Kadın, garson onlara oturacakları masayı gösterirken, kendilerine yönelmiş meraklı bakışları gördü.

"Bu sana her gittiğin yerde oluyor mu?"

"Ne?" Adam ona şaşkınlıkla baktı. Onlar yürüdükçe içerden fısıldanmalar ve onları görmenin verdiği şaşkınlıkla hafif çılgınlıklar geliyordu.

"Öyleyse ablan şimdi ne yapıyor?" diye sordu, garson onların siparişini alıp, masadan ayrıldıktan sonra.

"Kim?"

"Ablan. Sharon. Hamile olduğunu öğrendiğinde ne yaptı?"

"Oh, o, uh..." Marnie gözlerini yere dikti. "Çocuğu al-dırtmak istedi."

Masanın karşısından Law'un tepkisini hissedebiliyordu. Adamın vücudu gerilmişti. Ellerini yumruk yapıp sıkıştığını gördü. Sharon'un ilk seçeneğinin, tıpkı kendisine olduğu gibi Law'a da tiksindirici gelmesi Marnie'yi mutlu etmişti. En azından Law, çocuk aldırma fikrini desteklemiyordu.

"O halde çocuğu neden aldırmadı?" diye sordu.

Bunu tartışmak Marnie için çok zordu. Bu aile içinde en gürültü koparan anlardan biriydi. İşte bu ailemizin yaprak gibi dökülmeye başlamasına neden olmuştu. Bu olaydan sonra kimse aynı kalamadı.

Marnie ona kısık bir sesle, "Sharon bana planlarından gizlice söz etmişti," dedi. "Bir akşam yemeğinden sonra Sharon benimle konuşmak istediğini söyledi. Bu beni çok korkutmuştu. Çünkü onu daha önce hiç bu kadar sıkıntılı görmemiştim."

"Bütün gece konuştuk, beraber ağlayıp, neler yapabileceğimizi düşündük. Senin izini bulmak söz konusu bile ola-

mazdı. Sen ordudaydın ve biz senin bu konuyla ilgilenmeyeceğini düşünmüştük. Ne yapacağımızı bilemiyorduk."

"Ama onun çocuğundan sanki bir çöp gibi atıp kurtulmak isteyeceğini de düşünmüyordum. Yani o bir bebek, *senin bebeğin*. "Kadın bir an duraksadıktan sonra konuşmasına devam etti.

"Bunu düşünmeye bile katlanamıyordum. Annemin ve Babamın ellerini vicdanlarına koyup, bir çocuğu aldırımtansa onu yasal olmayan bir ilişkiden bile olsa doğmasına razı geleceklerine inanıyordum."

"Öyleyse, onlara niyetinden söz ettin," dedi adam.

"Evet. Onlar Sharon'u bunu yapmaktan vazgeçirdiler. Sharon hepimize kızgındı. Dokuz aylık hamileliği hiç de güzel geçmedi. Ama sonra David dünyaya geldi," dedi acı bir şekilde gülümseyerek "Ve biz hepimiz onu çok sevdik."

"Ya Sharon?"

Marnie'nin yüzünden gülümsemesi gitti. "O da David'i sevmeye başlamıştı. David çok güzeldi ve büyümüş de küçülmüş gibiydi, onu sevmemek mümkün değildi."

Adam onun yüzüne sanki anlattıklarından daha fazlası olduğunu hissedermişçesine baktı. Ama masaya kahvelerin getirilmesi ile kadın daha fazla dikkatli olamadı. Garson masadan uzaklaştığında, Law ona "David, neden şimdi Sharon'la birlikte kalmıyor?" diye sordu.

"Sharon öldü." Adam bir kelime daha edemedi sessizce Marnie'nin yüzüne baktı. "O zaman David yalnızca dört yaşındaydı."

Adam kahvesinden bir yudum içti. "Bu nasıl oldu?"

"Bir trafik kazasında. Ailem onun ölümüyle yıkıldı. Babam aynı yıl içinde kalp krizi geçirip öldü. O zamandan beri aileden yalnızca ben, David ve annem kaldık."

"O yaz yaşantınızın yönünü değiştirmiş."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi onunla üzgün bir şekilde aynı fikirde olduğunu belli ederek.

"O yaz benim için harika geçmişti. Ailem benden güzel bir zaman geçirmemi istemişti."

"Onları hatırlıyorum. Seninle ne kadar gurur duyduklarını daha bir bakışta kolayca anlaşılabiliyordu. Okulunu birincilikle bitirdin. Bu arada, amacını gerçekleştirip astronot olduğun için tebrikler."

"Benim amacımın ne olduğunu nasıl biliyorsun?"

"Bana sen söylemiştin. Bir öğleden sonra, Sharon güneşlenirken, sen ve ben dalgaların üzerinde sörf yapmıştık. Sen bana deniz hava okuluna giderken deneme pilotu olmak istediğini, ondan sonra da astronotluk programına katılmak istediğini söylemiştin. Senin kabul edildiğini gazeteden okuduğumda, seninle gurur duymuştum. Kendimi... kendimi çok mutlu hissettim."

Adam gülüyordu ama birden gülümsemesi ortadan kayboldu. "Galveston'da geçirdiğim o yazdan sonra, o yazı bir daha hiç düşünmemiştim. Şimdi o yaz aklıma üzücü bir şekilde geldi," dedi Law eliyle garsona fincanlarındaki kahveyi tazelemesini işaret ederek.

Marnie kahvesinden bir yudum içti, hâlâ orada oturanların meraklı bakışlarına kafayı takmıştı.

"Ben her zaman lastik ayakkabı giyerdim."

Kaynar kahve Marnie'nin eline döküldü ve elini yaktı. Marnie can acısından güçlkle nefes aldı. "Özür dilerim."

Law masadaki peçete kutusundan hemen iki peçete çekip, Marnie'nin fincan tabağında kahverengi bir göle benzer şekilde kümelenen kahve damllarına bastırdı. "Elin yandı mı?"

"İyiyim," diye yalan söyledi kadın. Ama içinden acaba garsondan biraz yağ istesem olur mu diye düşünüyordu. Ama bunu yapmasına lüzum kalmamıştı. Law garsona yağ getirmesi için işaret etmişti.

"Hayır, gerçekten iyiyim," garson elinde Law Kincaid'in kahveyi eline döken sakar kız arkadaşı için Rodos Adası büyüklüğünde kalınca bir dilim tereyağıyla çabucak yanlarına geldiğinde, Marnie hemen itiraz etti.

Adam garsona "Teşekkürler," dedi ve yanlarından uzaklaşması için ona bakıp gülümsedi.

"Ben bunu yapabilirim," dedi Marnie. "Gerçekten, bu kadar üzerime titreme."

"Bana elini ver."

Kadın yanmaktan kıpkırmızı olmuş elini ona uzattı. Adam iki parmağıyla yağı onun yanan elinin üzerine sürüp, yumuşamasını sağladı.

"Ne zaman biriyle beraber olsam mutlaka prezervatif kullanırım," dedi adam kısık sesle. "Hiç istisnasız."

Parmakları onun parmaklarının arasında gezinirken, yağı, Marnie'nin oldukça hassas ellerine sürüyordu. Marnie az kalsın zevkten çılgın atacaktı.

"Genel cerrah size emrediyor."

Kadının sesi artık normal çıkmıyordu. Yanıktan sesi güçlü ve kaba çıkıyordu. Sesi ya yanıktan ya da Law'un dokunuşlarından böyle olmuştu. Adamın parmakları, kadının parmaklarının arasında kaymaya devam ederken, kadın yerinde duramıyor, zevkten mırıldanmamak için dudaklarını ağzının

içine sokuyordu. Adamın dokunuşları, aynı zamanda kadının bedeninin alt kısımlarındaki en hassas yerlerini ürperten bir his veriyor ve göğüslerini özellikle de meme uçlarından uyarıyordu.

"Sharon'la birlikte olduğumda daha kimsenin AİDS'ten haberi bile yoktu," diyordu adam. "Ben prezervatifi daha ziyade istenmeyen hamileliklerden sakınmak için kullandım. Yani Galveston kumsalında tanıştığım bir kızla prezervatif kullanmadan yatmış olmam mümkün değil."

Law'un el masajı bir harikaydı. Marnie o masajdan ötürü mayışmak üzereydi. Ellerin birbirlerine dokunmasının verdiği rahatlıkla vücut ısıları birleşmiş, elinin üzerindeki yağ erimeye başlamıştı. Kadın üzgün bir şekilde elini adamın ona dokunamayacağı bir yere kaçırdı.

"Öyleyse sen hâlâ David'in senin oğlun olduğuna ikna olmamışsın."

"Adil ol," dedi adam iyice kanepenin arkasına yaslanarak. "Ben daha bugüne kadar oğlumun varlığından bile haberdar değildim. Benden senin açıklamalarının doğruluğunu kör gibi kabul etmemi mi bekliyorsun?"

"Ben senden bir şey beklemiyorum, Albay Kincaid," dedi kadın donuk bir şekilde. "Bunu sana daha hastanenin kapısında söylemiştim."

"Güzel. Ama ben bir oğlu olma ihtimaline karşı omuzlarını silkeleyip kayıtsız kalan erkeklerden biri değilim. Bunu kanıtlamak için tahlil yaptırabilirim. Çünkü benim için gerçekten şok edici bir durum. Soracağım sorulara lütfen doğru cevap ver."

Kadın fincanı ve fincan tabağını bir kenara itti ve dirseklerini masaya koyup yanan elinin üzerine üfledi. "Hadi sor. Ne bilmek istiyorsun?"

"Eğer önlem alarak yattıysam David nasıl benim oğlum olabilir?"

"Önlem almamıştın."

Adam ona, "Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Yoksa o bir oyun muydu? Kendini beğenmiş Sharon sevişirken, küçük kız kardeşi onu mu izliyordu?"

Marnie çantasını kaptığı gibi masadan kalkmaya çalıştı. Ama adam onu kolundan yakaladı. "Çok üzgünüm. Yakışksız sözlerimden ötürü. Lütfen." Kadın kolunu ondan kurtarmıştı, ama gözleri kadını tutuyordu. "Lütfen Marnie."

Belki de adını onun dudaklarının arasından on yedi yıl sonra ilk kez duyuyordu. Ya da belki de adını bunca yıl sonra onun ağzından duymaya ihtiyacı vardı. Sebep ne olursa olsun kadın masaya geri döndü.

"Şimdi neden Sharon'a o kadar itibar etmediğini anlıyorum," dedi Marnie kaskatı bir şekilde. "Bütün olanlardan sonra o kolay elde edilebilir bir kadındı. Ama ben senin bu hakaretlerinin hiç birini hak etmiyorum."

"Sana üzgün olduğumu söyledim, sözlerimde çok samimiydim. Tamam mı?" Kadın başını gergin bir şekilde salladı. "Şimdi benimle onun arasında neler yaşandığını nereden biliyordun?"

"Sharon bana, senin... kullanmadığını söylemişti... senin.. .hazırlıksız olduğun bir gecede o işi yaptığınızı söylemişti. Ona göre her şey güzel olmuştu, uh, ateşli." Kadın ona sorgularcasına baktı.

"Şimdiye dek söylediklerine katılıyorum. Devam et."

"Ama seni durdurmak istemediği için sana yalan söylemiş. Sana doğum kontrol hapi kullandığından söz etmiş."

Adam bir an gökyüzüne baktıktan sonra ona başını salladı.
"Böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Tüm öğle boyunca çok bira içmişsin."

"O halde hatırlamamam mümkün, sanırım."

"Albay Kincaid, Ben..."

"Lütfen bana Law der misin?" dedi adam sinirli bir şekilde.
"Seninle kumsalda güneşlendiğimizi ve sırtına güneş yağı sürdüğümü hatırlıyorum. Bu nedenle bana yalnızca Law de, tamam mı?"

Adam hatırlıyordu. Azıcık da olsa. Kadın adamın kendisini hatırladığını öğrenmekten derin bir haz duydu. Belki adamın hafızasında kendisiyle ilgili kalanlar sönük olabilirdi ama oradaydılar.

"David'in senin çocuğun olup olmaması önemli değil," dedi kadın sessizce. "Yaşamlarımız eskiden olduğu gibi devam edecek."

"Sen önemli bir noktayı unutuyorsun, Marnie," dedi adam.

"Neymiş?"

"Mektuplar."

Kadın ellerini çaresiz bir şekilde havaya kaldırdı. "Sana onları yazmadığımı daha kaç kere söylemek zorunda kalacağım?"

"Bu bile büyük bir sorun."

"Ben sorun görmüyorum."

"Eğer onları sen yazmadıysan, biri yazmış olmalı."

Konuyu bu açıdan düşünmek, kadının yüzünün endişeyle kırışmasına sebep oldu. "Senin bakış açını şimdi anlamaya başlıyorum."

"Bana benden bir şey istemediğini söyledin."

"İstemiyorum."

"O halde o mektupları yazan kimdi? Ve o mektuplar David'i de en az benim kadar incitecek."

"Onu incitecek birini tanımıyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Ama bu bir ihtimal olabilir."

Kadın alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "İkimizi bu oyuna kimin girdiğini bulmamız gerekiyor."

"Kim olabileceği konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır. David sana çok benziyor ama aranızdaki benzerliğin fark edilmesi için ikinizin yan yana durması gerekir."

"Ya onu dünyaya getiren doktora ne demeli? Sharon benimle ilgili sırrından doktora söz etmiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum. Biz oradan taşındıktan sonra doktorunu hiç görmedim. Üstelik o Sharon'un çocuğunun babasının kim olduğunu bile bilmiyordu."

"Peki bu sırrını bir arkadaşına açmış olabilir mi?"

"Bilmiyorum ama hiçbir şey imkânsız değil. Yani sen bunu birinin bildiğini, sen şöhret olunca, bu konuyu hatırlayıp ortaya mı çıkarttığını söylüyorsun?" dedi.

"Evet, işte benim teorim tam böyle." Adam bir süre kahvesine baktı, boğazını temizledi, sonra ellerini kollarını oynata oynata, "Annenin kaldığı şu bakım evi, oldukça lüks bir yer," dedi.

"Orası Babamın üyesi olduğu kilise tarafından işletiliyor. Papazın dul eşine bakmak için epeyce fiyat kırdılar... bu nedenle o düşündüğünü bir kenara bırak bakalım." Adam başını kaldırdı. Marnie, tehlikeli bir şekilde adama bakıyordu.

"Bu her zaman kolay olmuyor," dedi kadın kızgın bir ses tonuyla, "ama kendi başımın çaresine ve David'e kolaylıkla

bakmakta sıkıntı çekmiyorum. Hiçbir şekilde zengin olduğumuz söylenemez. David daha hayattan beklediği her şeye sahip olamadı. Bu nedenle kendi yaşındaki diğer çocuklara nazaran materyale daha çok önem veriyor. Ama biz kimseye muhtaç değiliz. O hiçbir zaman aç, çıplak, evsiz barksız kalmadı. En önemlisi de hiçbir zaman sevgisizliği tatmadı."

"Ben yalnızca..."

"Sus ve beni dinle," dedi kadın ona emreder gibi, ikisini de bu sertlik şaşırttı. "David'i seviyorum. O da beni. Senin şimdiye kadar söylediklerinden aklını yalnızca *ya bu olay duyulursa ben ne yaparım*, konusuna taktığını fark ettim. Eğer bu olursa, senin muazzam egonla, David'i ne kadar etkileyeceğini bir kez durup düşünsene."

"O kolay etkilenebilir, hassas bir yaşta. O harika bir çocuk. Onun hayata sağlıklı bakış açısını allak bullak edecek hiçbir şeyin onu etkilemesini istemiyorum."

"Ve babasının kadınlarla yalnızca *korunarak* yatabilen, manyak gibi araba kullanan, çapkın bir astronot olduğunu öğrenmesini hiç istemiyorum. Eğer onu incitecek bir söz söylersen ya da ona bunun gibi bir şeyler ima edersen, sana yemin ediyorum, seni öyle yaparım ki hâlâ daha dünyanın yörüngesinde dönmek için dua etmek zorunda kalırsın, Albay Kincaid." Kadın keskin bir soluk aldı. "Şimdi beni lütfen eve bırakır mısın?"

4. BÖLÜM

Law

eve döndüğünde kendisinin dönmesini bekleyen iki kişi olduğunu gördü. Bekleyenlerin ikisi de dişi idi. İkisi de sarışın. İkisi de kahverengi gözlü. Biri iki, diğeri dört bacaklı. Biri öfkeli. Diğeri neşeliydi.

Dört bacaklı sarışın, Venüs adında Labrador cinsinden bir av köpeğiydi. Köpek, Law'un hiç görmediği profesyonel bahçıvanlar tarafından kusursuz bir şekilde biçilen çimenlerin üstünde sevincinden zıp zıp zıplıyordu. Bahçıvanlar, Law isteyken gelip, bahçe bakımını yaptıktan sonra, posta kutusuna verdikleri hizmetin bedeli olan faturalarını bırakıp gidiyorlardı. Ev işlerini yapan temizlikçisi de bahçıvanlarla aynı yöntemi uygulayarak çalışıyordu. Ev, bekâr evine hiç benzemiyordu.

Venüs, arka bacaklarının üstünde sıçrayıp, Law'un bacaklarını yalarken az kalsın onu yere devirecekti.

"Aman kızım," dedi Law, sevgi dolu bir şekilde köpeğin üzerine eliyle bastırarak. Eğilip, akşam gazetesini eline aldı ve köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdı. Gazeteyi yuvarlayıp top haline getirdikten sonra, avlunun uzağına fırlattı. Venüs itaatkâr bir şekilde dili dışarıda, gazetenin peşinden koştu.

Law, keşke diğeri sarışını da kulaklarını kaşıyıp, gazeteyi yakalaması için atıp, yatıştırabilseydi. Ama bunu yap-

bileceğinden pek emin değildi. O hep, hayatındaki tüm dişilerle Venüs'le anlaşılabildiği kadar sorunsuz ve kolay bir şekilde anlaşılabilmeyi istiyordu.

"Selam," Law en şirin gülüşüyle kıza gülümsedi.

"Tam bir saat geciktin," dedi kız hırçın bir şekilde. "İçeri girdiğimden beri, o kahrolası köpeğin beni neredeyse canlı canlı yiyecekti."

"Beni tüm kadınlardan kıskanır."

Law, posta kutusundan mektupları aldı ve onlara göz attı. İçlerinden yalnızca bir mektup dikkatini çekmişti. Düz beyaz zarfın üstüne tanıdık bir el yazısıyla adres yazılmış olanına. Law o zarfı, göğüs cebine soktu ve diğer mektupları kapıdan içeri girip antredeki lake kaplı masaya bıraktı.

"Tüm söyleyeceklerin bu kadar mı?" Venüs gazeteyle oynuyordu. Diğer sarışın eliyle köpeği işaret edip, onu suçlamaya devam ediyordu. "O benim bacaklarıma tırnaklarını taktığında az kalsın çorabımı kaçıracaktı."

"Evimi davetsiz misafirlere karşı koruyor."

"Davetsiz misafirler mi dedin? Ama evindeki alarm **sisteminin** ve kapının anahtarını bana sen vermiştin, istediğim **zaman** evine gelip içeri girebileceğimi söylemiştin."

"Öyle mi demiştin? Peki bunu sana ne zaman söylemiştim?"

"Bana bu akşam için randevu verdiğinde."

"Bu akşam seninle mi buluşacaktık?"

Kız on beş yaşlarındaydı, Law'dan çok gençti. Gövdesinden uzun bacakları, vasat güzellikte denilebilecek yüzü, dekoltesinden fark edilen esmer teniyle normalde Law'un şehvetten ağzının suyunu akıtması gerekirken hiç de öyle

olmamıştı. Law o kızla birlikte olmasının tanıdığı her erkeğin düşmanlığını kazandıracağını biliyordu.

Law, berbat bir gün geçirmişti. Kızgın bir sarışın bombayı sakinleştirmeye çalışmak, istemediği kadar çok enerji harcamasına sebep olmuştu.

"Yoksa seninle buluşacağımızı unuttun mu?" dedi kız giderek aksileşerek.

"Hayır."

"Seninle geçen hafta bir partide tanışmıştık. İçerisi astronot kaynıyordu."

Adam kızla hangi partide tanıştığını hatırlayamıyordu. Hayatına o kadar çok kadın girince, hepsini birbirinin aynısı gibi görüyordu. Tıpkı hepsini sarışın gördüğü gibi. Aslında, Marnie yüzündeki ciddi ifadesi ve puslu gözleriyle ona kemik yapışma sahip ve kendi tenine benzer vücuduyla aslan gibi olan delikanlının, oğlu olduğunu söyledikten sonra, kendisine neler olduğunu bir türlü anlayamamıştı.

"Bak, uh..."

"Suzette."

"Suzette, çok üzgünüm," dedi Law, saçını geriye doğru eliyle tarar gibi iterek. "Bu gün merkezde bir şey oldu ve oradan ayrılamadım. Yerçekimiyle ilgili bir konuda çalışmak zorundaydık ve gördüğün gibi ölesiye yorgunum. Hadi bu randevumuzu başka bir güne erteleyelim, olur mu?"

Kız, onun güzel gülüşüne ve gerçeğe yakından uzaktan ilgisi olmadığını düşündüğü mazeretini kabul etmedi. "Bu sözlerinden beni bir şekilde başından savmak istediğini mi düşünmeliyim?"

Law, bir süre kızın somurtkan kırmızı ağzına ve suçlar gibi bakan gözlerine baktı ve sonra, "Diyelim ki evet. Anahtarlarımı da alabilir miyim?"

Kız, evin anahtarını Law'un avucuna bırakırken, keskin dişleriyle onun derisini yüzmek istemişçesine bir bakış atarak ön kapıya yöneldi.

Venüs, Suzette yüksek topuklu ayakkabılarıyla pat pat ön kapıya doğru gidene kadar, dişlerini kısıtırıp, hırladı. Kız arkasından kapıyı çarptıktan sonra, köpek yaptıklarından övünür bir ifadeyle dönüp Law'a baktı.

"Seni gidi kıskanç fahişe seni. Lezzetli bir şeyler yemek ister misin?"

Venüs, kendilerinden önce homoseksüel çiftin yaşadığı ve dekore ettirdiği ve aralarındaki yasak aşkın bitmesiyle Law'a dayalı döşeli olarak sattıkları ev boyunca onun peşinden gitti.

Law, temiz modern çizgilerle tasarlanmış, geniş ve düzenli evleri severdi. Umarsız bir şekilde yemek odasıyla mutfakı ikiye ayıran duvar gibi monte edilmiş büyük akvaryumdaki renkli tropikal balığına yem verdi.

Cebinden zarfı çıkarıp, kendisine gelen son mektubu okudu. Mektuptaki tehdit dolu ifadeler öncekilere kıyasla çok daha sertleşmişti. Mektubu defalarca okuduktan sonra, Venüs ona bir şeyler yedirme sözünü hatırlatırcasına ayağı yalarken, bu mektupları kimin yollayabileceğini düşündü.

Law ona köpek bisküvisi verdi, kendine bira aldı ve cam kapının sürgüsünü açarak kırmızı ahşap çardağa çıktı. Orada üzerindeki çıkarıp, çıplak kaldı ve kendini italyan çinisinden yapılmış yüzme havuzunun sıcak suyuna bıraktı. En iyi arkadaşları bile onun bu yüzme havuzunu kıskanıyorlardı.

Law, genç subayların maaşına göre oldukça mütevazı sayılabilecek askeri maaşla, geçimini sağlıyordu. Ama kazandığı parayı kendinden başka harcayacak kimsesi yoktu. İyi yaşıyor ve rahatını sağlayacak tüm gösterişli şeylere avuç dolusu para savuruyordu.

Sarışın neredeyse aklından çıkmıştı. Ona istediğini veremezdi. Düşünceleri o öğleden sonra tanıştığı oğlandıydı.

"Çok güzel çocuk," dedi Venüs'e. Köpek onun en özel düşlerine dahil olmaktan o kadar mutlu olmuştu ki, ağzını köpüklü sıcak suya sokup, Law'un omzunu yalayacak kadar cesurdu.

Her baba David Hibbs gibi bir oğlunun olmasından gurur duyar... David Kincaid.

O, iyi yetiştirilmiş. Annesine saygıda kusur etmiyor. Hatta Porsche'yi kullanırken ne kadar heyecanlansa bile, sonunda Law'a teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Daha Law onu uyarmak zorunda kalmadan, emniyet kemerini taktı. Arabayı dikkatli ve güzel kullandı.

Law, oğlunu Marnie'nin yetiştirme tarzında ufacık bir hata bile bulamamıştı.

Oğlu mu?

Yoksa Law, onun oğlu olduğunu kabul etmeye hazır mıydı?

Bugüne kadar Law, eğlenceli bir şekilde geçirdiği o yazı güzel ama hayal meyal anılarla hatırlıyordu, Marnie Hibbs ve ailesi hakkında gerçekten ne biliyordu? Marnie, o küçük cesur askerin hareketlerini kendi çıkarına kullanan, zeki bir dolandırıcı olabilirdi. Marnie, şantaj mektubu yollamakla suçlandığında, karşısındakini ikna edecek kadar mağduru oynayan iyi bir oyuncu da olabilirdi.

Eğer, Law David'i oğlu olarak kabul ederse, Marnie kesinlikle bundan çok şey elde edecekti. Şimdilerde bir çocuk yetiştirmek oldukça pahalıydı. Ofisteki tek bekâr astronot olan Law, çocuk yetiştirmenin oldukça pahalıya patladığından yakınan iş arkadaşlarından bununla ilgili her gün çok şeyler duyuyordu.

Serbest ressam olarak çalışmak Marnie'ye ara sıra iyi para kazandırabilirdi, ama bu işten sürekli gelir elde ettiğini söylemek mümkün değildi. Yaptığı çizimlerden yüksek komisyon aldığı aylar olabilirdi. Belki de bu Hibbs, annesinin ağır tedavi masrafları nedeniyle ekonomik bir krizin eşiğine geldi ve belki de o şeytansı planını maddi sıkıntıdan taze parayla kurtulmak için yaptı.

Belki de bu kadın Law' un içine düşürdüğü konumdan kurtulmak için kendisine para teklif edeceğinden adı gibi emindi. Ufak tefek olmasına rağmen, kızdığında patlamaya hazır bir dinamit lokumu gibi oluyordu. Ve telaşlı.

Law, küfür ederek, havuzdan çıkıp kendine bir bira daha koymak için mutfığa geri döndü. Birasını yudumlarken, Venüs onun şapır şupur su damlayan ayaklarının dibine ibadet eder gibi oturmuştu. Law ise bu sırada genç bir delikanlının hayatına girmesiyle başına gelebilecek her şeyi enine boyuna düşünüyordu. Bir kere eve sarışın fıstıkları getiremeyeceği kesindi. Ve bir başka uzay mekiğinde görev alması gerektiğinde, David'e kim..."

"Bu delilik!" dedi Law içinde kendisinden başka kimsenin olmadığı evde bağırarak. "Muhtemelen çocuk benden bile değil."

Ama duşa girerken, David'in ne kadar yüksek sesle konuştuğunu, ne kadar uysal ve halinden mutlu bir çocuk olduğunu düşününce, gülümsedi. Sonra David'in anne dediği kadını öpüşünü hatırlayınca kaşları birden çatıldı, kaşlarını çatıttı çünkü o

öpüş kısa ama tahrik ediciydi. O öpüş neredeyse aklını başından almıştı. İşte o öpüşme yüzünden bu günkü sarışın bomba ona çekici gelmemişti.

"İyi geceler, anne." David kapıda duruyordu. Marnie'nin çizim tahtasının üzerinde onu aydınlatan tek bir lamba yanıyordu. Marnie mücevher mağazasının reklam broşürünü hazırlarken kendisine ilham gelsin diye, durmadan bir şeyler karalıyordu.

"Bu kadar erken mi yatacaksın?"

"Bu öğleden sonra koç tüm enerjimizi tüketti. Yorgunluktan ölüyorum."

Marnie, onu kullandığı dilden ötürü azarlamamıştı. Bu gece onun konuşmasına aldırnamaya karar vermişti. Çünkü David'in kendisinden, Law hakkındaki düşüncelerini öğrenmek için böyle konuştuğunu biliyordu. Bazen ona hiç tepki göstermemek en iyisi oluyordu.

"Güzelce uyu. Yarın çimleri biçmen gerektiğini sakın unutma."

"Bir beşliğe ne dersin?"

"İşini bitirdiğinde, çöpleride süpürürsen sana yedilik veririm."

"Anlaştık." David hâlâ orada dikiliyordu. Bu onun hassas bir konuda konuşmak istediğinin işaretiydi. "Law Kincaid gerçekten bugün burada ne arıyordu?"

Marnie elindeki kalemi sallamaya başladı. Kalem yere düştü. "Burada ne mi yapıyordu?" Marnie onun sözlerini aynen tekrarlardı. "Onun neden burada olduğunu sana zaten söylemiştim."

"Onu aradığımı bana neden söylemedin? Yani bana bundan söz etmen gerekirdi diye düşünüyorum."

"Güzel, ben aslında onu aramadım. Ben, uh, NASA'yı aradım ve onun yüzünü çizersem, bunu kullanıp kullanamayacağımı sordum. Sanırım bana bu izni vermeden önce beni kontrol etmek istediler ve bizzat kendisini gönderdiler. Buraya gelmesine en az senin kadar ben de şaşırdım."

Marnie hayatı boyunca hiçbir zaman David'e yalan söylememişti...babasının kim olduğunu yüzlerce kez sorduktan sonra ona söylediği o yalandan başka. Ona beyaz yalan denirdi. Bu türden yalanlar korumak için kullanılırdı, ama az önce yaptığının kesin yalan olduğu bile söylenemezdi.

"Oh, güzel. Onunla tanışmak bir zevkti. Sen de onun şirin olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu David hevesle.

"Çok şirin."

"Onu burnu havada havalı biri olarak düşünüyordum. Aksine alçak gönüllü biri"

"O gerçekten mütevazı bir insan."

"Evet, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Bir daha yolu buralara düşecek olursa beni tanıyacağını sanıyor musun?"

Marnie ona doğru yürüyüp, alnına düşen saçlarını geriye itti. David'in ne kadar büyüdüğünü hatırlatan o konuşmalardan hoşlanmıyordu. Zaman hızla geçiyordu. Hızla.

"Onu bir daha görebileceğimizi sanmıyorum, David," dedi kadın ona kibar bir şekilde.

Marnie'nin düşünceleri, kahve içtikleri yerden çıkıp, onu eve getirinceye kadar arabadaki düşmanca tavırlara takılmıştı. Eve gelinceye dek aralarında bir çift laf dahi etmemişlerdi. Marnie,

arabadan inince Law'a nazikçe teşekkür edebilirdi. Ama Law orada daha fazla oyalanmadan, Marnie'nin kendisini şiddetle azarlamasına kızıp, gaza basıp gitmişti. Ona söylediği kelimelerden birine bile Marnie üzülmüyordu. Adam ona yalancı ve şantajcı olduğunu ima etmekle, aslında o sözleri fazlasıyla hak etmişti.

"Onu tekrar görebileceğimi sanmıyorum. O sürekli meşgul biri."

"Biliyorum," dedi David. "Ama beni sevdiğini sanmıştım. İkimizin de onunla arkadaş olmamız ne hoş olurdu, değil mi?"

Marnie zorla yutkunup, gülümseyerek oğlana sarıldı. "Sen yatsan iyi olacak. Dinlenmeye ihtiyacın var. Yalnızca birkaç gün sonra maçınız var."

"Hiiiiiiiiiiç sorun değil." Her zaman odadan çıkarken yaptığı gibi, sıçrayıp tavana vurduktan sonra odadan fırlayarak çıktı.

Marnie, David merdivenlerinden çiftler çiftler çıkarken onun ayak seslerini dinledi. Ama her zaman yaptığı gibi bu sese sevgiyle gülmek yerine bu kez gözlerinden akan yaş *sildi*.

Mektuplar. İsimsiz mektuplar. Sharon ona Law Kincaid'in çocuğuna hamile olduğunu söylediği günden beri, Marnie içinden Law'u çocukla nasıl bağlayacağını fantezisini kuruyordu. Fantezilerini David'in böbrek transplantasyonuna ya da acil kan nakli gibi felaketler üzerine kurarken, onu bir mektup gibi zararsız bir şeyin kendisine tekrar bağlayabileceğini hiç düşünmemişti.

Ama Law, onun hayatına tekrar girmişti. Ve o tam karşısında, kalbini durduracak kadar yakışıklı haliyle duruyordu. Gök mavisi gözleri henüz solmamış, daha da canlı olmuştu. Onun kendine güvenli gülümseyişi, mekik pilotu olmanın verdiği bumu havada yürüyüşü, güneş ışınlarının saçma vurma şekli, Marnie'ye

acı verici bir şekilde bildik geliyordu. Çünkü tüm bunları kalbinin derinliklerinde tam on yedi yıldır taşıyordu.

O imgeler çektiği acılara rağmen aklından hiç çıkmamıştı: ablasını ve babasını kaybetmenin ve annesinin sağlığının bozulmasının acısı. Law'un o hayali ona koleji bitirmeye çabalarken, işe girerken ve aynı zamanda David'e bir başına bakarken ona hep yardımcı olmuştu. Onun hayaliyle, kalbini Law'dan başka birinden gelecek sevgiye tamamen kapatmıştı.

Hayatında sevdiği tek adam şimdi yaşantısını tekrar değiştiriyordu. Hayatında ikinci kez hayatı onun ellerine bağlıydı. Ama yalnızca şimdi Law bunun farkına varmıştı.

Marnie bu endişesinin sebebini kısmen kendinde buluyordu. Mektuplara, o iddialara gülüp geçebilir, birinin kesinlikle Law'a oyun oynadığını söyleyebilirdi. Şüphesiz David'i gören biri, onun Law'a benzerliğini fark etmiş biraz Law'dan para sızdırmak istiyor olabilirdi.

Ama Marnie'nin ahlaki değerleri bu işin içinden bu kadar kolay çıkamayacağını söylüyordu. Vicdanının sesini dinlediğinde, ona Law'a gerçeği söylemekten başka bir seçeneği olmadığını gördü.

Ama Law'un gerçeği duyduğunda göstereceği tepki, hayatını ciddi bir şekilde değiştirebilirdi. Bir gün David, Law'un her zaman merak ettiği babası olduğunu anlayacak olursa ve Law'da onun kendi evladı olduğunu kabul etmezse, David ret edilmeye nasıl katlanacaktı?

Ya da Law, David'in oğlu olduğunu kabul edip, onu yanına alırsa, Marnie David'siz yaşantısına nasıl katlanacaktı? David hayatındaki tek güzel, olumlu unsurdu. Law, onu Marnie'ye vermişti. Şimdi Law, onu Marnie'nin elinden alabilirdi.

Marnie kahve dökülen eline baktı. Üzerindeki kızarıklık kaybolmuştu, ama hâlâ üzerine sürülen yağın izi olarak bir parlaklık duruyordu. Gözlerini kapayıp, nazikçe yanığını okşayan elleri düşündü. İstemedен inledi.

Kadın Law Kincaid'i seviyor, ona karşı beslediği karşılıksız sevgisi canını yakıyordu. Law'un oğlunu da aynı şiddette seviyordu. Ve bugünden itibaren, David'i kaybetme riskiyle yüz yüze gelmeye başlamıştı.

5. BÖLÜM

D

iyet soda, lütfen."

"İki tane olsun."

Marnie, Law'un sesinin geldiği yöne doğru başını çevirdi.

"Sen burada ne arıyorsun?"

"Soda alıyorum," dedi adam umursamaz bir tavırla gülümseyerek. "Ve bize bir paket patlamış mısır verin lütfen."

Barın arkasında görev yapan adam gözlerini Law'dan ayırmadan, onların patlamış mısırlarını ve sodalarını verdi.

"Sizinle tanışmış mıydık?"

Law gülümsedi. "Belki de."

Adam, Law'un ödediği on dolarlık hesabın üstünü vermek üzereyken ona bir kez daha dikkatle baktı. Marnie kendi içeceğinin parasını ödemek istemişti. Ama Law'la bir süre mücadele ettikten sonra, bu savaşı kaybetmişti.

"Oh, evet," dedi adam kahkahayı basarak. "Sen WalMart'ta çalışıyordun, değil mi? Spor malzemeleri satan bölümde?"

Law gülmeyi bıraktı ve adama ihtiyatlı bir şekilde baktı. "Doğru. Hangi takımı tutuyorsun?"

"Toraadoe'leri."

"Adamımsın. Teşekkürler." Sonra Law, Marnie'nin hafifçe belinden tutup, onun sıradan çıkmasına yardımcı oldu ve lise stadyumuna giden beton yolun üzerinden yürümesine yardım etti.

Kadın yüksek sesle kahaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Kapa çeneni," Law ağzının kenarından homurdandı. "Alçak gönüllülüğümü bozmamam için bu bana yeterince sık oluyor."

Oysa hiç de alçak gönüllü biriymiş gibi durmuyordu. Her halinden dünyayı peşinden sürükleyen bir adam olduğu belliydi. Beyaz şort giymiş, bedenini eldiven gibi sımsıkı saran deniz mavisi bir pilot-şortu, NASA şapkası, itici olmasına rağmen bir anda tüm dikkatleri üstüne toplayan bir havacı gözlüğü takmıştı. Onunla yan yana yürürken, Marnie onu tanıyanların ya da hayranlarının bakışlarını hiç kaçırmıyordu.

"İçecek için teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Biraz patlamış mısır ister miydin?"

"Hayır, teşekkürler."

Law'un ellerinin her ikisi de dolu olduğundan, patlamış mısırları paketinden diliyle alıyordu. "Bir mektup daha aldım," dedi patlamış mısırlarını yerken lafın gelişi olarak.

"Öyle mi?"

"Hımmm. Hem de seni görmeye geldiğim gün. Ne tarafa gidiyoruz?"

"Şuradan, siyah ve mavili olan yerden." Kadın başıyla stadyumun sanki vahşi bir hayvanı besleyeceklermiş gibi tıka basa çılgın izleyicilerle dolu olduğu kısmını işaret etti.

Adam kenara çekildi ve onun dik beton merdivenlerden kendisinden önce inmesi için ona yol verdi. "Mektupta ne yazıyordu?" diye sordu kadın omuz hizasından ona doğru bakarak.

"Hemen hemen aynı şeyler. Bunu seninle daha sonra konuşuruz. Maçtan sonra."

"Seninle görüştükten sonraki gün aramadığın ya da gelmediğin için sanmıştım ki..."

"Beni son kez mi gördüğünü sandın?"

"Evet," dedi kadın tüm içtenliğiyle.

"Buna sevindin mi yoksa üzüldün mü?"

"Emin değilim."

Marnie o gittikten sonraki ilk gününü ondan haber beklemekle geçirmişti. Ama adam onu aramadan bir başka gün daha geçmişti. Law'un tekrar gelmesiyle, sıkıntısının muazzam bir şekilde hafıflediği söylenebilirdi. Ama diğer yandan onu bir daha görememeyi düşünmeye bile katlanamıyordu.

Hayalindeki idolün bir kez konuştuktan sonra bir daha aramaması David'i de hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Buraya oturmaya ne dersin?" diye sordu Law, onu koltukların olduğu sıraya doğru hafifçe ittirirken.

"Burası iyi."

Marnie, onu ve Law'u birlikte görünce bir anda neşeleri kaçan David'in takım arkadaşlarının ailelerine el salladı.

Daha önce David'in hiçbir okul maçına yanında erkek arkadaşını götürmemişti. Geçen bahar, futbol takımının bekâr koçuyla

birileri iyi niyetle aralarını yapmaya çalışmıştı. Ama Marnie onunla görüşmeyi hiç istememişti.

Bu sezon koç, takıma oturduğu yerden tezarruhat yapan şu kızla arkadaşlık ediyordu. Bu nedenle Marnie'in kendisini zorla onunla arkadaşlık etmeye bir marifetmiş gibi zorlayan o insanlardan utanmasına gerek yoktu.

Çöpçatanların hiçbirine koçun kendini tam iki kez buluşmak için telefonla aradığından söz etmemişti. Her iki seferde de bir bahane bulup, adamlarla buluşmamış, sonunda adamın cesareti kırılıp onu aramaktan vaz geçmişti.

Şimdi Law açık tribünde onun yanına yaklaşınca cam kafes içindeki Locada parlak bir ışık gibi kolayca görüldüğünü sandı. On sıra ilerisine kadar oturan herkesin dikkatini çekiyorlardı.

"Telefon rehberi işini aldın mı?" diye sordu Law.

"Henüz haber vermediler. Hâlâ o işin olması için parmaklarımı çaprazlıyorum." Sonra kadın elini kaldırıp, orta parmağını işaret parmağının üzerine koydu. Adam onu bileğinden yakaladı ve gözlüğünü çıkarıp eline daha yakından bakmak istedi.

"Yanığın nasıl, geçti mi?"

"Su toplamadı. Sanırım yağ işe yaradı."

"İyi." Adam kadının elini bırakmadan önce birkaç saniye daha tuttu. "Takımın maskotu gibi duruyorsun," dedi adam ağzına bir avuç dolusu patlamış mısırı atarken. "Sahaya inip, onlara tezarruhat yapmalısın."

Kadın siyah şort ve sol göğsünün üzerinde "David'in annesi," diye işlenmiş, mavi siyah çizgili bir jarse bluz giymişti. "Bütün anneler takımın jarse formalarından giymiş."

"Ama o formalar hiçbirinin üstünde sende durduğu kadar güzel durmuyor."

Kadın, gözlüklerinden adamın gözlerini göremese de onları kendisine çevirdiğinden emindi. Adamın bakışlarını hissetmek ona sıcaklık hissi verdi. Kadın başını sahaya doğru çevirdi. "İşte David orada."

"Numarası kaç? İşte orda, onu gördüm."

David ve takım arkadaşları maçtan önce ısınma hareketlerini yapmak için, kenar çizgisine doğru yürüyorlardı. Law, David'i arkadaşlarıyla beraber otururken gösterince, Marnie uzaktan bile olsa, çocuğun mavi gözlerinin arkasından fışkıran mutluluk ışığını gördü. David, onlara içten bir şekilde gülümseyip, el salladı. Law da ona el sallayıp, başparmağını havaya kaldırıp işaret etti.

"Onun takımı kazanacak," dedi Law.

"Nereden biliyorsun?"

"Çocuk bir yetenek. Bu onun her halinden belli oluyor."

İlk yarının sonunda Marnie, Law'un tahminlerinin aksinin çıkmasından korktu. Tornadeolar zaferin yanından bile geçmemişlerdi. Her iki takım için de, her biri skor yapmaya yaklaşıp da, yetenekli golcülerin saldırıları boşa gitmişti. Tribünler takımların gol atması için çığlıklar atıyordu. Herkes coşmuştu.

Çıplak bacakları birbirine değdiğinde, Marnie bacaklarını Law'dan kaçırdı. Law'un bacağındaki kıllar elektrik akımı üretiyor gibiydi.

"Özür dilerim," dedi kadın nefes nefese.

"Özür dilenecek bir şey yok." Farkında olmadan kadın, bacaklarında Law'un değdiği her yere elini götürüyordu. Bunda bir şey yok, dedi ve ekledi, "Sana yanlışlıkla dokunmaktan başka hiçbir şey yapamam."

Kadın bacaklarının üzerinde ellerini gezdirmeyi bıraktı ve kaşlarını çatarak rahatsız bir şekilde adama baktı. "Bunu yapmaktan hoşlanıyor musun?"

"Neden? Yanlışıyla sana değmekten mi?"

"Kadınları rahatsız edici durumlara düşürmekten."

"Gerçekte, rahatsız edici durumlar beni tahrik etmez. Ben olabildiğince sorunsuz şekilde sevişmeyi ve sevişmenin temellerine odaklanmayı severim."

Adamın ani gülüşünü yüzünden silip atmak isteyerek, onları bir araya getiren şu önemli konuya döndü. "Ne yazıyordu? Mektupta diyordum."

Güneşin, stadyumun diğer tarafından batma'sıyla, oturdukları açık tribünlerin üzerine devasa gölgelerin düşmesine sebep oldu. Law güneş gözlüklerini çıkarttı. Kadın onun gülen gözlerinin yerini kederin aldığını gördü.

"Hemen hemen aynı şeyler."

"Daha mı tehditkâr?" diye sordu, David'in güvenliğinden endişe ederek.

"Tam da öyle değil. Bana açık havada maç olduğu gün, David'in hikâyesini medya aracılığıyla yayacağını yazmış. Bunu hatırlatmasına lüzum yoktu," dedi adam burnundan soluyarak.

"O zaman bu David için de iyi olmayacak."

"Bunun farkındayım," dedi adam savunmacı bir şekilde. "Senin düşündüğün gibi bencil piçin teki değilim. Hemen şimdi, mantıklı ve pragmatik bir şekilde düşünmeliyim, duygusal olmamalıyım. Bu pisliği yakalayabilmenin tek yolu onun bunu yapma sebeplerini düşünüp kendimizi onun yerine koymaktan geçer. Tamam mı?"

Kadın başını salladı. Adam bir anlığına sakinleşmiş gibi göründü. "Bu mektupları kim yolluyorsa, bunun farkına varacak

ve bunu bir araç gibi kullanacak kadar zeki biri. Ahmağın teki değil. Bu kariyerimi zedelemek için zekice tasarlanıp hazırlanmış bir plan."

"Bunun seni ne kadar huzursuz ettiğini anlayabiliyorum, fakat gençliğinde yapmış olduğun bir hata kariyerini nasıl zedeleyebilir?"

"NASA, *Challenger* faciasından sonra kaybettiği kredisini tekrar ele geçirdi."

"Özellikle sana teşekkürler."

Adam mütevazı bir şekilde omuzlarını silkeledi. "Ama yöneticiler hâlâ kedi gibi sıçırıyor. Hiçbir şeyin yanlış gitmesini istemiyorlar. Kesinlikle skandal çıkmasını istemiyorlar. Eğer daha önce kabul etmediğim yasal olmayan bir oğlumun haberleri gazete manşetlerini süslerse, bir başka mekikte görev alma şansımın ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Sen yine mekiğe mi binmek istiyorsun?"

Adam mimikleriyle bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu ima etmek istedi. "Evet doğru. Sınırlı sayıda mekik ve ona binebilecek sınırlı sayıda mürettebat var. Çok yaşlanmadan ya da EKG kontrollerimde bir hastalık görünmeden ya da bazı genç pilotlara yer açabilmek için emekli olmak zorunda kalmadan mümkün olabildiğince çok uçmak istiyorum. Oh evet, tekrar uzaya gitmek istiyorum."

"Bunu seviyorsun, değil mi Law?"

"O kafes, Ray Charles ve sevişmek tam orada."

"Şimdiye kadar o mektuplardan ne kadar huzursuz olduğunun farkına varamamıştım. Bunun başına sızmasından kariyerinin zedeleneyeceğine ihtimal vermiyorum."

"Üs beni kovmaz. Ama kötü Halkla İlişkiler beni astronot ofisinin içinde ölü bir ete çevirir. Ben yeni pilotlar yetiş-

tireceğim, bu göreve getirilmeye uzun zamandır can atıyordum." Adamın dudakları kısıldı. "O mektupları her kim yazıyorsa, uzay araştırmalarına ne kadar düşkün olduğumu biliyor olmalı."

"O ben değilim," dedi kadın dürüstlikle, refleks olarak elini göğsüne koyarak. "Her şey olduğu gibi kalırsa bu benim ve David için çok daha iyi olacak. Senin babası olduğunu öğrenmesi sadece hayatını berbat edecek."

Bu sözler adamın kafasının tasını attırdı. "Neden?"

"Çünkü sen, sensin de ondan. Genç bir delikanlıya ne verebilirsin?"

"Daha fazla futbol maçı izlemeye giderim."

"Partilere daha az katılırım."

"Bana ayak uydurmaya çalıştığını görüyorum."

Kadın suskunluğa büründü. Her sabah uyandığında ilk iş olarak Law'dan bahseden gazete sütunlarına baktığını, elbette Law bilemezdi. Ya da onun ufacık bir resmini görebilmek için sosyete sütunlarına baktığından haberi bile yoktu.

"İşte düdük çaldı," dedi kadın dikkati tekrar maça çevirerek.

Tornadoelar maçın bitimine iki dakikadan az süre kaldığında, gol atıp sayı kazanmışlardı. Ama ikinci yarının bitimine dakikalar kaldığında gerginlik iyice artmış, yalnızca bir sayı kazanabilmişlerdi. Tribünlerdeki herkes, ayağa kalkıp oyunculara tezahürat yaparak ortamı iyice hareketlendirmişlerdi.

"Burada dur, daha iyi görebilirsin," dedi Law Marnie'ye. Law, Marnie'yi belinden tutup kaldırarak onu önlerindeki koltuğa çıkarttı. "Daha iyi görüyorsun değil mi?"

"Çok daha iyi." Marnie, maç başladığından beri ilk kez, sahayı önünde hiç engel olmadan rahatça görebiliyordu.

"Oh, hayır!" Marnie, Tornadoeleri destekleyen diğer taraftarlarla birlikte, kalenin birkaç adım ötesinden kaçan topa

isyan etti. "Topun kontrolünü eline al, David! işte bu!" Kadın bağırmmamak için elini ağzına götürüyordu. Yukarı aşağı sıçrayıp duruyor, koltuğun üstünde tepmiyordu. Onun düşmemesi için, Law onu belinden tutuyordu.

"Dikkat et, düşmeyesin." Sonra adam karşı takımdan David'in ayağından topu kapıp, onu ustalıkla bir şekilde gole doğru götüren karşı takım oyuncusuna küfretti. "Topu geri al, David! Onun üstüne aban, aban."

"Koş, David, koş!" David hemen sağında duran karşı takım oyuncusunun ayağından ona çalım atmadan kolayca topu kapınca, Marnie çığlık çığlığa David'e tezahürat yaptı.

"Yirmi saniye!" diye bağırdı Marnie. "On beş saniye, David! Ona yardım edin çocuklar! O çocuğun önünü kesin! Aman Tanrım." "Gözlüklerin nerede? On saniye. Oh, kahretsin. David, bir şeyler yap! Beş saniye..."

Son sözünü, kelimeler boğazından yırtılarak dökülürken, David kendilerini kazandıracak golü atmak için kaleye şut çektiğinde söyledi. Birden sahada ve tribünlerde kıyamet koptu. Takımın taraftarları çıldırmıştı.

Marnie ve Law hiç olmadığı kadar neşeyle tezahürat yapıyorlardı. Kazanmanın çılgınlığıyla kadın kendini Law'un kollarına bıraktı. Law onun ayaklarını yerden kesecek şekilde kaldırarak, onu sınıksıkı kucakladı ve açık tribünlerin arasında onu çılgınlar gibi döndürdü.

"Buna inanamıyorum. Buna inanamıyorum," diye kadın bağırıyor, dualar ediyor ve ağlıyordu. Law'a doğru eğilip gülümsedi. Law da ona bakıp gülümsedi.

Sonra gülümsemeleri yüzlerinden kaybolduğunda, ikisi de birbirine merakla baka kaldılar. Gözleri birbirine maçı

kazanmalarının verdiği aşırı sevinçten, bambaşka farklı duygularla kilitlenmişti.

İkisi de aynı anda Law'un bir eliyle onun beline sarıldığını diğer eliyle onun sırtına vurduğunu fark ettiler. Kadının elleri ise adamın boynuna dolanmıştı. Kadının dizleri onun gövdesiyle bacaklarının arasına değiyor ve göğüsleri neredeyse adamın ağzına giriyordu.

Adam, birbirlerinden ayrılınca kadar kademeli olarak kadını indirdi. Kadın gözlerini kocaman açarak adama baktı. Marnie yavaşça ellerini Law'un boynundan çekti. Ama bu sefer elleri onun geniş göğsünün üst yarısına değdi.

Marnie o birkaç saniye boyunca Law'dan öyle etkilenmişti ki, ona uzun uzun bakakaldı. Law da bu olaya en az Marnie kadar şaşırmıştı. Ama kendini çabucak toparladı.

"Oğlun tam bir golcü."

"Teşekkür ederim," dedi Marnie boğuk bir sesle. Birden hâlâ Law'a dokunduğunu fark edince ellerini onun üzerinden çekip vücudunun her iki yanından aşağı bıraktı. Law onu bıraktığında bile hâlâ Marnie onun sıcacık ellerinin poposuna değişini düşünüyordu.

"O meydan kavgasına sen de katılmak ister misin?"

Maç bitmişti. Oyuncular sahada zafer şöleni yapıyorlardı. Her birinin elindeki kutu içindeki içecekleriyle birbirlerine su püskürtüyorlardı.

"Bunu kaçırمام," dedi Marnie gülümseyerek.

İkisi birlikte stadyumun basamaklarından inerek, parmaklıkların üstünden atlayıp, sahaya doğru koştular. David onların yanına gitti. Coşkulu bir şekilde Marnie'yi kocaman, terli vücuduyla kucaklayıp, onu bir süre salladı, tıpkı dakikalar önce Law'un, Marnie'ye yaptığı gibi.

"Harikasın, David, harika." Marnie, David'in sırtına vurdu ve onu herkesin içinde utandırarak, öptü.

"İyi oynadınız," dedi Law sevincini az göstererek, sonra ikisi el sıkıştılar.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim Albay Kincaid."

"Takımına maçı kazandıracak golü atan adam artık bana yalnızca Law demeli."

David utangaç bir ifadeyle sırttı. "Law, biz hepimiz pizza yemeğe gideceğiz. Bütün takım. Herkes davetli. Sende gelebilir misin?"

"Sevinerek."

David ters parende atıp komançi çılgılığı atarak sevincini belli etti. "Tamam seninle tam burada buluşalım. Hatıra resmi çektirelim."

David takım kaptanı olduğu için, o ve koçu sahanın tam ortasında takımlarının adına kupayı alacaktı. Marnie'ye iyice yakın duran Law onun omzuna sarıldı ve David zafer konuşmasını yaparken kadının omzunu sımsıkı sıktı.

"Ben, bu sezon bizi destekleyen okul ve fakülte yönetimine teşekkür etmek isterim. Sporcu arkadaşlarım hepiniz harikasınız!" Tribünlerden çılgın sesler yükseldi. David bir süre o seslerin susmasını bekledi. "Koçumuza teşekkür etmek isterim. Onun desteği olmadan bu maçı asla alamazdık." Ailelerden ve çocuklardan çılgınlık yükseldi. "Bu kupayı tüm takım arkadaşlarımda adına kabul ediyorum. Haydi Tornadeolar!" diye bağırdı.

Law, Marnie'ye doğru eğilip dudaklarını onun kulağına değercesine götürdü. "Çok anlamlı bir konuşma yaptı."

"Teşekkür ederim."

Zafer kutlamalarına bakmaktan Law, Marnie'nin göz-yaşlarını görememişti. Omuzlarında Law'un kollarının ağırlığını taşımaktan, içinde Law ve onun oğluna yürekten beslediği sevgisiyle, Marnie neredeyse bayılacaktı.

Otoparka doğru giderken, üçü de pizzacıya nasıl gideceğini hararetli hararetli tartışmaya başladılar. Marnie ikisine karşı tek başına mücadele ediyordu. "Tıpkı maçı kazandığın gibi," dedi Marnie itiraf ederek.

"Kaybettiğine o kadar da çok üzülme." Law, sonuçtan memnuniyetini gizlemeye bile teşebbüs etmiyordu.

Marnie ve David dört çekişli spor arabaya bindiler. "Kaç araban daha var?" diye David Land Rover konvertibl arabanın arka koltuğundan Law'a laf attı.

"Yalnızca bu ve bir de Porsche."

"Sana tüm çocuklar toplanıp arkandan saldırdıkları için üzgünüm. Serinkanlılıklarını kaybettiler. Ünlü birini gördüklerinde nasıl davranacaklarını bilemiyorlar." Law yapmacık bir şekilde dudaklarını büzerek gülümseyince Marnie ve David kahkahayı bastı. "Kimse senin yalnızca beni izlemek için geldiğine bir türlü inanmıyor."

"Birkaç imza vermeye aldırıyorum."

"Onlar genellikle annemin çevresini sararlardı."

"Hayır, benim etrafıma hiç gelmediler!" dedi Marnie itiraz ederek.

"Oh, öyle mi?" diye sordu Law.

"Sen bir de onların annemle konuşmalarını dinlemelisin."

"Onların hepsi anneme âşık ya da ondan hoşlanıyorlar."

"David Hibbs, lütfen benden söz etmeyi..."

"Öyle olduklarını bal gibi iyi biliyorsun, anne." David aynaya yansıyan Law'un yüzüne baktı. "Bak, annem çoğu

arkadaşımın annesi gibi yaşlı durmuyor. Annem çok şirin, yani o sinirli ya da gergin değil."

"Öyle mi?" Law alaycı bir şekilde söyledi.

"Evet, aynen öyle." David kaşını çattı. "Arkadaşlarımın annemi sevmeleri hoşuma gidiyor. Ama çocuklardan biri boş boğazlık edip, uh, ah, bilirsin işte, annemi çırılçıplak soyup, yatağa atmak istediğini söyledi. Onun suratının tam ortasına yumruk sallamak istedim."

"David!" bu sözlerden dehşete kapılan Marnie oturduğu koltuktan ona doğru dönüp, ters ters baktı. "Bunları bana daha önce hiç söylememiştin."

"Üzülme. O alçakla artık eskisi gibi iyi arkadaş değilim." Law'un tepki göstermemesi için ona, "Çoğu zaman arkadaşlarımın onu sevmesi benim de çok hoşuma gidiyor. Bana onunla çıkmak istediklerini söyleyip, benle dalga geçiyorlar." David sıırttı. "Benden yaşça büyük bir okul arkadaşım annemi konsere davet etmek için izin istedi. Onun yalnızca şaka yaptığını düşünmüştüm." David, Marnie'ye baktı. "O bunu senden gerçekten istemedi, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

David omzunu silkti ve aynadan tekrar Law'a baktı. "Eğer annemle gerçekten flört edecek olsaydı buna aldırılmazdım. Çünkü annem benim öz annem değil. O benim öz teyzem. Annem ben dört yaşındayken ölmüş."

Marnie bir kez daha koltuğundan döndü ama bu kez Law'a bakmak için. Ona sessizce uyaran bir bakış attı.

Oysa bu sorunun cevabını David, kendi kendisine verdi. Kendisine her yeni arkadaş edindiğinde kendisine sormak zorunda olduğu sorulardan biriydi bu. "Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Ama bu sorun değil. Bence, nereye gittiğin nereden

geldiğinden daha çok önemli." Ön koltukta oturan ikisinin omuzlarının arasından ileriye işaret etti. "Şuradan Law. Sağda."

Restoranın içi kulakları sağır edecek kadar gürültülüydü. Rahat vermeyen müdürün Tornadeoların fırtına gibi içeriye girmelerinden sonra, onlara masalarını gösterirken yüzü solmuştu. Siparişler alındı ve mümkün olduğunca çabuk sodalar açıldı. Ekiptekiler, yemek salonunun tam ortasındaki masaya oturulurken, aileleri ve hayranları, içlerinde sürekli kıkırdayan kızlardan oluşan bir başka grup da vardı, onların etrafındaki masalara oturdular.

Marnie ve Law orada gördükleri boş bir masaya oturuverdiler. Bu da onlara baş başa özel konulardan konuşabilirle fırsatını verdi. "Sanırım kendimle gurur duymalıyım."

Marnie kâğıt peçeteyle ağzını sildi ve boş tabağını bir kenara itti. "Bu galibiyet kutlamasına neden katıldın?"

"Onların galibiyetini kutlamak ve en popüler kızla baş başa oturmak için."

"David abartıyor."

"Abarttığını sanmıyorum. Gece boyunca bana düşmanca bakışlarla baktıklarını görebiliyorum. Sen ve koçun arasında neler geçti?"

"Hiçbir şey. Onun bir kız arkadaşı var."

"O kızın koçun ilk tercihi olduğunu sanmıyorum." Marnie, Law'a azarlararcasına baktı. Law masadaki mumla onu söndürmeden oynayan Marnie'ye doğru masanın üzerinden iyice yaklaştı. "Genç nesilin ağzının tadını bildiğini öğrenmek çok güven verici."

"Teşekkürler. Ama bu David'i tavlama için kanca attığın gerçeğini değiştirmeyecek. Eğer bu konuda herhangi bir şey öğrenmek istiyorsan, bana sor."

"Hayatında, kaç tane oldu?"

"Hayatımda ne kaç tane oldu?"

"Erkek."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ya hiç evlendin mi?"

"Hayır."

"Ama bu nasıl olur?"

"Hangi cüretle bunları bana sorabiliyorsun? Sana hiç seninle Galveston'da tanıştıktan sonra hayatına kaç kadının girdiğini sormadım."

"Sayamayacağım kadar çok."

"Kesinlikle öyledir."

"Ama sen bu konuyla ilgilenmiyorsun, değil mi? Bahse girerim hayatına giren erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmemiştir."

Bu kadının egosunu zedelemişti. "Bunu neden söylüyorsun?"

"Çünkü David'i yetiştirmen romantik aşk ilişkilerini yaşamana engel oluyor da ondan. Bunda yanılıyor muyum?"

"Yanıldığını söyleyemem," dedi Marnie ona birkaç gün önce söylediği aynı sert ses tonuyla. "David'in yüzünden aşk hayatım berbat gidebilir. Ama içiniz rahat olsun Albay Kincaid. Oğlunuz ahlaklı bir ortam içinde yetiştirildi."

"Daha onun oğlum olup olmadığını bile bilmiyorum."

Marnie buna şaşırp kalarak, "Oh," dedi. "Maçı izlemeye geldiğinize göre, David'i tekrar görmek istediğinizi düşündüm. Bundan dolayı onun oğlunuz olduğunu düşündüğünüz gibi olumlu bir izlenime kapılmıştım."

"Yaptırtmadan önce..."

"Ne yaptırtmadan önce?" diye sordu Marnie, panikleyerek.

"Daha bunu bile bilemiyorum. Önce onun babası olduğumdan emin olmak zorundayım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Siz benim söylediklerimden ya da onun size ne kadar benzediğinden başka bir şey bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Bunun bir kan tahliliyle öğrenilebildiğini biliyorum," dedi Law yavaşça. "Bu babası olduğumu kanıtlamaz, ama bu tahlille bir takım olasılıkları elemiş oluruz."

"Bunu duymuştum."

"David'e ve bana bu tahlilin yapılmasını istiyorum. Kuşukları yok etmek için."

"Bunu yapmanın gerekli olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet, Marnie. İçimi rahatlatmak için."

Marnie derin bir iç çekerek, "Bunu yapmana engel olmayacağım."

"Benimle işbirliğine var mısın?"

Marnie bu soruya cevap vermeden önce bir süre düşündü. "David, futbol sezonu başlamadan önce doktora gözükmek zorunda. O zaman kanını alacaklar. Sonuçları dosyada saklanacak."

"Bunu ben yaparım. Kimle görüşmem gerekiyor?"

Marnie bir kâğıt parçasına David'in daha önce görüldüğü kliniğin ve doktorun adını yazdı ve David masaya yanlarına gelmeden önce kâğıdı Law'a uzattı.

David masanın yanında diz üstü çökerek, masaya davul gibi vurmaya başladı. "Ne zaman isterseniz gitmeye hazırım. Video oyununda herkesi silip süpürdüm. Hepsinin bana borcu olduğu için beni aralarından attılar."

Law onun bu dediklerine müsamaha edercesine gülümsedi ve Marnie'nin sandalyesinden kalkmasına yardımcı oldu. Marnie hesabı paylaşmak istese de başarılı olamadı; Law ona sert bir

şekilde bakarak hesaba katılmasını istemedi. Giderken içerdekiler maçı kazanan takım kaptanlarını ve onun kahramanım neşeyle uğurlayarak yolladılar.

Birkaç dakika içinde otobana çıkmışlardı. "Hey Law, stadyuma giden dönemeci kaçırdın," dedi David arka koltuktan işaret ederek.

"Olabilir, ama evime giden sapağı kaçırmadım."

6. BÖLÜM

“**S**enin evine mi?” diye sordu Marnie.

Biraz yüzüp serinlemek isteyeceğinizi düşünmüştüm.

"Sen ne diyorsun Law? Yani evinde yüzme havuzu mu var? Anne onun evinde havuz varmış."

"Artık geç oldu."

"Ama yarın okula gitmeyeceğim. Lütfen?"

Law, arabanın kontrolü elinde olduğu için, Marnie'nin fikrini almadan arabayı doğruca evine doğru sürdü. Oysa Marnie onun evine gitme fikrine pek de sıcak bakmıyordu. David'in birden bire hayatına giren ve hevesini alınca, muhtemelen hayatından tekrar çıkacak olan bu ünlü adamla sıkı fıkı dost olmasını istemiyordu.

Vicdanı, ona David'i evladı olarak üzerine almaya zorlarsa, Marnie, Law'un yüzme havuzlu ve akvaryumlu muhteşem evi ile rekabet edemeyecek kadar eski ve acilen su

tesisatlarının yenilenmesi gereken evinin David'siz nasıl olacağını düşündü.

David'in, Law'un evini gezerken gördüğü akvaryum, "Çok hoş!" diye çılgık attığı yüzlerce şeyden yalnızca biriydi. Altın sarısı Labrador Marnie'ye hırlarken, daha ilk anda David'i sevip, onun peşinden ayrılmamış, kuyruğunu sallaya sallaya onun dizlerini yalamıştı.

David bahçeye adımını atıp, havuz manzarasını görünce:

"Bu tamamen muhteşem bir ev değil de nedir?" dedi "Dibe dal," dedi Law, David'e. "Ama lütfen önce üzerindeki şu giysilerini bir çıkart."

David palas pandıras üzerindikileri çıkarıp, bir saniye bile düşünmeden kendini havuza bıraktı. "Tam formunda," dedi Law.

"O uzun süre yüzme dersleri aldı," dedi ona Marnie.

"David yaptığı her şeyde böyle başarılı mı?"

"Evet." Marnie, Law'a yandan baktı. "Ve ona bu başarı geni annesinden geçmedi."

İkisi de, David'in yoruluncaya kadar suya dalıp çıkmasını izlediler. Hatta Venüs bile David'in yanında kalıp, terasta bir aşağı bir yukarı hızla koştururken, heyecanlı bir şekilde havlıyordu. David nefes almak için sudan çıktığında, Venüs onun yüzünü yaladı.

David, Venüs'ün sulu ilgisinden kendini koruyarak. "Köpek beni sevdi," dedi.

"Venüs bugün hiç yürüyüşe çıkmadı. Neden onu yürüyüşe çıkartmıyorsun?" diye sordu Law. "Güneydeki bloklarda kırmızı bir Ferrari duruyor. Genellikle gecenin bu saatinde adam arabayı evinin kapısının önüne park ediyor.

"Onu da görebilirsin"

David bir hamlede havuzdan çıktı. Law'un kendisine uzattığı havluyu ve Venüs'ün tasmaını aldı. "Hadi kızım gidelim. Birazdan döneriz çocuklar."

David ve onun yeni sadık arkadaşı, özel çitli kapıdan çıktılar. Kapı hemen arkalarından kapandı. "Korkarım, Venüs David'ten ayrılmayacak," dedi Law. "O güvenilmez haspa."

"David hep bir köpeğinin olmasını isterdi."

"Öyleyse neden bir köpeği olmadı?" Law'un kaşları burnunun üstündeki köprüye kadar uzandı.

"Annem. Evde hayvan beslenmesinden hiç hoşlanmıyor. O bakım evine yatırıldığından beri, köpek almaya da hiç vaktim olmadı."

Law bir süre düşündü ve ona havuzun ötesindeki soyunma kabini gösterdi. "Küçük kızların soyunma kabini orada seni bekliyor. İçerde kendine uygun bir mayo bulabilirsin! Ama orada bedenine uyacak kadar küçük mayo var mı, yok mu bilmiyorum."

"Ben mayo giymek istemiyorum."

Law, Marnie'ye doğru adım atarak ona iyice yaklaştı. Sesi iyice derinden çıkıyordu. Bu kez ona manidar bir şekilde sırttı. "Bu daha da iyi bir fikir."

"Onu kastetmemiştim."

"Sıska bir vücudun vardı. Hatırlıyorum."

"Eğer Sharon'la senin Körfezde çıplak yüzdüğünüz o geceyi ima ediyorsan, yanlış hatırlıyorsun."

"Ah, evet öyle. Giysilerini üzerinden çıkartmamıştın. İkimiz de soyunup yüzmen için sana ısrar etmiştik ama sen soyunmamıştın."

"Küçük bir kızın ahlakını bozmaya çalışmaktan tutuklanabilirdin."

"Ama sen bana seninkini bozmam için biraz bile olsun şans vermedin. Hemen ağlamaya başlayıp evine gitmiştin. Neden?"

Ay ışığının Law'un saçlarını gümüş rengine döndürmesinden büyülenen Marnie, sessizce başını salladı. Her şey tıpkı,

Sharon'un ona korkak tavuk deyip, eğer bu yaptıklarını annesine söylese onu boğmakla tehdit ettiği Galveston kumsalındaki o geceye benziyordu.

Law tatlı diliyle, onu kandırmaya çalışmıştı. "Gel bücür. Seni incitmez. Üzerine yıldırım düşmez."

Marnie'nin ona sıcak ve tuzlu suda eşlik etmeyi deli gibi istemesine rağmen, henüz olgunlaşmamış bedeninden utandığı için onu kimsenin görmesini istemiyordu.

"O gece neden benimle yüzmemiştin. Yoksa benden korkuyor muydun?" *

Marnie ona fısıltı halinde "Hayır," dedi.

"Neden ağlamıştın Marnie? Benden mi sıkılmıştın?"

"Ağladım, çünkü deli olmuştum."

"Bana mı deli olmuştun?"

"Sana. Sharon'a. Genellikle yapamadığım şeylerin ısrarla bana yaptırılmaya çalışılmasından nefret ederim. Bu huyumdan ötürü kendime hep kızarım. Yanına gelmeyi çok istedim, biliyorsun, ama bunu yapacak cesaretim yoktu."

Law'un göz bebekleri küçülüp, ince bir çizgi haline döndü. "İşte o zaman kaçırdığın fırsatı, şimdi yakalama zamanı geldi."

"Ama hâlâ cesaretim yok."

"Ben cesurum." Law bir hamlede spor ayakkabısını ayağından çıkarttı. Sonra çoraplarını çıkarttı. Polo tişörtü hafif bir hareketle başının üstünden rahatça geçti. Marnie'nin çıplak bacaklarına değip, terasa düştü.

"Law?"

"Hımmm. Law şortunu çıkarıyordu."

Marnie'nin gözleri Law'un göğüs kafesinde aç bir şekilde gezindi. Göğsünün üstünden üçgen şeklinde çıkan sarı tüyleri, yirmi iki yaşındayken daha gürdü ve bir yelpaze biçiminde bütün göğüs kafesini kaplıyordu. Tüylerinin rengi artık altın kahveye dönmüştü. Sert bedeninin üstünde girdap gibi kıvrılan, halka halka sert kasları ve göğüs uçlarının etrafındakiler, geçenlerde

Law Kincaid'in posterinin yapılmasını önererek beyin fırtınası yapan bir girişimcinin dediklerini doğruluyordu.

Adama göre, Law'a çıplak göğsünün üzerine, fermuarı göbek çukuruna kadar açık bir uzay giysisi giydirmeyi önermek gerekiyordu. Law'a bir roketin önünde poz verdirmek artık çok da zor bir şey değildi. O zaman NASA sadece vergi gelirlerinden uzay araştırmalarını finanse etmek zorunda kalmayacaktı. Kasalar, Law'a kul köle olan kadınların paraları ile dolup taşacaktı.

NASA bu fikirden elbette dehşete kapılmıştı. Bu mantıksız fikri resmi açıklamalarıyla onurlandırmamışlardı. Medya birkaç gün sonra doğal olarak kendiliğinden sönen bu hikâye ile günlerce dalga geçmişti.

Ama şimdi Marnie, kuru ağzı, terli avuçlarıyla adamın bu fikrinin değerli olduğunu düşünüyordu.

Law şortunu belinden aşağı kaydırıp, onları bir kenara fırlattı. Sonra başparmağını iç çamaşırının bel lastiğine kanca gibi taktı. Marnie içgüdüsel olarak onun bunu yapmasına engel olmak için elini uzattı. Onun sıcacık bedenine eli değdiğinde, elektrik çarpmış gibi elini geri çekti.

"David'in beni, senin havuzunda çıplak yüzerken görmesini istemiyorum, Law, " dedi Marnie. "Bu gülünç, çocukça bir oyun. Buna hemen bir son ver."

"O halde sen de oyunbozanlıktan vazgeç ve gidip üzerine yüzmek için bir şeyler giy."

Mavi gözler griye meydan okuyordu. Eğer mavi istekli bir şekilde bakıp kaşlarını kaldırmasaydı gri ona karşı daha fazla direnebilirdi. Law başparmağını tekrar üzerinde kalan son çamaşırlarının üstüne bir kanca gibi taktı. Mavi kazanmıştı.

Marnie arkasına dönüp doğruca soyunma kabinine doğru yürüdü ve kapıyı arkasından hızla çarptı. Üç mayo denedikten on dakika sonra, üzerine siyah bir mayo giyerek, soyunma kabininden çıktı.

Kendine güvenli bir şekilde atlama tahtasına doğru yürüdü, üzerinde ondan nasıl atlayacağını denedikten sonra suya güzel bir şekilde daldı. Suyun yüzüne çıktığında, Law sırtı dışarıda ayak çırparak yüzerken onu alkışladı.

"Çok iyi."

"Teşekkürler."

Marnie, havuzun kenarındaki merdivenlere doğru yüzerek yaklaşmak üzereyken, yarı yolda Law'un elleri onu ayak bileğinden tuttu. Ayak bileklerine asılıp, onu kendine doğru çekti ve sırtını havuzun çini duvarlarına yaptırdı.

Law'un bacakları onun bacaklarına değerken, Marnie sert bir şekilde derin bir soluk aldı. "Law, sen bir..."

"Um, huh. Ben çıplak yüzmeyi severim. Kendimi iyi hissettiriyor."

"Böyle olduğuna inanıyorsun, değil mi? Eğer kendini iyi hissettiriyorsa, o zaman çıplak yüzmeye devam et."

"Sense, kendini iyi hissettiren her şeyin, günah olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Law ağzına su doldurup, onun kulağına ve boynuna dudaklarını değdirdi. "Bir kez olsun, bayan kendini beğenmiş, neden rahatlayıp, kendini olayların akışına bırakmıyorsun? Bir dene. Cesur bir şeyler yap, bir şey..."

Marnie, Law'un her iki omzunu onu yanından uzaklaştıracak şekilde itince havuz suyunda dalgalanma oldu. "Bunu ondan yapıyorsun, değil mi?" dedi Marnie, kızgın bir şekilde. "Çünkü bunu yapmak, heyecan verici, meydan okuyucu ve bir o kadar da *cesurca*. Delikanlı çağındaki bir erkek çocuğun annesini çıplak bir adamla havuzda yakalaması, daha önce hiç tatmadığın kadar heyecan verici geliyor olabilir."

Marnie, merdivenin tirabzanına tutunarak, tam havuzdan çıkacakken, Law onu bir kez daha arkasından çekip suya attı. Ama bu sefer ona önceki kadar nazik davranmamıştı.

Bu kez avuçlarıyla Marnie'nin mayonun içinde iyice belirginleşen göğüslerini sıkıyordu. Ayrıca Law, Marnie'nin ıslak

mayosundan göğüs uçlarının baştan çıkarıcı bir şekilde görüldüğünü de fark etti. Law onu kendine çekerek, elini bedeninin tam ortasında sertleşen ve dikilen organını hissetmesi için götürdü.

"Bunu yapmamın tek sebebi," dedi Law dişlerinin arasından konuşarak, "çünkü zaten bugün daha önce de sana bir kez dokunmuştum. Bütün gün boyunca bunu sana bir kez daha yapmaktan başka hiçbir şeyi düşünemedim."

Law gözlerini onun dudaklarına doğru indirdi. Havuz suyundan ıslanan dudaklarını, silmek için onları diliyle yalamasına baktı. Dudaklarından ruju silinmişti. Marnie bu haliyle Law'a ne kadar baştan çıkarıcı görüldüğünü düşünemezdi bile.

"Eğer bundan tam on yedi yıl önce, sana karşı şimdi hissettiklerimi hissedebilseydim," dedi Law, homurdanarak, "üzerinden mayonu çekip çıkartır ve seni o gece benimle sörf yapmaya zorlardım. Belki de böylece senin yasaklarını kırmana yardımcı olurdum. Eğer bir erkek vücudunun nasıl bir şey olduğunu sana tattırabilseydim, belki de sen şimdiki gibi kuru, gergin ve namusuna düşkün bir kadın olmaktan çıkardın.

Marnie makyaj masasındaki aynadan kendine son kez baktı. Otuzuna daha yeni basmıştı ama hâlâ yüzü genç bir kadının yüzü gibi pürüzsüzdü. Yaşını ele veren tek yeri gözleriydi. Daha doğduğu günden beri etrafa kederle bakan gözleri.

Ya da ona öyle geliyordu.

İşte bu nedenle Law onun kendini beğenmiş olduğunu söylüyordu. Çocukluğu ve genç kızlığı boyunca sessiz, durgun ve *ciddi* halinden ötürü çevresindekilerin hep alay konusu olmuştu.

Acaba herhangi biri onun fazla vicdanlı olduğunu düşünebilir miydi? Oysa vicdanlı biri olduğu söylenemezdi. Hayatı boyunca, ablasına eşlik etmekten nefret etmişti. Ama

bunu biri yapmak zorundaydı. Ablası Sharon aşırı şekilde sekse düşkün olduğu için, ona da her yerde ablasının yanında gitme görevi düşüyordu.

Derin bir iç çekerek ışıkları kapattı. Yalnız yatağına gidip, sabahlığını üzerinden çıkarıp attı. Geceliğinin üzerinden ellerini hafifçe kaydırды. Bedeni dar ve incedi. *Seksi* olduğu söylenemezdi. Yaşından erken olgunlaşan Sharon, daha on ikisine girdiği andan itibaren tüm ailesini dehşete düşürecek şekilde tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çekmeye başlamıştı.

Onunla en yakın olduğu zamanlardaki bu anlar aralarında yok denecek kadar az olmuştu, Sharon küçük kız kardeşine eğer sabırlı olursa onun da bir gün dolgun ve yuvarlak kalçaları olan seksi biri olacağını söylemişti.

Kederli bir gülümsemeyle, Marnie çarşafının arasında kaydı. Uzun zamandır hasretini çektiği o kadınımsı hatlara hiçbir zaman sahip olamamıştı. Bu nedenle seksi hatlarının olmasını beklemekten uzun yıllar önce vazgeçti.

Kendisinin kesinlikle cazibeli bir kadın olduğunu biliyordu. Hatta gözleri etrafına dans edip bakmasada, flörtçü bir şekilde parlamasa bile kalın, koyu kirpiklerle çevrelenmiş kocaman gözleri vardı. Özellikle ağız biçimi bazı erkekleri cezp edecek gibi duruyordu.

Poz verdiği şu heykeltıraş-Albay Kincaid, onun güzel sanatlar akademisine giderken bir heykeltıraşa çıplak poz verdiğini duysa buna inanamazdı-ona ağzını tahrik edici ve seksi bulduğunu söylemişti.

Adam onun ağzından tahrik olduğu için, o öğleden sonra işini bitirdiğinde, stüdyosunda, ıslak çamurlu parmaklarını onun ağzına sürmüştü. Kadın meme uçlarının dikildiğini dehşete kapılıp, gururu kırılarak, hissetmişti.

Onun etkilenmesinden cesaret alan heykeltıraş onları daha çok okşamaya başlamıştı. Kadının dudaklarını öpmüş ve onun küçük, dikilmiş göğüslerini okşamıştı. Kadın ona karşılık

veriyordu. Heykeltıraşın daha yüce bir egosu vardı ve ona ellerinin bu kadarcık dokunuşuyla, kadının bedeninden bu kadar duyarlı bir tepkinin gelmeyeceğini bilmesi gerekirdi.

O an, kadının gözlerinin önünde bembeyaz dişleriyle, elindeki dondurması güneşten erimeden önce onun ucundan kocaman bir parça koparıp emerek, ona gülerek bakan Law'un hayali belirmişti. O dondurmayı yapmaları tam yarım günlerini alan kum kalenin tamamlamasının şerefine almışlardı.

"Hey, bücür. Dudakların dondurmadan boyanmış."

Kumlu parmaklarıyla, ağızındaki boyayı silmek için kadına her dokunuşunda; genç Marnie Hibbs hayatındaki ilk cinsel hazzı tatmaya başlamıştı.

Marnie bedeninin alt kısmını o sıcacık, lezzetli, zevklerle kaplayan duyguya ne ad vermesi gerektiğini bilmiyordu. Mayosunun altından birden fırlayan göğüs uçlarını adamın fark edip, dokunmasını affedemiyordu. Yalnızca başından bu olay geçtikten sonra, o öğleden sonra kendisine neler olduğunu anlayabilmişti.

Kazara birden aklına ressam geldi. Marnie gözlerini kapadı, onu öpenin, okşayanın, kendisini tavan arasındaki stüdyosunun saçaklarındaki kirli paspasın üstüne yatanın ve bekâretini alan o adamın, Law Kincaid olduğunu hayal etmişti.

Adamın işi bittiğinde, Marnie gözlerini açmıştı. Yanında yatan Law değil, çok az tanıdığı, parmaklarında çamur ve yüzünde iğrenç gülümsemesi olan yabancı biriydi. Bir daha asla hatta ondan hak ettiği parayı almak için bile adamın stüdyosuna gitmedi. Daha sonra sık sık o resmin tamamlanması için ressamın kimi model olarak kullandığını düşündü, durdu.

Bir adamı baştan çıkartacak yapısı yoktu, özellikle Law Kincaid gibi seks düşkünü birini asla. Ama Law, kendini beğenmiş yapısının altındaki, o ateşli, ihtiraslı ruhunu bulup ortaya çıkarırsa, gördüklerine inanamayacaktı.

Law 'in Marnie'yi namusuna düşkün olmakla suçlaması, Marnie'nin içini yakmıştı, çünkü onun bu dedikleri doğru değildi. O zamana kadar David yanlarına gelmemiş olsaydı, Law havuzdan çıkmamış olsaydı, alelacele üzerine giysilerini giymeseydi, belki de Marnie ona aslında ne kadar ihtiraslı olduğunu kanıtlatabilirdi.

"Hayır yapamazdım," dedi Marnie karanlıkta, bu kadar güçlü olduğu için kendisini tebrik etmesi gerektiğini ya da bu kadar ödlele olduğu için kendisine kızması gerektiğini bilemeden.

Law'u terslediği için, muhtemelen bir daha asla Law onunla görüşmeyecekti. Bu herkes için en iyisi olacaktı. Oğlunun olduğunu öğrenmesi belki de ona cazip bir fikir gibi gelmişti. Çünkü onu yetiştirmek için hiç çaba harcamamış, sonra bir anda yanında kendini ona vermeye hazır bir kadınla birlikte sunulması ona paket anlaşması gibi gelmişti.

O isimsiz mektuplarla baş etmesi için onu yalnız bırakmalıydı. Artık onun için daha fazla bir şey yapmayı istemiyordu.

Uykuya dalmadan önce, Marnie Hibbs'in ihtiraslı tarafı, onunla yapmak istediği şeylerin fantezisini kuruyordu.

7. BÖLÜM

*L*aw, onu hiç beklemediği bir anda tekrar aramıştı.

"Özür dilerim?" dedi Marnie telefonda.

"Geliyor musun yoksa gelmeyecek misin?"

"Gelmeyeceğim."

"Neden gelmiyorsun?"

"Önce, saat şimdi öğleden sonra iki. Sen akşam yemeğinin saat kaçta olduğunu söylüyorsun."

"Sekizde. Hazırlanman için tam altı saatin var."

"Bunun gibi bir davete katılmak için üzerime giyecek kıyafetim yok, Law. Hem, neden beni davet ediyorsun? Eminim kafana uygun kadınların adıyla şişen küçük kara kaplı fihristinden birini bulup çağırabilirsin."

"Ben, seni davet ediyorum. Çünkü oraya yanımda götürecek bir bayan arkadaşımın olmamasının sebebi sensin de ondan."

"Bunun sebebi ben miyim?"

"David'in oğlum olduğunu öğrendiğimden beri kadınlardan uzak kaldım. Bu kahrolası akşam yemeğini de arkadaşlarım bana hatırlattığı birkaç dakika öncesine kadar tamamen unutmuştum."

"Buna gerçekten çok üzıldüm. O davete katılmaman, yanında birini götürmen, ya da oraya yalnız gitmen umurumda bile değil. Çünkü yanında bir kız arkadaşı götürüp götürmemen benim sorunum değil."

"Benden bu davete katılmam istendi. Eğer oraya yalnız gidecek olursam buradaki arkadaşlarımın hakkımda neler söyleyeceklerini düşünmek bile istemiyorum."

"Oraya bayan arkadaşsız gitmen imajını mı zedeleyecek?"

"Evet. Bu yaşıma kadar varlığından bile haberim olmadığı bir oğlumun ansızın ortaya çıkması da imajımı zedeler," dedi Law kısık bir sesle. Law, onu uzay merkezindeki ofisinden arıyordu. "Kan tahlili yaptırttım. Sonuçlar, David' in kanıyla uyuyor. Konuşmamız gerek, Marnie. Bu gece benimle gel, lütfen."

Marnie, dudaklarını ısırarak, bu hafta sonuna kadar bitirip, teslim etmesi gereken projeye baktı. Sonra da aynadan kendisine baktı. Smokinli önemli bir partiye olasılıkla katılmadan önce her şeyin titizce elden geçmesi gerekiyordu.

Marnie, Law'a bir takım mazeretler sıralamış, sonra da ona cesareti kırılmış bir şekilde, "Üstelik bu öğleden sonra annemi ziyarete gitmek zorundayım," demişti.

"Sen her şeyin üstesinden gelebilecek becerikli bir kadınsın. Seni sekize çeyrek kala evden alırım."

"Partinin sekizde başladığını sanıyordum."

"Tam o saatte gelmemi beklemiyorsun, değil mi?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Marnie, endişeli bir şekilde.

David ona arkasından seslenerek, "Çok seksi olmuşsun!" dedi. David'le birlikte soyunma kabinindeki aynadan giysisinin üzerinde duruşuna baktılar.

Marnie önce sağa, sonra sola döndü. "Bu elbise üzerimde çok mu abartılı?"

"Çok abartılı, hem de çok *kısa*."

Marnie, "David," dedi endişeli bir halde, daha az önce bu elbisenin boyunun o kadar da kısa olmadığını söylemişti.

David güldü. "Kısa değil. Sadece şaka yapmıştım."

Kuaförde saç ve manikürünü yaptırtmak ve bakımevine olaysız bir ziyaret arasında, iyi bir karar alıp, pahalı bir giyim mağazasında durdu. Art arda incelediğı elbiseleri bu gece giymeye uygun olmadığını düşünerek çabucak elledi.

Bu giysiyi görünceye kadar üzerine uygun bir giysi almaktan umudunu kesmişti. Beğendiğı askısız büstiyer, çelik mavisi renginde, vücudu sımsıkı saran ipek saten kumaştan yapılmıştı. Onun hemen altını, siyah satenden kısa bir etek süslüyordu.

Dükkân sahibi ona, "Tatlım, eğer buradan bu takımı almadan çıkarsan, ağlamaya başlayacağım," dedi.

"Bunun... çok süslü olduğunu düşünmüyor musunuz?"

"Mükemmel durdu. Gerçekten."

Satıcı kadın bir başka müşterisi ile ilgilenmek için onun yanından bir süreliğine uzaklaştığında, Marnie çaktırmadan giysisinin fiyat etiketine baktı ve neredeyse fiyatını bağıra bağıra okuyup, sıkıntısını dile getirecekti. Giysiyi üzerinden çıkartmadan önce üç kanatlı aynadan kendisine son kez baktı. Soyunma kabinine girip, giysisinin fermuarını açtı.

Satıcı kadın onun yanına geldi. "Visa mı master card mı kullanıyorsunuz?"

"Korkarım ikisini de kullanmıyorum. Bu takımı alamam."

"Neden tatlım? Üzerinde mükemmel durdu."

"Bunu almaya gücüm yetmez. Onu bir gecelik kiralamaya bile gücüm yetmez," dedi Marnie, üzerinden çıkardığı takımı satıcı kadına verdikten sonra çabucak günlük giysilerini üzerine geçirdi.

Satıcı kadın dolmakalemi kulağının arkasından çekerek, etiketin üzerinde yazan fiyatın üstünü çizdi ve etiketin üstüne bir şeyler karaladı. "Şimdi bakınca alabileceğini düşünüyor musun?"

Marnie yeni yazılmış fiyata baktı. "Yarı fiyatı!"

"Ben indirime girdim."

"Ama buna izin veremem."

"Dinle Tatlım. Bu malın satışında toptan fiyatının üstüne yüzde yüz kar koymuştum. Bu fiyata bile satsam, yine de kar elde ediyorum. Bunu yalnızca herkes şimdiye dek bahar giysilerini aldıkları için yaptım. Üstelik iki beden giyen müşterim de yok. Bu kadar küçük beden kıyafeti almakla aptallık etmişim. Sonunda onu satacağıma çok memnunum."

Böylece, Marnie o giysiyi satın aldı. Kavalyesi onu almaya gelinceye kadar onu üzerine giyip David'e şov yaptı. Tıpkı partiye gidecek genç bir kız gibi heyecanlıydı.

"Ben yalnızca, dolgun göğüslerimin olmasını isterdim," dedi elini göğsüne üzgün bir şekilde koyarak.

"Bir kadının göğüslerinin büyük olup olmaması artık bir erkeğin gözünde gerçekten çok önemli bir şey değil, anne."

Aynadan David'in gözlerine" baktı. "O söylediğini şimdi benim tam gözümün içine bakarak tekrar söyle bakayım."

David şaşkın şaşkın sırıtırken, kapı çaldı. "Anne, gerçekten harika görünüyorsun!" diye bağırdı, kapıyı açmak için hızla odadan çıkıp merdivenlerden hızla inerken.

Marnie, David'in yorumlarına güveniyordu. Ama sürekli kendisinden yaşça küçük gencecik, yuvarlak kadınımsı hatları olan kızlarla çıkan Law, bu gece namuslu gergin kadın için ne düşünecekti?

Law enfes olmuştu. Marnie'nin en sevdiği tatlı Çikolata Tutkusundan bile güzeldi. Askeri bir smokin giymişti. Geniş omuzları apoletlerle süslenmişti. Kısa beyaz ceketini incecik belini kucaklıyordu. Koyu renk bol pantolonuyla üzerindeki madalyalar

Çikolata Tutkusunun üstüne ekstra badem istemek kadar günah doluydu.

Marnie, aşağı inerken David, ıslık çaldı. "Harika görünmüyor mu?" diye sordu David.

Law, üzerine basa basa "O kadar da kötü değil," deyince, Marnie'nin mini eteğinden gözükten dizleri iyice halsiz düştü. Açık dekoltesinden rahatsız oldu.

"Ne zaman döneriz, Law?"

"Bizi bekleme," dedi Law, David'e göz kırparak.

"Gece lambasını da açık bırakmayacağım," dedi David.

"Açık bırakacaksın," dedi Marnie sert bir şekilde. "Bahçedeki bütün ışıkları açık bırak ve kapıları kilitle. Kapıyı kimseye açma."

"Anne!" dedi David, gözlerini tavana dikerek. "Ben çocuk değilim, biliyorsun."

"Biliyorum." Marnie elini David'in omzuna koyup, onu şefkatli bir şekilde sıktı. "İyi geceler."

"İyi geceler, David." Law, Marnie'ye kapıdan çıkıp, kaldırımından ininceye kadar eşlik etti.

"Law ona söyleyecek misin?"

"Evet?" David durdu ve arkasına döndü. Law'a el salladı. David, Law'la kısa bir süre bakıştıktan sonra eve geri dönüp, arkasından kendisine söylendiği gibi kapıları kilitledi.

Law, Marnie'ye Porsche'un alçak koltuğuna oturması için yardım ederken, sırtıyordu. Law, direksiyonun başına geçince "O işaretleriniz ne hakkındaydı?" diye sordu Marnie.

"Erkek erkeğe konuştuk."

"Ne konuştuğunuzu bilmek istiyorum."

"Hayır, bunu öğrenmek istemezsin," dedi Law sırtarak.

"Evet, öğrenmek istiyorum."

"Bunu öğrenmek istediğine emin misin?"

"Evet."

Bir blok ötedeki kırmızı ışıkların önünde durup beklerlerken, yanındaki koltukta oturan Marnie'ye baktı. "Bana eğer seninle yatmak istersem, bunu yapabileceğimi söyledi. Bunu yaptığım için yüzüme yumruk atmayacağına söz verdi."

"Hadi onu yemeyi dene." Law, Marnie'yi çiğ istiridye yemeye zorluyordu.

"Çok iğrençler. Hayır teşekkür ederim."

Law, istiridye kabuğunu ağzına götürüp, içindeki sümüksü şeyi ağzına boşalttı. Marnie ürperdi. Law, onun haline güldü. "Cinsel gücü arttırdığı söylentilerine güvenilecek olursa, sana iyi geleceğinden eminim."

"Evet, bunun farkındayım," dedi Law, gözlerini Marnie'nin kısa kesimli badisine çevirerek.

Marnie kıpkırmızı olarak, onun sabit bakışlarını başka tarafa yöneltmeyi istedi. "Şuna bakman iyi olacak. Suzette seni kıskanacak."

"Kim?"

Marnie, ateşli, seksi sarışının olduğu yöne doğru başını salladı. Üzerine kırmızı deriden mini bir elbise giymiş, koluna da geçenlerde boşanan NASA'nın yöneticisini takmıştı.

Law, "Oh, o," dedi umursamaz bir şekilde ona baktıktan sonra başını tekrar Marnie'ye çevirdi. "O yalnızca kadın hayranlarımdan biri."

"Onunla konuştum. Bana geçen hafta onu ektiğini söyledi."

"Bu doğru." "Kalpsiz

zampara." "Ama bu senin

hatandı."

"Neden son zamanlarda kadınlarla aranda geçen tüm sıkıntıların sebebi ben oluyorum?" diye sordu Marnie.

"Onunla David'le tanıştığım gün buluşacaktık. Ama o gece dışarı çıkacak halim kalmamıştı."

"Anlıyorum."

Law, Marnie'nin dudak uçlarının yukarı doğru kıvrıldığını fark edince, "Buna gülmek zorunda değilsin," dedi homurdanarak. Aslında Marnie'yi aldığından beri, onun midesini bulandırmak için bakışlarını onun ağzına ve zarif ince boynunda gezdirdi.

"Aslında bize birer birer devrilmek üzere olan piyadeleri izleme fırsatını veriyor," dedi Marnie dalga geçerek.

"Suzette'le nerede tanıştın?"

"Onunla sen ve arkadaşların A3'ten söz ederken tanışmıştık."

"A4 demek istiyorsun?"

"A4 demek istiyorum. Suzette dedi ki... A4 gerçekten nedir?"

"Bir hava jet eğitim uçağı. Bazen birine atlar ve onunla göklere çıkarım."

"Göklere çıkmak için askeri bir jeti mi kullanıyorsun?" Adamın bu küstahlığı Marnie'nin hiç hoşuna gitmemişti.

"Test pilotu olma yeteneğimi kaybetmemem lazım," dedi Law savunmaya geçerek.

Marnie onu dikkatle inceledi. Dalgın bir hali vardı. "Uçmayı neden bu kadar çok seviyorsun?"

Terasın bu özel noktasını bilerek seçtiler. Herkes horse d'ovres tabağındakileri azar azar yerlerken buradan insan yapımı kanala bakacaktı. Kanalin kenarlarının açelyalarla süslenmesi kanalı yukardan dev bir küpe çiçeğı tırtılı gibi gösteriyordu. Terasın demirliklerinden aşağıya baklagillerden yapılan sarmaşık sarkıyordu. Hoş bir geceydi. Partiye katılan konukların çoğı, ziyafetin verildiğı yerdeki göz alıcı binanın içindeki odalara doluşup, beş kişilik küçük orkestrayı birbirleri ile sohbet edip, gülüşerek dinlediler. Marnie ve Law oradaki bir bankın üstüne oturmuştu, "Buradaki neşeli ortamı çok seviyorum. Olabildiğince çabuk yükseğı çıktıkça, daha da çok seviyorum." "Annen hâlâ senden korkuyor mu?" Law başını kaldırdı. "Bunu nereden

biliyorsun?" "Bana bundan Galveston'dayken söz etmiştin. Hatta bu konuyu konuştuğumuz günü bile hatırlıyorum. Yağışlı bir öğleden sonrasında Monopol oynamıştık. Sonra Sharon oyundan sıkılıp, öğle uykusuna yatmaya gitmişti."

"Annen ve baban da öğle uykusuna yatmışlardı," dedi, Law. "Seninle kumsal manzaralı taraçada baş başa kalmıştık."

Marnie hatırlanmaktan memnun olmuştu. "Orada bana denizcilik akademisine gittikten sonra, astronot programına ..atılıp astronot olmak istediğinle ilgili planlarından söz etmiştin. O zaman annenin eğitim ve jet uçaklarıyla uçmaktan korktuğundan söz etmiştin."

"Hâlâ korkuyor. Uzay mekiğinde görev yaparken, bana onu zorla sakinleştirebildiğini, ama TV ve radyonun aşından onu bir türlü çekip alamadığından yakınmıştı."

Marnie yumuşak bir şekilde, "Bunu anlayabiliyorum," dedi.

Aslında, Marnie de aynı şeyi yapıyordu. Geçen hafta oyunca çok az iş yapıp, çok az uyumuştı. Law'un başına kötü bir şeyler gelmesinden endişelenerek, ev içinde geziniyor, Challenger kazasını aklından bir türlü çıkartamıyordu. Hatta Law'un Edwards Air Force limanına salimen indiğini, görevini başarıyla tamamladığını duyunca içi rahatlayıp, ağladığını bile hatırlıyordu.

"Annemin her zaman uzaydan korkmasının sebebi evlenmemiş olmam ve bir çocuğumun olmaması." Sonra Law konuşmayı kesti ve suya baktı.

"Çocuklar mı?"

Law gözlerini Marnie'ye çevirdi. "Kan tahlili David'in babası olduğumu kanıtlamıyor. Ama *olabileceğimi* kanıtlıyor." Yumuşacık bir sesle Law, "onun babası olduğuma inanıyorum," dedi.

"Babasısın. Sharon seninle birlikte olduğunda bakireydi."

"Buna emin misin?" Law'un kaşları çatıldı ve olumlu düşünmeye çalıştı.

"Oh, evet," dedi Marnie, üzgün bir şekilde azıcık gülümseyişiyle. "Sharon bana bütün sırlarını anlatırdı. Eğer

senden önce başka bir sevgilisi olsaydı, bunu kesinlikle bana söylerdi. O, ilk sevgilisinin kendisinden yaşlı ve deneyimli olması fikrini çok saçma bulurdu."

"Onu çok iyi hatırlamıyorum," dedi Law itiraf ederek. "O, hafızamdaki belli belirsiz bir imgeden başka bir şey değil. Güzel vücudu vardı. Uzun sarı saçlıydı. Rahat kızdı." Bir an suya yansıyan ışıkları izlemekten başını kaldırıp, Marnie'ye baktı. "Seni, Sharon'dan daha iyi hatırlıyorum."

"Buna inanmak bana çok zor geliyor, Law."

"Evet bu doğru. Daha çok seninle konuştuk, değil mi?"

"Daha çok sen konuşmuştun. Ben de dinlemiştim."

Law başını salladı ve kederli bir şekilde güldü. "Sanırım o zamanlar burnu havalarda biriydim."

"Ve ben de korkağın tekiymişim. Senin ve Sharon'un peşinden bir an bile ayrılmayan, çelimsiz biriydim. Bayan Kendini beğenmiş, hatırlıyor musun?"

Law'un yüzünde yavaş yavaş bir sırıtma belirdi ve uzun süre bu sırıtış yüzünden gitmedi. Law, gözlerini Marnie'nin göğüslerine dikti, iman tahtasının üzerinde iki küçük yarım ay gibi görünen göğüslerine. "Partiden bu şekilde çıkan kişi Bayan Kendini Beğenmişin ta kendisidir. Kelimesi kelimesine."

Marnie şaşırarak aydınlatılmış odaya doğru başını salladı. "Herkesi içeri yemeğe davet ediyorlar." Law'un sol kolunu kaldırarak, saatine baktı. "Ve saat tam akşam yemeği zamanı. On buçuk! Bu akşam yemeği saati değil. Bu uyku vakti."

Law, elini çevirip, Marnie'nin ellerini sıcak avucunun içine aldı. Diğer elini Marnie'nin beline koydu. "Bu düzenlenebilirdi."

Marnie göğsündeki yarım ayları titreten bir şekilde içine derin bir nefes çekti. "Ciddi ol, Law."

"Çok ciddiylim. Erkekler kaçırdıkları kadınları hep hatırlarlar. Ben şimdi o bayan kendini beğenmişin bu gece neden bu kadar güzel gözüktüğünü anlıyorum."

Marnie o an, Law'un kendisine bu kadar yakın durmasından başka hiçbir şeyi düşünemiyordu. Ama vicdanı kendisini sımsıkı

saran bu adamın kollarına atlamaması gerektiğini sesleniyordu. Bunlar kan tahlili sonuçlarım gören Law'un, ona yumuşakça David'in oğlu olduğunu söylemesi üzerine olmuştu.

"Ailene onların bir torunu olduğunu söyleyecek misin?" Marnie, birden Law'un tüm kaslarının kasıldığını hissetti. Yüzündeki gülümsemesinden içtenliği yok oldu.

"Bilmiyorum."

"David'in oğlun olduğunu artık biliyorsun. Peki, şimdi ne yapacaksın, Law?"

Law kollarını çekerek, dimdik durup, Marnie'ye elini uzattı. "Haklısın. Herkesi yemeğe çağırıyorlar. Onları bekletmesek iyi olacak," dedi.

Marnie'yi teras kapısından içeri sokarken, ona doğru eğilip fısıldadı. "Bunu sana sonra söyleyeceğim, Marnie. Bir şeye önce söz verip sonra sözünü tutmanın ne kadar itici bir şey olduğunu biliyorsun, Marnie."

8. BÖLÜM

E

rtesi gün Law, Marnie'nin kapısını sabahın on birinde çaldı. Marnie onun gelmesine çok şaşırmıştı. Önceki gece, gittikleri partinin terasında birbirleriyle konuşup tekrar içeri girdiklerinde, Law ona karşı gergin ve mesafeli davranmıştı.

Law, Marnie'yi evinin ön kapısına bırakırken, ona kısa bir şekilde veda etmiş ve o gecenin bittiğine memnun olduğunu belli edercesine, adet yerini bulsun diye yanaklarından öpmüştü. İşte bu nedenle Law'un bu sabah gelmesini hiç beklemiyordu.

"Meşgul müsün?" diye sordu Law, ön kapının dışından.

"İşim var."

Marnie, akrilik boya gibi kokuyordu ve şeytan gibi duyuyordu. Dün kuaförde yaptırdığı saçı bugün bozulmuştu. Saçı yeniden küçük kafasının etrafını çevreleyen gevşek, kısa kıvrıkcık haline dönmüştü. Parti giysisini elbise torbasının içine koyup, fermuarını kapattıktan sonra sedir ağacından oda kapısının arkasına asmıştı. Bu sabah, üzerine bir şort ve güzel denilemeyecek kadar berbat bir tişört giymişti. Üzerindeki giysilerin ikisini de geçen yazdan sonra iş kıyafeti olarak çekmeceye koymuştu. Üzerlerinde boya lekeleri vardı. Ayakları çıplaktı.

"İçeri girebilir miyim?"

Marnie bir süre onu içeri alıp almama konusunda tereddüt ettikten sonra ön kapının kilidini açıp, kapıyı açtı. Onunla birlikte evin arkasına gitmek için koridordan geçerken.

"Neden bu saatte işinin başında değilsin?" diye sordu Marnie, Law, kendisini hasır koltuklardan birine atıp, güneş gözlüğünü çıkardı. "İşteydim. Ama çalıştığımız bir simülatör arıza çıkardı. Arızayı gidermesi için teknisyenlerin işini bitirmesini beklerken, boş boş durup, birbirimize pis şakalar yapmaktan başka bir şey yapmadık. En sonunda teknisyenler, arızanın yarma kadar giderilemeyeceğini söylediler. Böylece günün kalan kısmında kendime izin verdim. Bunda ne var?" dedi Law, güneş gözlüğüyle Marnie'nin üzerinde çalıştığı tabloyu işaret ederek.

"Mücevher dükkânı katalogunun kapak çalışması. Beğendin mi?" Çalışmasını Law'un görmesi için kaldırarak ona doğru tuttu. Tabloda, siyah bir zemin üstüne dev bir lotus çiçeği çalışması yapmıştı. Sütü taç yapraklarının merkezine, pırıl piri parlayan kıymetli taşlar gizlenmişti.

"Farklı."

Marnie, ona ağır ağır, "ne kadar da diplomatik bir cevap verdin," dedi. "Reklam ajansının bu tasarımı çoktan onaylamalarına çok mutlu oldum, yoksa endişelenenecektim." Law, sanki onun dediklerini dinlemiyormuş gibi, yorgun bir ; şekilde gülümsedi. "Aklında bir şey mi var, Law?"

"Öğle yemeği."

"Öğle yemeği mi?" : "Seni öğle yemeğine çıkarmama izin ver," dedi Law, ğbirdenbire.

"Hayır! Darmadağınık bir haldeyim."

"Güzel görünüyorsun."

"Bu teklifi unut. Bu halde asla bir yere gitmem." Marnie bir kelime daha edemeden, Law kapıdan çıkıp, ' mutfağa girdi. Marnie de mutfağa onun peşinden gittiğinde, Law'u eğilmiş, buzdolabının içinde yiyecek bir şeyler keşfetmeye çalışırken buldu.

Marnie mutfağa büyük bir hışımla girip, buzdolabının i kapısını kaba denebilecek bir şekilde hızla çarparak kapadı. "Buraya yemeğe gelmedin."

Law, sırtını buzdolabına dayayıp tavana baktı. "Haklısın. Yemeğe gelmedim."

"O halde buraya niçin geldin?"

"Dün gece bana sorduğun şey hakkında düşünüyorum. David konusunda ne yapacağım?"

Marnie göğsünün çevresinde hafif bir sıkışma hissetti. İu hissi Law'un, David'e karşı nasıl bir harekete geçeceğini "üşündüğü her an hissediyordu.

Endişeli ama yumuşak bir sesle Marnie ona, "Bunun için herhangi bir karara vardın mı?" diye sordu. Gözleriyle Marnie'yi süzerek "Hayır," diye cevap verdi Law, "Henüz vermedim. Onun geleceğı ile ilgili herhangi bir karara varmadan önce, onun geçmişini öğrenmek zorundayım."

Marnie şaşırarak, başını salladı. "Dediklerinden bir şey anlamadım."

"Şimdi gördüklerimden memnunum. O her haliyle, tüm babaların 'oğlum' demek isteyecekleri kadar süper bir çocuk. Tanrım, çok şey kaçırmışım. Anneannesi hayvanları sevmediğı için bir köpeğı olamadığını ve yüzme dersleri aldığı dışında, hakkında bir şey bilmediğim tam on altı yıllık bir hayatı var."

Law açık ve oldukça hoş bir ifade kullanmıştı. "Nasıl olduğunu bana söyle, Marnie. Beni bilgiyle doldur."

Marnie ona sessizce çalışma masasını işaret etti. Gerekirse çalışmasını zamanında yetiştirebilmek için gecesini gündüzüne katıp, sabahlara kadar çalışmak zorundaydı.

"Benimle gel." Marnie onu mutfaktan alıp, David'in resimleri ile ağzına kadar dolu albümleri ona göstermek için oturma odasına götürdü.

Marnie karışık duygular içindeydi. Bunu itiraf etmesi ne kadar zor olsa da, Law'un David'le ilgilenmesine çok memnun olmuştu. Law, David'in oğlu olduğunu öğrendiğinde öfkesinden köpürebilirdi. Hatta David'in oğlu olabileceğini öğrendiğinde, bunun tamamen bir biyolojik rastlantı olduğunu söyleyip, David'e boş verebilirdi. Tıpkı Suzette gibi kadınlarla birlikte olan erkeklerin çoğunun yaptığı gibi.

Ama bunu öğrendikten sonra Law Kincaid David'le en çok ilgilenen adamlardan biri olup çıkıvermişti. Denizcilik Akademisinden liyakat ödülü almıştı. Hayatı başarı ve onurla doluydu. Başarılarını devam ettirmeye oldukça kararlıydı.

Law'un güçlü karakteri Marnie'yi ona iyice bağlıyor, ama aynı zamanda ona düşman yapıyordu. İsimsiz, tehdit dolu mektuplara rağmen, gamsız bir şekilde genç bir delikanlıya sırtını dönecek türden biri değildi. Onun bunu yapabileceğini düşünmek Marnie'nin bencilce bakış açısından başka bir şey değildi.

Law, gelecekle ilgili planlarını açıklayınca kadar, Marnie istediğini elde etmek için olaya kör gibi bakacaktı. Şimdilik için, onunla işbirliği içinde olmak en iyi stratejiydi.

Marnie yere bağdaş kurarak oturdu ve büyükçe bir fotoğraf albümünü kucağına koydu. Law'da hemen onun yanına oturdu. Marnie albüm kapağını açarak, parmağını ilk sayfadaki sertifikanın üstüne koydu.

"Bu, David'in ilk ayak izleri."

Law'un gözleri ışıldadı. "Çok minik!"

"Şimdiki 11 numara ayak numaraları kadar büyük değil," dedi Marnie gülerek. "Bak işte burada çok tatlılar. Onun kirli çamaşırlarını yıkamak için sepetinden çıkarttığımda, ' Spor çorapları hiç de öyle güzel kokmuyorlar. Bebekken bir ' keresinde dayanamayıp onun ayak parmaklarını emdiğimi ' düşündükçe, bunu nasıl yaptığıma şaşırıyorum."

Diğer sayfadaki resimlerde Hibbs ailesinin David'i hastaneden eve getirdikleri resimlerle doluydu. Law, Sharon'un oğlunu kucağına aldığı resme baktı. "Çocuğunun olmasından pek mutlu bir hali yok gibiymiş."

"O, daha yeni doğum yapmıştı," dedi Marnie sevecen bir şekilde. "Kendini çok iyi hissetmiyordu."

Law, şeker paketini açıp ağzına şeker attı. "O gerçekten David'i istemiyordu, değil mi?"

"Güzel, o..."

"Marnie."

"Hayır istemiyordu," dedi Marnie, derin bir soluk alarak itiraf etti.

Onun bebeğini aldırma planlarına karşı çıktığına göre, neden bebeğim evlatlık vermedi?"

"Bu da onun ikinci arzusuydu ama ailem bu fikre de kesinlikle karşı çıkmıştı."

"Neden?"

"Sanırım, babam, Sharon'un ya da kendisinin yaptığı hataların sorumlusu olarak ona ahlak dersi vermek için çabaladı."

"Ektiğini biçti. Hâlâ bu inanca sadık kalan insanların olduğunu bilmiyordum."

"Babam inanıyordu. Sharon'un bunu yaşayarak öğrenmesini istiyordu."

"Sanırım sen ve ailen Sharon'dan daha çok acı çekmişsiniz."

"Babamın, evlenmemiş kızının bebeği olduğu dedikodularının etrafa yayılmasıyla papazlık görevine hemen son verdiler. Babam cemaatteki arkadaşlarına durumu nasıl anlatmaya çalışırsa çalışsın, çabaları boşa gitmişti."

"Peki işten atılması, David'e kızmasına sebep oldu mu?"

"Elbette hayır. David günah değil, günahın meyvesiydi. Annem ve babam, David'i severler ve ona sevgiyle yaklaşırlardı. Zaten onu sevmeselerdi David buna uyum sağlayamazdı."

Law, David'in resimlerine bakmak için albümün sayalarını çevirirken:

"Peki papazlıktan atıldıktan sonra baban geçimini nasıl sağladı?" diye sordu.

"Dini yayınlar yapan bir yayınevinde çalışmaya başladı "

"Ve kalp krizinden öldü."

"Hımmm. Annem bunu oldukça zor kabul etti. Özellikle ölümü Sharon'un kazasından hemen sonra olunca." "Ne oldu, Marnie?"

"Sana söylemiştim. Bir kaza. Daha kesin söylemem gerekirse, bir trafik kazası oldu."

Law parmaklarını onun çenesine koyup, yüzünü yavaşça kendisine doğru çevirdi. Birbirlerine çok yakın oturuyorlardı, omuzlan birbirine değiyordu. Marnie'nin dizi, onun bacaklarına dokunuyordu. Marnie birden bunun farkına vardı, ona nasıl bu kadar yakın oturduğunu hatırlamayarak.

"Bana kazayla ilgili daha çok *detaydan* bahset."

"Bunun artık bir önemi yok. David hiçbir şey hatırlamıyor," dedi Marnie onu başından savarcasına. "Bekliyorum."

Marnie gözlerini kapadı ve fısıldadı, "Sharon sarhoştı. ' Aracı ortadaki refüjden karşı yola geçip, ters istikametten ' gelen araçla kafa kafaya çarpışmış. O arabada da iki kişi varmış. Çarpışmanın etkisiyle üçü de öldüler." Law, öfke ve üzüntüden açık açık küfür etti. Marnie onun ne düşündüğünü hissederek, elini onun bacağının üstüne koydu.

"Bu senin hatan değildi, Law. Onun hamile kaldığını bile biliniyordun. Bir kızın başını belaya soktuğun için kenedini suçlamayı bırak. Sharon kendi kendini belaya soktu.

Eğer başını senle belaya sokmasaydı mutlaka bir başkasıyla sokacaktı."

"Babamın papaz olduğunu anlamaya başladığı günden beri hep isyankâr davrandığı için başına ibret verici bir olayın geleceğini zaten tahmin ediyorduk. Sharon babamın papaz olmasından hep yakındı, aileme hep misilleme yaparak günahlarının sebebinin babamın papaz olmasından kaynaklandığını iddia etti. Aile içinde sürekli bir sorun kaynağı oluyordu. Onun davranışlarından ailem mutsuz oluyordu. Onun hamile kaldığını öğrendiklerinde, kalpleri kırılmış olsa bile, onların bu kaza sonrası hayal kırıklığı yaşamış olabileceklerinden şüpheliyim."

"Neden benimle ya da ailemle irtibata geçmediler?"

"Sharon onlara bebeğinin babasının kim olduğunu bilmediğini söylemişti. Yattığı erkeklerin sayısını bilmemekle övünüyordu. Senin adını vermek için hiçbir sebep görememiştin. Zaten bu olaydan pek çok yaşam etkilenmişti; neden bir de senin hayatını mahvedecekti?"

"David doğduktan sonra," Marnie konuşmaya devam etti. "Sharon lisenin beynini uyuşturduğunu ve devam etmek istemediğini söyleyip, devam etmedi. Babam okula gitmek istemiyorsa, o halde iş bulup çalışmak zorunda olduğunu söyledi. Ama yeteneksizliği ve ilgisizliği girdiği her işten kovulmasına sebep oldu."

"Ya hayatındaki erkekler nasıldı?"

"Sharon, onları doğal olarak etkiliyordu. Anelik yalnızca onun şeklini değiştirmişti." Marnie bir süre ellerine baktı onları bir sıkı bir gevşetti. "Maalesef, hayatındaki erkeklerde yanlış seçimler olmuştu. Ailem onun hayatının gitgide berbat olduğunu görmekten kederleniyor ama onu kontrol altında tutma çabaları işe yaramıyordu. Bazen dışarı çıkıp, günlerce eve dönmüyordu."

"David'le hiç ilgilenmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Marnie, üzgün bir şekilde başını salladı. "Sharon sorun çıkarmaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu."

"David, hakkımda ne biliyor?"

"Hiçbir şey," dedi Marnie telaşa kapılarak.

"Yani genel anlamda babası olarak bildiği kişi hakkında ne bildiğini sormuştum. O zeki bir çocuk. Eminim babası hakkında bir şeyler sormuş olmalı."

"Hem de daha konuşmaya başladığı ilk günden beri babasını soruyordu. Sana geçen gece kendisinin de söylediği gibi, ona babasının annesiyle evlenemeyeceğini söyledik. Bu imkânsızdı."

"Sizi en azından babasının ismini öğrenmek için de zorlamadı mı?"

"Ona, babasının adını söylememizin de imkânsız olduğunu söyledik."

"Bunun neden imkânsız olduğunu öğrenmek istemedi mi?"

"Bütün nedenleri boşa çıkartıyor, kendisini seven bir ailesinin olması nedeniyle, babası olmamasının pek de önemli bir şey olmadığını vurgulamaya çalışıyorduk."

"Bunu anlıyor muydu?"

"Muhtemelen hayır. Ama sonunda kabul etti."

"Onun kabul etmekten başka bir seçeneği yoktu, değil mi?" Law'un dudakları kederle ince bir çizgi halini aldı. "Onun bir babası olmamıştı. Annesinin olduğu da pek söylenemez. Sharon alem yaparken David'e kim baktı?"

"Biz, ailem, en çok da ben."

Law, albümün sayfalarını çevirmeye devam etmeden önce Marnie'ye uzun ve sabit bakışlarla baktı. Birkaç dakika geçtikten sonra "Uh-huh," dedi Law. "*Ona sen baktın*, değil mi?"

"Sana söylemiştim."

"Onlar için mazeret uydurma," dedi Law kulakları tırmalayan berbat bir sesle. "Şu resimlere bir bak. Sen ve David parkta

pikniktesiniz. Astroworld'de ikiniz birlikte gülüyorsunuz. Uçurma uçuruyor, frizbi oynuyorsunuz. Bu onun ilk bisikleti miydi?"

"Beş yaşına girdiği, Noel sabahıydı," dedi Marnie grup fotoğrafına bakıp, gülümseyerek. David'in, paket kâğıdının üzerine, Smurf pijaması ile denizden ıslıl ıslıl parlayan yepyeni bisikletiyle çıkarken resmini çizmişlerdi.

"Yeni binmeyi öğrenmeye başladığında bisikletinin yanlarına yedek tekerlek takmak istedim ama o, tekerlekleri istemedi. Bisiklete binmeyi onlar olmadan öğrenmeyi istedi."

Law bir takım hesaplar yaptı. "O Noel'i Filipinlerde geçirmiştin. O Noel'i evde geçirmediğimiz için ben ve arkadaşlarım kendimizi çok tuhaf hissetmiştik. En yakın kasabaya gidip, orada kalmıştık."

"Ben, banyan ağaçlarının altında gölgelenip, ucuz votka içmeye çalışırken, beş yaşındaki oğlum benden yarı dünya uzakta, yedek tekerlekleri olmadan bisiklete binmeyi öğrenmeye çalışıyormuş." Law, parmağını albümdeki bir resmin üzerinde gezdirdi. "Talihsiz minik yavru."

"Ve inatçı. Ve kendine bile sabrı yok," dedi Marnie. "O hep daha ilk kez yaptığı şeyleri doğru yapmayı ister, bunu başaramazsa üzülür. Ama başarmak için ısrar eder. O öğleden sonra bisiklete tek başına binebilmeyi öğrenmişti."

"Gerçekten mi?" diye sordu Law, gururla gülümseyerek.

David fotoğraf makinesine söylenirken, ağzında olmayan iki dişini gösteren ve üzerindeki giysileri giymekten şikâyetçi haliyle, tam ortadan ayrılarak taranmış saçları ve kolunun altında tuttuğu İncil'le yakından çekilmiş bir resmi vardı.

"Onun vaftiz olduğu gün," dedi Marnie onun babasına.

"Pazarları kiliseye gidiyor mu?"

"Evet hâlâ gidiyor. Bizim kilisede genç grup başkanı." Marnie bir sayfa daha çevirdi. "İşte bu onun ilk küçükler ligi takımıydı. Korsanlar."

"Hangi pozisyonda oynuyordu?"

"Saha içinde her yerde oynuyordu ama beyzbol onun hiç sevmediği bir oyundu. Buna fiziğinin uygun olmadığını söylardı."

"Beyzbolu ben de sevmem."

"Bunlar kronolojik sıraya göre dizilmiş, sınıf resimleri. Bunun o olaydan soma çekilmiş resim olup olmadığını bilmiyorum," dedi Marnie sert bir şekilde o resmi gösterirken. "David eve gelirken notu getirmeyi unutmuş olmalı. O resmi şu pejmürde tişörtünü giyerek çektiği için eve döndüğünde onu öldürebilirdim."

"Uppps, biri dışarı çıktı." Law eğilip albümden çıkan resmi almaya çalıştı. "Bu resim vaftiz sayfasından çıkmış olmalı. David tamamen giyinik. Ama bu haliyle bir papazdan çok yargıca benziyor."

"O zaten bu resimde yargıçtı. O gün..."

Marnie duraksayınca, Law ansızın ona döndü. "O gün ne günüydü?"

"Hiçbir şey değil."

"Ne?" Law, Marnie'nin ellerini birbirine kenetleyerek açık albümün üstüne koydu, böylece Marnie kasten Law'un dikkatini başka yöne çeviremeyecekti. "O gün ne günüydü?"

Sessizlik onların nefes alış verişleriyle bozuldu. En sonunda Law, "O günün ne günü olduğunu sanki söylemek çok büyük bir yiğitlik gerektirmiş gibi davranıyorsun."

"Üzerinden uzun yıllar geçti. Sharon'un ölümünden hemen sonra çekmiştim."

"Ama o zaman sen yalnızca on sekiz yaşında değil miydin?" Marnie başını salladı. Law üfledi ve bir takım tuhaf sözler söyledi. "Oğlumu sen yetiştirdin, değil mi? Üstelik bir başına. O orospu ablanın yaptıklarının cezasını sen..."

"Law yapma!"

"Senin kadar iyi biri değilim, Marnie. Ablan orospunun tekiydi, bunu daha onun gözlerinin içine baktığım ilk an

anlamıştım. Ben, kendini sunan olgun, güzel bir kıza her genç erkeğin yapabileceği bir şeyi yaptım. O bunu istedi ve istediğini de aldı. Ama bizim yaptıklarımızın bedelini ödeyen taraf sen oldun."

"Ben bir şeyin *bedelini ödemedim*, " dedi Marnie ağlayarak itiraz etti. "Sharon ona hamile kaldığını düşündüğünden beri David'i hep sevdim."

"Ailen, David'e bakma sorumluluğunu üzerine yıktıklarına göre ya dertleriyle mutsuz olmuşlardı, ya da Sharon'un davranışlarından ötürü kendilerini suçlamış olmalılar."

"Bu onların bilinçli olarak yaptıkları bir şey değildi. Sadece olaylar o şekilde gelişti. Ve ben David'e sorumluluk duygum nedeniyle bakmadım. Onun annesi olmak istedim."

"Ve daha en başından beri onun annesi oldun, değil mi?"

"Ev sürekli karmaşa içindeydi. Sharon ve ailem arasında sürekli sert kavgalar oluyordu, o kadar çok oluyordu ki..."

"Gecenin bir yarısında David'le kim uyanıyordu?"

"Ben," dedi Marnie sessizce.

"Onun altını değiştirip, biberon mu uzatıyordun?"

"Evet."

"Tanrım, daha o zaman sen de bir çocuktun."

"David bunu bilmiyor." Marnie ıslıl ıslıl gülerken, gözleri yaşla dolmuştu. "O bir bebek olmanın ne demek olduğunu benim bir anne olmanın ne demek olduğunu bilmemden daha çok bilmiyor. Birbirimize hoşgörölü davrandık ve her şeyi birlikte öğrendik."

"Bebekler bir şey çiğneyemedikleri için yemeği ağzında çiğneyip, ona verdin."

"Ve o neden hoşlanmadı, neyi tükürdü."

"Onun sıska bacaklarını bağlamışsın."

"Bacakları o kadar da kötü değildi."

"Okulu ne yaptın?"

"Okula gittim. Kolejden mezun oldum. Yalnızca biraz uzun sürdü ama sonunda bitirdim."

"Daha geç bitirmen acaba David'in annenle yalnız kalmasını istememenden mi kaynaklandı?"

"Evet, ama..."

"Ve koleji bitirdin. Daha iyi maaş alabileceğin reklam ajansında çalışabilecek konumdayken bunu yapmadın. Evde çalışmayı tercih etmekle David'i yalnız bırakmayı istemedin, doğru mu?"

"Başka düşüncelerim vardı."

"Buna kuşkuluyum." Law gözlerini yumdu ve alını ona değinceye kadar eğildi. "Sen bir ailenin yapması gereken kutsal şeyleri tek başına yaptın. Onun annesi *sensin*, Marnie. Yalnızca sen."

"Kumsaldaki o battaniyenin altında Sharon'la değil de benimle yatsaydın, David benim oğlum olacaktı."

Law, birden geri çekildi. Marnie ağzından çıkanlara kendi bile şaşırmişti ama yerinden kımıldayamıyordu. Gözünü bile kırpmadan onun gözlerinin içine kocaman gri gözleriyle baktı. Law ona bakarken, Marnie'nin gözünden akan bir damla yaş yanağına düştü.

Law, eliyle Marnie'nin yanağına düşen damlayı sildi, sonra ıslak başparmağını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Eğer bir daha kumsalda yatarsam yanımdaki sen olursun. Sen Sharon'un iki katı daha çok kadınsın."

Law parmaklarını, Marnie'nin çenesine götürüp, kadının yüzünü kendine yaklaştırdı. Elmacık kemiklerinin üzerinde kalan o bir damla yaşı öptü, sonra dudak ucunu öptü.

Law, "Bunu dün gece o kadar çok yapmak istedim ki, içim yandı," diye fısıldadı, kaba bir şekilde. Marnie'yi dudağının ucundan öptü. "Bugün neden buraya geldiğimi bilmek mi istiyordun? İşte bu nedenle. Dün gece seni herkesle tanıştıtırırken her gülümsediğinde, şarabından her bir yudum alışıında, yemeğinden her bir lokma ısırıldığında, senin seksi o güzel dudaklarını tatmayı

arzuladım. Ve seninle vedalaşırken, kapının önünde sana verdiğim o temiz, iyi geceler öpücüğü iştahımı kabarttı."

Law, o tahrir edici konuşmasını bitirdikten sonra dudaklarını Marnie'nin dudaklarının üzerine götürdü. Şimdi dudaklarının arasından dilini onun ağzının içine götürüyordu. Marnie, istem dışı bir arzuyla inledi. Law daha fazla baskı yapıp, onun dudaklarını araladı. Law'un dili, sakinleştirici, kıvrak ve hızlı bir şekilde onun dudaklarıyla birleşti. Marnie onun bunu yapmasına izin verdi ve hatta kendisi de istekli bir şekilde onu öptü.

"Kahretsin," diye homurdandı Law ve kendini geri çekti. "Seni çok önceden öpmeliymişim."

Marnie tekrar onun dudaklarını ve sıcak, nemli öpüşünü memnuniyetle kabul etti. Law'un aç ve hızlı temposunun yanında, kendi şehvetli iç tepilerine yanıt vererek, kollarını Law'un beline doğru kaydırıp, onu sımsıkı kucakladı. Law dizlerinin üstünde yükselip, Marnie'yi kendine doğru çekti, sonra ikisi birden birbirlerine yüz yüze dizlerinin üstünde oturur şekilde baktılar.

Law'un dudakları, onu boğazına kadar ateşli bir şekilde öpmekten iz bırakmıştı. Sonra, Law, Marnie'nin gömleğinin yakasını gevşetip, onu boynunun tam ortasından öptü.

Marnie başını arkaya yaslayıp, Law'un adını fısıldadı.

"Bana dokun, Marnie." Marnie'nin ellerini, gömleğinden içeri soktu ve onu kısa kılları olan sıcak göğsüne yasladı.

Law deli gibi Marnie'nin gömleğinin düğmelerini koparırcasına açmaya başladı, onları açtığında, dizlerinin üstüne oturdu. Onun sutyen takmayacağım düşünüyordu. Aslında Marnie mütevazı bir şekilde gömleğini açmaya çalıştı, ama Law onun ellerini sabırsızca bir kenara itip, ona şehvetle baktı.

Marnie'yi endişe kaplamıştı. Ama tüm endişeleri, Law' un sarı kafasını alçaltıp, onun göğüs tepeciklerinden birini öpmeye

başladığı anda ve tıpkı Marnie'nin rüyalarında gördüğü gibi sık sık adını tekrarlamasıyla bir anda kaybolup gitmişti.

Marnie, Law'u hiç düşünmeden okşadı, eli hafifçe Law'un kaburgalarını okşuyordu. Marnie'nin başparmağı istemeden Law'un genişlemiş göğüs uçlarıyla elektrikli bir temas sağlamıştı. Law fısıltıyla küfür edip, nazikçe Marnie'nin göğüs uçlarını emdi.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Law onu iyice kendisine yakınlaştıırıp, ona anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmaya başlayınca kadar, Marnie aklından geçenleri yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi. "İşte bu. Seni hissedebiliyorum, seni tadabiliyorum."

Law'un vücudu, Marnie'nin şimdiye dek gördüğü en güzel sanat eseri idi. Onun tadına bakmak, onun kıymetini bildiğini göstermek istiyordu. Ama Law'un dudakları onun göğsünün üzerinden süpürür gibi geçiyor, ona cilveleşmeden çok erotik denebilecek adımlarla hızla ilerliyordu. Ama Law'un dili göğüslerinden aşağılarına doğru gidiyor, oynamak için erotik bir adımla, ilerliyordu.

Law'un dili onun meme uçlarını defalarca ama defalarca yalamıştı. Law'un ağzı giderek kabaran meme uçlarının üzerine değip, onları içine büyük bir iştahla çekerken, Marnie serbest olan elini onun ensesine koydu.

"Law." Law'un adı Marnie'nin dudaklarının arasından uzun ama kısa bir iniltiyle birlikte çıkmıştı.

"Biliyorum. Biliyorum. Canını çok acıttığımı biliyorum."

Law, Marnie'nin elini pantolonuna fermuarına götürdü. Law sertleşmiş ve dolgun organına dokunmasını istedi . Marnie donakaldı. Law bunu fark etmedi. Law, onun şortunun düğmelerine uzanıp, onları açtı ve fermuarı aşağı doğru çekti.

Soğuk metal fermuarın tenine keskin bir şekilde değdiğini hissedince, Marnie birden kendine gelip bu işin nereye gittiğinin farkına vardı.

"Yapma, Law," dedi Marnie birdenbire onu iterek. Ayağa kalkmaya çabaladı, ayağı fotoğraf albümüne takıldı ve düşmekten son anda koltuğa tutunarak kurtuldu.

Law, tamamen şaşkına dönmüştü. Ayağa kalkamadı ama kendini koltuğa atıp bir süre öylece durdu. O an onunla sevişmeyip, düğmelerini tekrar ilikleyen Marnie'ye yaptıklarına bir türlü akıl erdiremeyerek bir süre baktı.

"Bu çılgınlık," dedi Marnie sesi titreyerek. "Oturma odasında..."

Marnie düğmelerini iliklemekten vazgeçti. Law orada öylece oturmuş, onun çıplak gövdesine bakarken, parmaklarını doğru bir şekilde kullanamıyordu. Marnie'nin tek seçeneği, olabildiğince çabuk bir şekilde odadan çıkmaktı.

Marnie koltuğun önünden geçmişti. Ama Law'un kolları ok gibi fırlayıp, parmaklarıyla onun bileğini tutup, onu sonuna kadar açtığı dizlerinin arasına çekti.

"Law bunu yapamayız."

Law, "Kahretsin, yapamayız," diye homurdandı ve Marnie'nin bluzunu açıp, çıplak karnına dudaklarını koydu.

Marnie şehvetten neredeyse bayılacağını sandı. Dengesini sağlamak için Law'un başına tutundu. Ama parmakları saçına değdiğinde, onu okşamaya başladı.

Law'un ağzı sıcak, nemli ve muhteşemdi. Law onu belinden gevşek bir şekilde tutmuş, onun kırılgan, hassas karın bölgesindeki tenini aşağılara doğru giderek, emiyordu. Dili, Marnie'nin göbek çukuruyla flört ederken Marnie'nin belini okşuyordu.

Law'un sakalı Marnie'nin cildini tahriş ediyordu. Nefesi ona nemi hissettiriyordu. Dişleri keskin, dili yumuşaktı. Şehvetten çok çabuk lezzet almaya başlamışlardı. Onlar yeniydi, birbirine zıt heyecanlı, her biri daha öncekinden daha enfesti.

Law'un yüzü Marnie'nin külotunun lastik bandına indi. Bikini bölgesinin güneş görmemiş açık renkli yerlerini öptü. Ama Marnie

Law'un dilinin koyu renklerden bir bulut halinde kümelenen kıllarına değdiğini anlayınca, nefes nefese kaldı.

"Law, ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı hissediyorsun?"

Marnie tarif edilemeyecek kadar muhteşem ve yapmasına izin veremeyecek kadar utandırıcı bir şey yaptığını hissediyordu. İhtirastan erimiş, aşktan çılgına dönmüş bir halde Marnie onu itmeye çalıştı. Bu kez onun kendisine erişemeyeceği kadar uzaklara gitmişti.

9. BÖLÜM

Law oturma odasından çıktığında, Marnie onu ön ka-

pıda bekliyordu. Kadın üzerindeki rahatsız olup, giysilerini değiştirmişti. "Buradan hemen gitmen gerekiyor," dedi Marnie, Law'a soğuk bir şekilde.

"Hemen büyüsen iyi olacak."

Marnie öfkesini kontrol altına aldı. Yüzleştirmeler ona zevkli ya da kolay gelmiyordu. "Seni basitçe uyarıyorum. Çünkü bir adamla, evimin oturma odasının yerlerinde oynamayı istemiyorum. Bunu anlamaman için hiçbir neden yok."

"Seni en çok ne rahatsız ediyor? Seni ellemem mi?" Adam başparmaklarını belindeki biritlere kanca gibi takıp, kibirli bir şekilde durdu. "Yoksa erkek olmam mı?"

Kadının ağzı açık kaldı. "Neyi ima etmeye çalışıyorsun, Law?"

"Hiçbir şeyi," dedi adam kayıtsız bir şekilde omuz silkti.
"Seni ararım."

Önünden geçmek üzereyken kadın onu kolundan yakaladı.
"Ben senin bir şeyler ima ettiğini düşünüyorum. Ve bu tamamen yalan."

"Yalan mı?" yalnızca bir dakika öncesine kadar tutkuyla parlayan gözleri, şimdi telaşlı ve aşağılayıcı bir şekilde bakıyordu. "Neden sana bir adamın dokunduğu her an donup kalıyorsun?"

"Hayır öyle kalmıyorum."

"Bunu kanıtlamayacağımı biliyorsun!" diye bağırdı adam.
"Neden bu güne kadar hiç evlenmedin?" "Buseni ilgilendirmez."

"Elbette ilgilendirir. Oğluma baktığın için seninle ilgili her şeyi, hatta senin en gizli sırlarını bile bilmek zorundayım." Adam ona doğru yaklaştı. Onu köşeye sıkıştırmak istiyordu. "O halde neden evlenmedin?" "Kimse bana evlenme teklif etmedi." "Buna hiç şaşırmadım. Seninle *sevişmek* isteyen birinin kanını dondurursun. Eğer iddia ettiğin gibi David'i çok sevseydin..."

"Onu seviyorum."

"O halde onun hatırı için bile olsa neden etrafında dolanan erkeklerin biriyle bile hiç evlenmedin? Elbette, bir adamla yatma düşüncesinden tiksindiğin için, yoksa David'i mutluluğunu düşünmedin bile." Adamın mavi gözleri kısıldı. "Oğlumu sağlıklı bir ortamda yetiştirdiğinden pek emin değilim, Bayan Hibbs."

"Oh, sanırım, ev demekle Suzette gibi piliçlerin istedikleri zaman rahatlıkla girip çıkabildiği o zevk sarayını kastediyorsun. David için daha sağlıklı bir ortammış. Delikanlılık çağındaki bir oğlan için, evinde her kadının bedenine uygun seksi mayolardan bulunduran babasının evi mi saha sağlıklı?"

"En azından benim hayat tarzım *normal*. " "Tiksindirecek kadar normal, Albay Kincaid. Bu tıpkı, öğle vaktini boş geçirmektense benle birlikte olmayı tercih edip, sonra oturma odamın yerlerinde oynamayı istemeyip, sırf istediğini vermediğim için *bende* yanlış olan bir şeylerin olduğunu söylemen kadar normal."

Kadın durdu ve derin bir nefes aldı. "Güzel, haberin olsun, çok meşgulüm. Senin bana getirdiğine inandığım can sıkıntısını ve cinsel hayatım hakkındaki iğrenç düşüncelerini al ve evimden git."

Adam dediğini yaptı ama anlaşılması güç bir şekilde onu tehdit ederek. "Bu böyle bitmeyecek Bu kadar çabuk değil."

"Bu gerçekten çok zarif, büyükanne. Teşekkürler."

David, Bayan Hibbs'in katıldığı sabah kursunda onun için haftalardır uğraşarak yaptığı anahtar zinciri memnuniyetle kabul etti. Bakım evinde günlük aktiviteler verilmekteydi. Marnie annesinin bu aktivitelerden birine katılabildiğini sevinerek öğrendi, hatta bu aktivitelerde genellikle anahtar zinciri yapılsa bile.

"Doğum gününün yaklaştığını biliyorum." Kadının kokuşması ağır ama anlaşılır şekildeydi. "Belki bunu kullanırsın."

"Kullanırım. Harika," dedi David. Üzerindeki plastik halkaya adı özenle yazılmıştı. Onu elinde zıplattı. "Tekrar teşekkür ederim."

"Araba kullanmaya başladığında onu dikkatli süreceksin, değil mi?" Bayan Hibbs endişeli bir şekilde sordu. "Sharon'u düşünüyorum."

Marnie annesinin omzuna onu sakinleştirmek için elini koydu. "David dikkatlidir, anne."

"Dikkatli olacağım, büyük anne. Eğer öyle olmazsam annem deliye döner. İçkili araba kullanmanın sonuçlarını da biliyorum."

Bayan Hibbs'in içi rahatladı. Yatağının yanındaki evden getirdikleri sandalyede dinlendi. Evinden kendine ait bir şeyi odasına koyması onu diğ er hastane odalarından farklı hissettiriyordu.

Marnie, "Yorgun musun, anne?" diye sordu. Bayan Hibbs, David'i görmekten her zaman hoşlanırdı, ama bu küçücük odadaki varlığı onu t k tiyordu. Sanki onun gençlik enerjisi odadaki bütün oksijeni içine çekiyordu.

"Biraz yorgunum. Ama hemen gitmeyin."

"Anneanneni gece için hazırlarken neden odadan çıkıp dışarıda beklemiyorsun, David? Sonra onunla vedalaşmaya gelirsin."

"Tamam. Olur," dedi David. Annesiyle birlikte büyükannesini görmeye gitmemek için hiç kavga etmese de, bakım evine gelmeyi sevmiyordu. Yaşlıların dermansız olmasına üzülüyor, kaçınılmaz gerçeğı rahatsız edici buluyordu.

Marnie, on beş dakika boyunca annesini yatmaya hazırladı. Bir hemşire annesinin gece ilaçlarını getirdi. Yalnızca dakikalar içinde uyku hapları etkisini göstermiş ve Bayan Hibbs derin bir uykuya dalmıştı.

Marnie, annesinin çekmecesini temiz çamaşır koymak için açtı. İşte o an içinde dolmakalem ve posta pulları olan kırtasiye kutusunu gördü. Bir an için onlara dikkatle baktı, annesinin kiminle yazıştığını merak etmişti. Marnie'den kendisine kırtasiye getirmesini istememişti. Ondan mektup yazarken kendisine yardım etmesini de istememişti.

Korkutucu gerçek Marnie'yi endişelendirdi.

Bayan Hibbs hafifçe horluyordu, göğüs kafesi şişip, sonra tekrar inerek düz bir hale geliyordu. Ama yüzü dinlenirken bile huzurlu gözükmüyordu. Kaşlarının arasında keyifsiz olduğunu

belli eden bir çizgi vardı ve dudak uçları aşağı doğru kıvrıktı. Çok mutsuz bir kadın olarak ölüyordu.

Marnie, odadan çıktı ve doğru hemşire odasına gitti. Görev başındaki kadına seslenerek, "Özür dilerim," dedi. "Acaba annem yakınlarda birilerine hiç mektup gönderdi mi?"

Hemşire gülümsedi. "Onunla çok gurur duyuyoruz. Biliyorsun yazarken çok zorlanıyor. Bazen bir satır yazmak günlerini alıyor, ama birkaç haftadır düzenli olarak haftada bir mektup yazıp yollayabiliyor." Kadın konuşmasını bitirdikten sonra Marnie'nin yüzündeki endişeyi fark etti. "Yanlış bir şey mi var?"

"O mektupları kime gönderdiğini biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum. Hem zaten bu benim görevim değil."

"Elbette değil. Biliyorum. Teşekkür ederim."

Arkasını dönüp odaya gitmek için tekrar koridorda yürüdü. "Hey, anne, neredeydin?" David, koridorun köşesinden dönerken ona doğru koşarak sordu. "Büyükanneme iyi geceler demek için odaya girdim ama neler oluyor?"

Marnie, başını anlamsız bir şekilde salladı. "Hiç birşey.. ben, hiç bir şey. Hadi gidelim."

Eve vardıklarında, mücevher katoloğu için kapak çalışması yapmak istedi ama bir türlü işinde konsantre olamadı. Vicdanı onu rahatsız ediyordu. Zaten vicdanının onu rahat bırakması mümkün değildi. Anladığı kadarıyla annesi o mektupları Law'a gönderiyor olmalıydı. Law'la tekrar karşılaşmaktan endişe duyduğu halde yine de içindeki ses ona bu durumdan söz etmesi gerektiğini söylüyordu. Ama onunla bu konuda yüz yüze görüşüp konuşmalıydı.

Fırçasını çabucak elinden bırakıp, boya malzemelerinin ağzını kapattı. Yukarı çıktı yıkanıp üzerindeki kileri değiştirdikten sonra doğruca David'in odasına gitti. David, kucağına tarih kitabını

açmış ve başını köprü gibi birleştiren Walkmeninin kulaklıklarını takarak ve yatağının başucundaki ahşap panele yaslanıp uzanıyordu. Marnie'nin odasının kapısında durup ona baktığını görünce kulağından kulaklıklarını çıkarttı.

"Huh?"

"Anne," kadın nazikçe düzeltti.

"Anne?"

"Kısa bir iş için çıkmak zorundayım."

David, yatağının başucundaki saate baktı. "Saat ona geliyor."

"Biliyorum. Çok uzun sürmez."

"Nereye gidiyorsun? Markete mi? Ben de gelebilir miyim? Hem o zaman arabayı ben kullanırım."

"Hayır, markete gitmiyorum."

"O halde nereye? Ne oldu, anne? Yoksa, büyük anneme bir şey mi oldu?"

"Hayır. Onun gibi bir şey değil. Sınava mı çalışıyorsun?"

"Evet, ama..."

"Eğer sen yatıncaya kadar dönmezsem, kapıları kilitle."

"Tamam." Çocuğun kaşları çatıldı. "Bana neler olduğunu söylemeni isterdim."

"Endişeleneceğin bir şey yok." Onun yanağına bir öpücük kondurup, kendisine sorularıyla daha fazla yalan söyletmek zorunda kalmadan dışarı çıktı.

Law'un evine giderken, arabada aklından ona neler söyleyeceğini geçirdi. Ona her şeyi basit bir şekilde anlatıp hemen konuya girmeliydi. O sabah olanlardan sonra onunla baş başa konuşma fikrini çok rahatsız edici buluyordu.

Ama onunla baş başa olması kuşku yaratabilirdi. Onun sokağına geldiğinde arabalarının her ikisinde kapının önünde

durduğunu fark etti. Evinden çıkan gürültülü müzik etrafa yayılıyordu. O parti veriyor olmalıydı.

Önce eve geri dönmek istedi. Haberler beklese de olur. Ama arkasına dönüp arabasına binmek üzereyken fikrini değiştirdi.

Bütün öğleden sonra sevişmenin tam ortasında buna son vermekle iyi mi yoksa kötü mü yaptığını düşünüp durmuştu. Bir türlü kendini işe verememişti. Huzursuz ve alıngandı. Günü tatsız geçmişti. Aralarında geçen o tartışmadan sonra Law'un bir şey olmamış gibi parti vermesi Marnie'ye çok tuhaf gelmişti.

Böylece, arabasını park edip, arka bahçeye bildiği patika yoldan petunyalarla çevrili özel çit kapısından girdi. Bazı konuklar havuzda eğlenip, sıcak suyun keyfini çıkartıyordu. Bahçe tıka basa insanla doluydu.

Oradan yürürken, bir elinde kutu bira diğer eliyle Suzette'nin klonlanmış hali gibi bir kızın kalçalarını okşayan iki kovboy, ona göz süzdü.

Viski içen ve düşen ham petrol fiyatlarından yakınan yönetici tipli bir grup onunla ilgilenmedi. Kuyruğun sonunda, pazarlamacılık eden birini ve çamur güreşi yapan bir bayanın durduğunu gördü.

Ayağına vıck diye bir şey takılınca, ne takıldığına baktı ve yerde bir bikini üstü buldu. Onun nereden geldiğine ya da bikini altını nerede bulacağıyla ilgilenmiyordu.

"Bayan?"

Arkasına döndüğünde, Cezayir menekşelerinden bir çiçek yatağının üzerinde yoga pozisyonunda duran bir adam gördü. Adamın uzun, düz beyaz saçları bir saç bandıyla bağlanmıştı ve gözleri ıslık ıslık parlıyordu. Adam bağdaş kurmuş sigara içiyordu. Ona kederli bir şekilde, "Manzaramı kapatıyorsunuz," dedi.

"Oh, üzgünüm." Kadın ileri gidip, eve doğru yöneldi. Çünkü Law'u dışarıda hiçbir yerde görememişti.

O, ayakta durulan oda yalnızca mutfaktı. Saygın görünümlü bir grup kadın, pembe kremli şantiye parmaklarını daldırıp, bütün gün boyunca çocuklarının okuldan eve, evden okula götürerek şoförlük yapmaktan başka bir aktivitelerinin olmamasından yakınıyorlardı. Onları tanıyordu, astronot eşleriydi. Onların çoğuyla Law'la birlikte yemeğe katıldıkları gece tanışmıştı.

Kızılderili modelindeki saç kesimi ve kulağındaki gamalı haçlı küpesiyle bir kas yığını adamın biri akvaryumdaki balığı *Jaws* gibi korkutucu bir sesle uğuldayarak ve oraya boş bir bira kutusu atarak korkuttu.

Masanın etrafında toplanan bir grup gürültücü adam, uçmaktan bahsediyordu. Marnie o adamların, Fransız manikürlü tırnaklarıyla, parmaklarını içerde şantiye daldıran o kadınların astronot kocaları olduklarını biliyordu. Bu gece NASA'daki adamlar partiye yanlarında genç askerlerle birlikte katılmıştı. Hepsi astronotlardan birinin konuşmasını pür dikkat dinliyorlardı.

".. .bu kadar alçalarak geldi," diyordu adam eliyle uçar gibi bir hareket yaparak. "Karayı pas geçti ama kule ona belli bir uzaklıkta kalmasını söylüyordu."

"Bu bana yapılan o ikazlardan bile daha fazlası."

Bu ses bir sandalyeye elleri ensesinde, bacakları sonuna kadar açık oturan, Law'dan başkasının sesi değildi. Onun hemen arkasında ve ona çok yakın oturan tıpkı onun gibi bacaklarını sonuna kadar açmış bir kadın, omuzlarına masaj yapıyor ve onun kulaklarını diliyle yıkıyordu.

Marnie hemen odaya girip ikisinin de yüzüne bir tokat atmayı o kadar çok istedi ki, kendisinin bu kadar şiddete eğilimli olduğunu

o ana kadar hiç fark etmemişti. David'e bir fiske bile vurmada yetiştiren Marnie bu kez ağlamak üzereydi.

"Alçak ödleler, ufacak bir dumandan korktular," diyordu Law, komik bir şekilde.

"Ufak bir duman mı? Şuna kapkara bir duman bulutu desen daha iyi olacak," diye ekledi ilk konuşmacı. Law omuz silkti ve önündeki masanın üzerindeki bira kutusundan koca bir yudum içti. "Her neyse, bu çılgın orospu çocukları tekrar yanıma geldiler, uçağı tahliye edip, boşaltmalarına dair onlara yapılan emirlere uymayarak-sonradan kulaklıklarının arıza yapmış olabileceğini söylediler-ve o şeyi berbat bir şekilde indirdiler."

Adam başını hayranlıkla salladı. "Uçuş hayatımda o güne kadar böyle bir şeyi hiç görmemişim. Yüzsüzlere ne yapılabilir? Onlara kurallara uymamanın karşılığı olan cezalar mı uygulanmalıydı? Hayır! Apollo onları cezalandırmak için orada değildi. Ona madalya verdiler."

Law kahkaha atarken, "Sen de çok çılgınlık yaptın," dedi.

"Kesinlikle onun da çılgınlıkları var." Astronotun karısı arkasından ona doğru yürüdü ve NASA şapkasının faturasını adamın gözüne soktu. "Bu ona o T38'lerle sıcak sosis yapmayı hemen kesmesini söylemeden önce olmuştu, ben onunla yatakta sıcak sosis yapmayacaktım."

Manidar kahkahalar, kedi miyavlamaları, kurt ulumaları ve etraftan onları dinleyenlerden seks yorumları gelmeye başladı.

"Hangisini anlatayım, tatlım," dedi kadın aşağı doğru eğilip, adamın yanaklarından öperek. "Hadi eve gidelim ve partiye devam etmeleri için genç bekârları yalnız bırakalım. Peşi sıra iki parti benim gibi yaşlı bir kadın için üstesinden gelemeyeceğim kadar fazla oluyor."

Evli çiftlerin hepsi kadına hak verip, partiden ayrılmak için ayağa kalkarken, masada bir ayaklanma oldu.

Kadınlardan biri Marnie'yi fark edip ona gülümsedi. "Selam." Kadın onu içten ve dostça selamlamıştı. "Geçen gece seninle tanışma fırsatını yakalayamadım. Ben İris

Campbell. Bu da kocam Bob."

"Marnie Hibbs." Çiftin omuzlarının arasından Marnie, Law'un onun adını duyduğunda gösterdiği ani tepkiyi gördü.

"Tanıştığımıza memnun oldum."

"Birine ressam olduğunu söylediğini duymuş olabilir miyim?"

"Doğru."

"Seninle oturup sohbet etmeyi isterdik. Ama görüyor; sun, gitmek üzereyiz. Belki bir başka sefere görüşürüz."

"Buna memnun olurum," dedi Marnie kadının dostça yaklaşımına aynı şekilde karşılık vererek.

"Geçen gece Law'un yanında senin gibi birini görmekten çok memnun olmuştum. Hayatında belki de ilk kez IQ'su göğüs çevresinden büyük bir kadınla arkadaşlık ediyor. Bunu görmek, Law'un başına gelen onca şeyden sonra aklını başına aldığını..."

"Gel, tatlım," astronot konuşmalarını nazik bir şekilde böldü, karısını veranda kapısına doğru çekti. "Sonra görüşürüz, Marnie."

Onlar gittikten sonra Law, Marnie'ye seslendi. "Marnie içeri gelsene. Ne içersin? Siz iki centilmenden biri sandalyesini bu bayanın oturması için verebilir mi?"

"Hayır, ikinize de teşekkür ederim." Kadının yanakları öfkeden alev gibi yanıyordu, oturmayıp ayaktaki yerinde durmaya kararlıydı. Adam kasten iğrenç bir şekilde onu kışkırtmaya

alışıyordu. Kadın ona korkmuş ya da kırgın olduğunu belli' etmeyerek onu bu zevkten mahrum etmek istiyordu.

"Seninle konuşmamız gerek, Law." Adamın hemen arkasında duran kız ona daha da yakınlaştı ellerini sanki onun sahibiyymiş gibi onun beline sımsıkı doladı. Adam Marnie'ye sahte bir bakış atıp, çaresiz bir şekilde omzunu silkti.

"Gördüğün gibi, şimdi meşgulüm. Neden biraz rahatlayıp güzel zaman geçirmek istemiyorsun? Partiye katıl. Dostlarının arasındasın," diye bağırdı adam yüksek sesle,

"Bu Marnie. Marnie bu..." İsimleri hatırlamak için hafızasını zorladı.

"Bunlar bugün birlikte utuğumuz bazı pilotlar arkadaşlar."

"Kincaid bize içini boşaltıp rahatlamak istediğini yoksa streten öleceğini söyledi," dedi ilerinden biri Marnie'ye. Adam oturduğu yerden, kadına sarhoş bir halde şehvetle bakıyordu. "O her zaman uçan bir jetten inmenin, hemen hemen bir kadınla yakınlık kurmak kadar iyi bir şey olduğunu söyledi."

"Siz Hava Gücünde uçan çocuklar, enenizi ne zaman kapatmanız gerektiğini size hiç öğretmediler mi?" diye sordu Law, suratını asarak.

Diğer pilot dinlemiyordu. Kadın ne olduğunu anlamadan, adam güçlü kollarıyla kalçalarına sarılıp, kuşağına oturttu.

"Bu akşam partiye çok kadın katılacağına bize söz vermiştin, Kincaid. Ama onların bunun gibi klas kadın olacaklarını söylemeyi unutmuşsun."

Adam elini Marnie'nin karnına koyarak, onu sırtından kendine doğru iyice yaklaştırıp, kadının incecik boynuna burnunu sürttü. "Ben böyle ufak tefek kadınları severim. Küçük güzeldir. Genellikle onların bu ufak görünümlerinin yanında, kanalları da kendileri gibi ufacak oluyor."

Law sandalyesinden kalkıp, kızıl kafalı adama sırtından sarılıp, yere yatırdı. Pilota katil gibi, buz gibi gözlerle baktı ve adama buz gibi bir ses tonuyla, "Parti bitti," dedi.

10. BÖLÜM

Kahkahalar kesildi. Parti de bitti. Law'un gözleri, kadını

kolundan kesip parçalara bölen, keskin bir bıçak gibi ona bakıyordu. Pilotun elinden kurtulur kurtulmaz, Marnie ayağa kalkıp, oradan uzaklaştı. Mutfaktaki gerilim kademeli olarak bahçeye kadar, kasvetli dalgalar halinde yayılıyordu. Partideki tüm neşe kaçmıştı. Partiye katılanlar, kapıya doğru sıralar halinde yürüyüp arabalarına binmeye başladılar, Law'un yanındaki kadın yerden kalkıp, üstünü başını düzelttikten sonra Law'un yanında eski yerini aldı. Adam sabırsızlıkla onu başından savmak istedi. "Parti senin için de bitti, tatlım."

Kadın ona gücenmiş bir halde, büyük bir hışımla partiden ayrıldı. Hatta kapıya gitmeden önce, farkında olmadan ev sahibinin şerefini iki paralık eden sarhoş pilotu kavradı.

"O kadının, onun için özel biri olduğunu nereden bilebilirdim?" dedi pilot, ondan daha üzgün olan arkadaşları utanarak onu partiden çıkartırlarken. Hiç kimse Law'u kızdıracak kırmızı bayrağı sallamak istemiyordu.

Adam Marnie'ye kızgın bir şekilde baktıktan sonra kendi başına terasa çıktı. Kadın mutfakı kolaçan etti. Burası daha önce geldiğinde gördüğü o temiz mutfak hiç benzemiyordu. İçerde bir tane bile temiz yer yoktu. Kullanılmış kâğıt tabaklar, peçeteler,

boş içki şişeleri ve bira kutuları ve akvaryumun dibine çöken boş bira kutusuyla mutfak aynen bir çöplüğe dönmüştü.

Tırmalama sesi duyan Marnie kapıya doğru gitti ve onu açtı. Venüs alet odasından dışarı fırladı. Köpek büzüldü ve merakla Marnie'ye baktıktan sonra Marnie'nin onun kurtarıcısı olduğunu anlayıp, ona doğru sessizce sokulup, elini kokladı.

"Selam kızım." Marnie köpeğin başına dokundu. Saniyeler içinde ikisi dost oldular. Neden arkadaş olmayacaktı? Marnie kendi kendisine yüzünü ekşiterek bunu sordu. Marnie'nin şehvet düşkünü o kızıl kafalıyı ve onu Law'un nasıl bir yumrukta yere devirdiğini düşündükçe, Venüs ayaklarını yalarken mutluluktan çılgılık atmamak için kendini zor tutuyordu.

Adam tekrar mutfığa girdi ve arkasından sürgülü cam kapıyı kapattı. "Herkes gitti. Şimdi mutlu oldun mu?"

"Niyetim partini dağıtmak değildi . Eğer burnunu işime sokmayıp, o kızıl kafalıya gereken cevabı vermeme izin verseydin, parti sabaha kadar devam ederdi."

"Artık çok geç. Onu söndürdün ve neredeyse bir kavgaya yol açacaktın."

"Bunun sorumlusu ben değil, o ağzı boş sarhoş herifin kendisidir. Onu görmemezlikten gelebilirdin."

Adam ellerini kalçasına koyup, kadına kavgacı bir şekilde baktı. "Özür dilerim. Senin namusunu kurtardığımı anıyordum. Bir daha sana böyle kötü şakalar yapan alçaklar olursa, çenemi kapayıp, senin bundan zevk çıkarmanı bekleyeceğim."

Kadın ellerini alnına götürüp, şakağına masaj yaptı. "Buraya seninle konuşmaya gelmek benim için hiç de kolay olmadı. Ama olaylar daha kötüye gitmeden önce seninle konuşmaya karar verdim."

Law, yere Venüs'ün yemesi için bir çanak jalapeno koydu. Köpek çanağa büyük bir iştahla saldırdı. Adam tekrar doğrulduğunda, Marnie'ye düşmanca kızgın bakışları kadını baştan çıkarttı. "Güzel, hadi konuya gel. Gecenin bu saatinde seni evime getirecek kadar önemli olan şu konu neymiş?" Kadın sinirli bir şekilde gözlerini mutfakta gezindirdi. "Burayı temizlerken sana yardım etmemi ister misin?" "Sırf bunu sormak için mi partimin içine ettin?" "Hayır," dedi kadın sert bir şekilde. "O zaman kaçamak cevap vermeyi kes. Temizlikçi yarın geldiğinde buraları tertemiz yapacak kadar iyi para alıyor. Aklından neler geçiriyorsun?" "Şu mektupları."

Adam başını hafif ve hızlı bir şekilde oynattı. "Ne olmuş mektuplara?"

"Sana gelen şu mektupları görebilir miyim?"

"Sorun nedir? Bana güvenmiyor musun? Onları benim yazdığımı mı düşünüyorsun?"

"Onları görebilir miyim, lütfen?" diye sordu kadın, onlara göz atmak için.

"Niçin görmek istiyorsun?"

"Çünkü sanırım onları gönderenin kim olduğunu biliyorum."

"Burada neden bağırıyorsunuz? Herkes nereye gitti?"

Marnie, sözünün kesilmesine neden olan o münasebetsiz sesin geldiği yöne doğru başını çevirdi. Ara kapının kenarında duran bir çift, meraklı bir ifadeyle onlara bakıyordu... daha doğrusu bu meraktan fazlasıydı.

Suzette elinde göğsüne bastırıldığı bir havlu ve altında bikinisinin külotundan başka bir şey olmadan, orada duruyordu. Partiye girdiğinde ayağım bastığı bikini sutyeninin ve kayıp

külotunun gizemi, en azından şimdi çözülmüştü. Adam, kalçasını bir havluyla örtmüştü.

Marnie onlara sırtını dönüp, Venüs'ün önüne çömeldi. Köpek kâsesinde ne var ne yoksa silip süpürmüştü. Şimdi de tepside kalan sandviçleri yiyordu.

"Burada neler oluyor, Law?" diye sordu adam. "Biz yalnızca odalardan birinde bir süredir kalıyorduk ve..."

"Tamam. Parti ansızın bitmek zorunda kaldı. Herkes gitti."

"Mary Jo nerede?"

"O, F16 jokeylerinden biriyle çıktı."

"Ne? Yani sen onun gitmesine izin mi verdin?"

"Bak, ben bir evlilik danışmanı değilim. Tamam mı?" dedi Law, her halinden artık sabrının taşıdığı belli oluyordu. "Sen Suzette ile evimdeki odalardan birinde oynasırken, sanırım Mary Jo da bir başkasıyla çıkmakta bir sorun görmedi. Şimdi buradan tüyün, tamam mı? Benim de kendimce sorunlarım var."

Çift, giysilerini bulmaya çalışırken, bazı insanların ne kadar *kaba* olabildiklerini birbirlerine söyleyip, homurdanıyorlardı.

Law, onlara aldırmayıp saçlarını geriye itti. "Açım. Biraz yulaf yemeye ne dersin?"

Marnie, başını salladı. Adam partiden kalan yulaf ezmesini bir kâseye doldurup, üzerine süt döktü. Masa çok dağınık olduğu için, kalçasını masaya dayayıp yulaf ezmesini ayakta yedi.

Adam, "Bana o mektupları kim gönderiyormuş?" diye sordu ağzı tıka basa yulaf ezmesiyle doluyken.

"Gönderenin annem olduğuna inanıyorum."

Adam ağzındakileri çiğnemededen hepsini bir anda yutup, Marnie'ye baktı. "Annen mi?"

Kadın ona annesinin başucundaki çekmecedeki bulduğu kâğıt kaleminden söz etti. "Annemin yazabileceği hiçbir akrabası yok. Üstelik ona felç indiğinden beri, onun için bir şeyler yazmak oldukça zor." Kadın durdu, sonra ellerini açtı. "Ancak o mektupları eğer görebilirim, onları annemin yazıp yazmadığını anlayabilirim."

Adam elinden yulaf kâsesini bırakıp, mektupları getirmek için gömme dolaba doğru gitti. Mektuplar dolabın içindeki çekmecedeki duruyordu. Tamamı altı tane olan mektup, lastik bir bantla bağlanıp paket yapılmıştı. Adam o paketi Marnie'ye uzattı. Kadın lastik bandı bileğine geçirdi ve zarfların üzerindeki el yazısını inceledi. Sonra iki mektubun içini okudu.

"Güzel?" diye sordu adam, ağzına koca bir kaşık dolusu yulaf götürürken.

"Bu onun normal el yazısına benzemiyor ama sanırım felç olduktan sonra yazısı bu hale gelmiş olmalı. Ve kullandığı kalem ve kâğıt onun çekmecesinde bulduklarımın tıpatıp aynısı. O mektupların annemden geldiğine artık eminim. Mektuplardaki ifade annemin tarzına çok benziyor."

Enerjisi tükenen Marnie, kendini masanın yanında duran sandalyelerden birinin üzerine attı. O mektupların tamamını okuduktan sonra, adama baktı. Adam, buzdolabından çıkardığı sürahi içinde duran portakal suyunu kafaya dikmiş, lıkır lıkır içiyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Law." Kadın hayatında hiç bu kadar utandığını hatırlamıyordu. "Annemin bu kadar vicdansızca bir şey yapabildiğine, inanamıyorum."

Adam, kadının oturduğu masaya yumruğunu koydu. "Sanırım, bana annenin David'in babasının ben olduğumu bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyordu."

"Kesinlikle biliyordu."

"Kesinlikle," kadın, adamın dediklerini umutsuzca tekrarladı. "O, bunu uzun zamandır biliyor olmalı. Belki de David'in büyüdüğü giderek sana benzemesinden ötürü senden şüphelenmiş olmalı... Uzay mekiğiyle... Resimlerin gazete manşetlerinden düşmüyor."

Durum çok can sıkıcı olmaya başlamıştı. Kadın, adamın gözlerinin içine bakmaya utanıyordu. Ama yine de tüm cesaretini topladı. "Üzgünüm, Law," diye söylendi. Üzüntüden sesi titriyordu.

Adam sandalyesinden öne doğru eğilip, Venüs'ün kulaqlarını okşadı. Köpek aralarında kasvetli bir konudan konuştuklarını hissedip, umutsuz bir şekilde çenesini, adamın bacağına koydu. Köpek Marnie'ye kahverengi gözleriyle üzgün bir şekilde baktı.

Law ona, "Bu senin suçun değil, Marnie," dedi. "Ben kesinlikle bundan dolayı seni suçlamıyorum."

"Onunla hemen konuşacağım."

"Konuşma. O hasta. Bana nasıl zarar verebilir? O, şantaj yapıp para istemiyor. O mektupların bana para sızdırma amacıyla yollanmadığını öğrenmek, çok rahatlatıcı."

"David için gerçek bir tehlike bulunmadığından çok memnunum."

Adam düşünceli bir şekilde Venüs'ün başını okşamaya devam etti. "Bilirsin, tuhaf bir yöntemle belki de kendisi Bulunmanızı istedi. Aksi takdirde, zarfın üstüne geri gönderme adresi olarak kendi adresini yazmazdı."

Marnie "Ama o halde neden bu şekilde bir yönteme başvurdu?" diye sordu şüpheli bir şekilde. "Sharon ve babamın

ölümünden sonra iyice içine kapandı. O, senin tanımladığın gibi cin fikirli biri değil. Asla kindar biri de olmadı."

"Cezamı çekme vaktimin geldiğini düşündüğünden eminim."

"Daha önce aramızda konuştuğumuz hesaplaşma," diye Marnie içinden geçenleri yüksek sesle söyledi.

"Doğru." İkisi de bir süre sessiz ve düşünceli kaldılar. Sonunda Law konuya girdi, "Yaptığı şey çok çirkin, Marnie. Ama bunu onun yaptığına seviniyorum."

"Neden?"

"David'in yüzünden."

Kadının ağzı kurudu. Hayatımın kalan kısmını onu hiç tanımadan geçirebilirdim."

Kadını ciddi bir tavırla incelediğinde kadın güçlü bir önseziyle, adamın bundan sonra hoşuna gitmeyecek şeyler söyleyeceğini hissetti. Hislerinde yanılmamıştı.

"Sanırım, bunu ona borçlu olduğum kadar kendime de borçluyum, benim David'le birlikte olmamı sağladığı için."

Kadın dudaklarını nemlendirdi. "Şimdiye kadar, demeye getirdin."

"Şunu demek istedim. Birbirimizi elimizden geldiği kadar sık ve düzenli aralarla görmeliyiz. Birbirimizi tanımalıyız. Bir arada nitelikli zaman geçirmeliyiz. Hatta belki zaman zaman buraya benimle kalmaya da gelebilir."

Kadının en büyük kâbusu şimdi gerçek olmaya başlıyordu. O burada, harabeye dönmüş bu mutfaktaki, enkazın ve etrafa dağılmış yiyeceklerin tam ortasında gerçekleşiyordu. Kadın, Law Kincaid'in hayatına girer girmez, bunun olmasından korkmaya başlamıştı.

"Nitelikli zaman mı?" diye sordu kadın tatlı bir şekilde. "Bir gün Oprah 'ı yakalayıp bunun ne demek olduğunu ona sormalısın. Çünkü ebeveyn ve çocuğu arasında geçireceği nitelikli zamanın ne demek olduğuna dair en ufak bir fikrinin olmadığı kanısındayım."

"Şimdi, yalnızca bir..."

"Nitelikli zaman senin için ne anlama geliyor, Albay?" diye sordu kadın sandalyesinden kalkarak. "İçki alemleri vermek mi? Suzette'yi ya da onun gibi çevrene üşüşen diğer kadın arkadaşlarından birini onunla paylaşmak mı? David'in arkadaşlarını da beraberinde getirebileceği, çılgın bir parti düzenlemek mi?"

"Bu gece burada kötü şeyler olduğunu biliyorum, Marnie, ama..."

"Onun böyle olduğunu sen de biliyorsun!"

"Tamam, yalnızca parti vermiştim," dedi adam ona bağırarak. "Ve bu senin katı ahlaki kurallarına göre, biraz rayından çıktı."

"Ahlaki erdemler, senin anlamını bilmediğin bir başka kelime. Ve ben uyuşturucu çekmeyi, sarhoşluğu, üstsüz kızları ve pek rezil denebilecek evlilikte sadakatsizliği 'biraz rayından çıktı' diye sınıflandıramam."

"Uyuşturucu içmek mi? Kim içiyordu ki?"

"Uzun beyaz saçlı yaşlı bir hippî."

"Ben uyuşturucu içen beyaz saçlı yaşlı hippinin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"O halde o adam birileri tarafından buraya getirildi ya da davetsiz bir şekilde partiye daldı. Tüm bildiğim^ onu hayalimden uydurmadığım."

"Uyuşturucu içildiğine dair en ufak bir bilgim yok."

"Tamam, bu konuyu unut. Zaten kalanı da bundan iyi değil. David'in senin bayan arkadaşlarına bu kadar rezil davranan çağ dışı kalmış bu adamlarla arkadaşlık etmesini istemiyorum."

"O pilot, arkadaşım değildi. Hatta bu öğleden sonraya kadar onu tanımıyordum bile, yemin ederim. Onunla satranç oynadık."

"Eğitim uçuşunda mı?"

"Evet, ne olmuş?"

"Hava akrobasisi yaparken mi? Tehlikeli personel, değil mi?"

Adam rahatsız olmuş bir şekilde cevap verdi. "Ben bir . pilotum. Uçarım."

"Sen fırsatları değerlendiriyorsun, Law," diye kadın ona bağırırdı. "Seninle tanıştığımız o yaz, sörf ustası olmak için meydan okumuştun. O kahrolası şeyin üstünde, bakamayacağım kadar çok tehlikeli şeyler yapmıştın. Ve sen hâlâ tehlikeli şeyler yapıyorsun. Jet savaş uçağında it dalaşı yaptığın her an ve otobana her çıktığında arabayı kullanma şeklinle. Sen iyi eğitilmiş gözü kara birinden başkası değilsin."

"Sana lanet olsun!" adam sandalyesinden öyle bir hışımla kalktı ki, Venüs onun önünden kaçıp, duvarın dibine büzüldü. "Ben yalnızca bir pilot değil, aynı zamanda bir bilim adamıyım."

"Sen hâlâ kendi hayatını düşünmüyorsun. Her zaman tehlikeyle burun buruna geliyorsun. Bir tehlikeyi atlattıktan sonra bir başka tehlikeye giriyorsun."

"Bütün bunlar kendi oğlumu görebilmeme engel mi?"

"Ben David'in sana çok bağlanıp, arkadaşlarıyla havada parende atarken uçağının düşüp bir daha yere inmediğinde hüsrana uğramasını istemiyorum. Onu tıpkı...kaybetmek istemiyorum."

"Kimi kaybettiğin gibi?"

Kadın titrek bir şekilde içine hava doldurdu ve birazdan söyleyecekleri için onu utanarak dışarı üfledi. *Benim yaptığım gibi.* "David, parlak bir gelecek vadeden hassas bir çocuk. Babalık senin için yalnızca yeni bir meydan okuma."

Adam katı bir şekilde, "Yanıyorsun," dedi.

"Ondan hevesini alıncaya kadar onunla hoş zamanlar geçirebilirsin ama sen kendine yalnızca yeni bir oyuncak ve yeni bir oyun arkadaşı arıyorsun. Bütün bunlar sana David'i ne zaman bıraktıracak?"

Kadın parmağını adamın göğüs kafesinin ortasına doğru nişan aldı. "Ve eğer oğlumun bu gece gördüklerimden sonra, hâlâ bu çatı altında kalmasına izin vereceğimi düşünüyorsan Albay Kincaid, sanırım düşünmen gereken başka şeyler de olacak. Köpeğini nasıl uygun bir şekilde besleyeceğini bilmezken, oğluna nasıl bakacağını düşünemiyorum. Ve partideki o canavar en güzel balıklarından birini öldürdü!"

Kadın tam cam sürgülü kapıdan çıkmak üzereyken adam onu yakaladı. Onu kollarından yakalayıp, kendine çekti. "Marnie, kimi kaybettiğini bana söyle."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Evet biliyorsun. Biri senin kalbini fena halde kırmış. Bir adam olmalı. Bunun için mi birini sevmekten bu kadar çok korkuyorsun? Terk eden bir aşık seni tüm insani ilişkilerinde utandıracak kadar sana ne yaptı?"

Adamın gözlerinden gerçeği anlamasından korkarak, kollarını ondan çekti ve yürümeye devam etti. "İnsanlarla aramda geçenlerle ilgili ne bilmek isterdin?" .

"İtiraf etmem gerekirse pek bir şey değil," dedi adam. "Ama öğrenmeye niyetliyim. Sonra. 'Oğlum diye' etrafına tanıttığın kişi 'aslında benim *oğlum*. '"

Bu sözlerle savaş silahları çekilmiş oldu. Adamın sözleri Marnie'nin kalbine bıçak gibi saplandı ama bunu belirtmek istemedi. Kadın başı dik bir şekilde adamı mutfağındaki yığınlarla yalnız bıraktı.

11. BÖLÜM

A

dam, Porsche'un aynasından arkaya bakınca, kadının arabasının arkasına yanaşmak üzere olduğunu gördü. Direksiyon başından kalkıp, kadının arabasından inmesine yardımcı oldu. Güneş gözlüklerinin ardında, kadının gülmeyen yüzü küçük ve solgun görünüyordu. Adam kadına sarılma mecburiyetini hissetti.

Ama sarılmadı. Kadın onu hemen hemen gördüğü her zaman, kadın koruyucu bir tavır içine giriyordu. Adam, özellikle dün geceki o sarhoş pilota vurma cesaretini gösteren kadının, aslında ufacık bedeniyle orantısız bir şekilde cesur olduğunu anlamalıydı.

Kadın, "Ne istiyorsun, Law?" diye sordu.

"Selamın nerede kaldı?" Soğuk bir sessizlikten sonra. "Eve gelmen için seni bir saattir bekliyordum. Bunun için bile bir selamı hak etmiyor muyum?"

"Ne istiyorsun?"

Ondan kendisine karşı daha dostça olmasını istiyordu. Belki samimi olması işe yarayacaktı. "Bizim arkadaş olmamızı. Barışmamızın bir yolu var mı?"

"Hiç komik değil."

Adam, kadına sinirlenmesinin bu sürpriz ziyaretinin arkasında yatan gerçeği berbat edeceğini düşünerek, dudak

kenarlarını huzursuz bir şekilde kemirdi. Adamın istediği son şey onunla tartışmaktı.

Belki de kadının salgıları iyi çalışmıyordur, diye düşündü adam iğrenç bir şekilde. Bu nedenle diğer kadınlara başarılı bir şekilde uyguladığı taktiklerin, Marnie'de işe yaramadığına karar verdi.

"O eşyaları içeri taşımak için sana yardım edeyim mi?" Arabanın arka koltuğu market torbaları ve resim malzemeleriyle doluydu.

Kadın onları adamın taşımasına razı geldi. "Sen burada olduğun sürece, benim fazladan elim kolum oluyorsun." İkisi birlikte arka kapıdan içeri girerlerken:

"Görünüşe bakılırsa uzay merkezinde zamanı gösteren bir saat yok," dedi kadın, "Onlar hâlâ simülatör üzerinde çalışıyorlar. Amirlerime yapmam gereken bazı özel işlerim olduğunu söyledim. Anahtarın nerede?"

Adam kapıyı açarken market torbalarından birini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Kadın onun önünden içeri girdi."Onları oradaki masanın üzerine koy. Onları sonra yerleştiririm."

"Onları şimdi yerleştireceğiz. Yoksa dondurman eriyecek," dedi adam, torbalardan birinin içine gözlüklerini çıkarıp baktığında, içindeki erimek üzere olan dondurmayı görerek. "Bademli İsviçre dondurması mı? Çok severim."

"David'de..." kadın içten bir şekilde gülerek, adama döndü ve sonra tekrar adama sırtını döndü. "David de onu seviyor."

Kadın arkadaki çalışma odasına gitti ve resim malzemelerini oraya koydu. Bu arada mutfağa geri döndüğünde, adam tüm alışveriş torbalarını masanın üstüne koymuş, içindeki malzemeleri tek tek tezgâhın üstüne bırakıyordu.

"Law, ben onları sonra yerleştiririm."

Adam, kadınının bugün kendisini tedirgin etmesine izin vermemeye kararlıydı. "Yukarı çıkacak her şeyi buraya koy." Kadın masanın köşesine vurdu.

"İyi."

Sessizlik içinde çalıştılar. Kadının ki d şmancaydı.

Adam torbaları boşaltmaya devam etti; kadın içindekileri ait olduğu yerlere yerleştirdi. Adam onun zarif hareketlerini ve yalnızca kadınlara mahsus mutfak alışverişlerindeki ekonomi mekanizmasını hayranlıkla izledi. Kadının tıpkı bir balerin edasıyla dans eder gibi esneyip, gerilmesi, eğilip, dönmesi ve dolap kapılarını açıp, çekmeceleri kalçalarıyla vurarak kapayan halinden etkilendi.

Kadının, kalın pamuklu kumaştan eteğinin uçları diz kapaklarına kadar uzuyordu. Law her rafa uzanmak için öne eğilişinde ya da yukarı uzandığında, görünen çıplak bacaklarına çaktırmadan göz atıyordu.  zerine belindeki kemerini sırtında d ğ mlediği büyük beden bir bluz giymişti. Onun içine dantelli bir s tyen giymişti. Adam altına bir şey giymediğini düşünüyordu. Yalnızca onun göğüslerine değen yumuşak penye bluzu düşünmek adamın cinsel duygularını kabartıyordu.

Kadın sodaları dolaba koyarken, adam başını salladı. "Bir tane içebilir miyim?"

Adam şansını zorladığını biliyordu. Kadını şimdiye dek yumuşatamamıştı. Kadının hâlâ d n geceden ötürü kızgın olduğunu düşünüyordu. Kadın buzluktan buz alıp bir bardağa koyup üzerine adamın içmesi için soda doldurdu. Bardağı adama

uzattığında, adamın ellerine sodanın köpüğü sıçradı. Onları elinden yalayarak temizledi. "Teşekkürler."

Kadın ellerini beline dayayarak adama baktı. "Artık paketleri boşalttığına, sodanı içtiğine göre bana bu ziyaretinin sebebini söyler misin?"

Adam sodasından bir yudum içti. Kadına dikkatle bakarak, "Bu sabah avukatımı aradım," dedi.

Kadın bir şey demedi, yerinden kımıldamadı ama tepkisi sert duruşundan anlaşılıyordu. Gözleri, zaten hortlak görmüş gibi bakan gözleri, şimdi daha da açılmıştı. Yüzündeki azıcık rengi biraz soldu. Dudaklarını diliyle yalayarak ıslattıktan sonra alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Adam ona dokunmak istedi ama cesaret edemedi. Kadının gözlerini oymasından, onu tırmalayıp, parçalara bölmekten korkuyordu. Bakışlarından ona sanki böyle bir şey yapacakmış gibi geldi.

"Otur, Marnie. Gel bunu aramızda makul bir şekilde konuşalım," diye önerdi adam yumuşak bir şekilde. "Lütfen."

Kadın başını salladı ve kendinden geçmiş bir halde masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Law, o an onun çivili bir yatakta bile yattığını anlayamayacağını düşündü. Adam ayakta kalıp, kapıya doğru yürüdü. Pencereden arka bahçeye baktı ve orada duran müstakil garajı ilk kez fark etti. Kapısına asılmış basket potasına baktı.

Kadın, David'e elinden gelen her imkânı sağlamıştı. Bu da onun birine her zaman gülümseyerek ya da çatık kaşlarla bakmasını sağlıyordu. Marnie genellikle son gruba katılıyordu. Kalp kırıklığından zaten yeterince payını almıştı ve fazlasını hak

etmiyordu. Law, bunu yapmanın acısız bir yolunu düşündü. Ama maalesef uykusuz geçen bir geceden sonra bunu yapamıyordu.

"Avukatıma David'in müşterek velayetini almak için neler yapmam gerektiğini sordum."

Adam kısık bir ses duydu ama arkasını döndüğünde, kadının ellerini içe dönük bir şekilde kalçasına koyduğunu gördü. "Avukatım bana bunu yapmama engel olursan zor olacağını ama imkânsız olmadığını söyledi. Bunu yapmama engel olmayacağını umarım."

Kadının gözleri artık hayalet görmüş gibi değil ama kavgacı şekilde bakıyordu. "Sen kendinden başka kimseyi düşünmez misin, Law?"

Adam gözlerini ayakkabısının parmak uçlarına doğru indirdi. "Sanırım bu yeterince adil bir atış. Biraz belden aşağı vurduğu halde."

"Kibar olmak benim harcım değil. David'in hayatını berbat etmemen için seninle çok kötü savaşıyorum."

Adam bir solukta odada yürüyüp, kadının tam karşısına oturdu. "Onun hayatının bir parçası olmakla onu nasıl mahvederim? Bir oğlan babaya ihtiyaç duyar."

"Ama bu yaşına kadar babasını hiç aramadı."

"Nereden biliyorsun? Bunu belki de sana yüksek sesle söylemedi, çünkü senin duygularına karşı çok hassastı."

Adam, kadının bu sessizliği karşısında, ona karşı bir skor kazandığını anladı. "Dün gece gördüklerinden sonra beni kötü biri olarak düşündüğünü biliyorum ama bunu sana açıklayabilirim."

Kadın bir şey demeden ona gözlerini dikti. Adam kadının sessizce ona bakan gözlerinin, huzurunu kaçırmamasına izin

vermedi. "Burada dün olanlardan çılgına döndüm." Kadının rahatsızlığını belli etmesi adamı mutlu etti. Kadın huzursuz bir şekilde sandalyesinden kalkıp, ellerini şıklattı. "Durmak istemiyorum, Marnie. Durdurulmayı istemiyorum. Devam etmek istiyorum."

"Yapma Law."

"Sert ve hızlı bir şekilde hayatıma girinceye kadar."

Kadın sandalyeden kalkıp, arka odaya doğru yürüdü. Adam da hemen peşinden gitti. Odaya vardığında kadın çizim masasının ucuna sımsıkı tutunmuş, ileri geri sallanıyordu.

Adamın ayak seslerini duyunca dikilip ona doğru baktı. "Yani, o partide olanlar tamamen *benim* hatam mıydı?" dedi kadın, elini adamın göğsüne bastırarak.

"Evet." Kadın duyduklarına şaşırdı. "Beni dinleyecek misin?" dedi adam öfkesini bastırmaya çalışarak, "Ben çok rahatsız oldum. Kendimi cehennemin dibine gitmiş gibi hissettim. Biraz içtim, evet, gece bitmeden sarhoş olmuştum."

"Partiye herkes geldikten sonra, etrafıma bir bakındım ve çoğunun ne kadar yüzeysel olduklarını anladım. Partiye katılanların çoğu maço rolüne bürünmüş jet jokeyleriydi. O zaman onların arasındaki en kötüsünün ben olduğumu anladım. Oraya sen katılınca parti modundan çıktım. Kendi başıma kalmak istedim, böylece önceliklerimi düşünebilecektim, ama senin de gördüğün gibi bunun için pek şansım yoktu. Bunu düşünebilmek için partiden çıkmak istedim."

"Sonra sen göründün, vicdan azabı gibi korkutucuydun. İlişkiler hakkında neler bildiğimi sorduğunda, tam gözlerimin ortasına mermi yemiş gibi oldum. Bir şey bilmediğimin farkına vardım. Benden hiçbir zaman bilmemi istenmeyen şeyleri."

Bunu söyledikten sonra adam bir süre durdu. "Bunu değiştirmek istedim."

"Sen David'i çekirdekten yetiştirdin, onu kendin için bir kobay gibi kullandın." Kadın ellerini kalçasından kaldırıp, bedeninin iki yanına sarkıttı. "Sen gerçekten benim kendi kendimi yetiştirme çabalarımı aptalca mı buluyorsun? Sen Albay Kincaid, NASA'nın kahramanı."

"Tamam, kabul ediyorum. Evet öyle buluyorum. Bunun için çok çalıştım. Bu noktaya gelebilmek için yaptığım çabalarla gurur duyuyorum."

"Biri sana David'in kim olduğunu sorsa, ne diyeceksin? Onu birilerine nasıl takdim edeceksin?"

Bu soruyu adam da kendisine soruyordu. Şimdi Marnie'ye elinden geldiğince dürüst bir şekilde cevap vermeye çalıştı. "Henüz bilmiyorum. Bu sorunun cevabı daha çok David'e bağlı."

"Bunlardan birini bile seçmek David'e bırakılmayacak. Güzel bir konuşma yaptınız, Albay, ama siz asla değişemezsiniz. Eğer David'in hayatında aktif bir rol oynamak istediğinizi önceden tahmin etseydim, size yalan söyler, onun oğlunuz olduğunu asla söylemezdim."

"Burada gerçekten bencil olan kişi hangimiz, Marnie? Sanırım ona benim oğlum olduğunu, onun beni daha çok sevmesinden korktuğun için söylemek istemiyorsun."

"Bu doğru değil. David beni çok seviyor ve benim de onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor."

"O halde benimle onun arasında muhtemelen bunun aksini ispat edebilecek nasıl bir ilişki olabilir?"

Adam onu tuzağa düşürmüştü. Ama bu geçici bir zaferdi ve bunun keyfini çok az çıkarabilecekti. Muhtemelen kadının

kırılgan yapısı çatırdamak üzereydi. Bunu yenmekten ziyade, kadın kaskatı durdu.

"Tüm istediğin avukatların aracılığıyla beni tehdit etmek. David, hukuken ve ahlaken benim oğlum," dedi kadın, gülünç bir şekilde küçücük yumruğuyla göğsüne vurarak. "Onu senden uzak tutabilmek için son nefesimi verinceye kadar seninle mücadele edeceğim, Law."

"En azından makul olabilirdin. Beni iyi tanıdığım düşünmüştüm."

"Evet, haklısın. Seni daha iyi tanımalıydım. Şu andan itibaren sen benim dostum değil, düşmanımsın. Hayatımda en çok değer verdiğim şey için beni tehdit ederken karşında sinip susmamı mı bekliyordun?"

Adam odada uzun adımlarla yürüyüp, kadını çalışma masasının ucuna yasladı. Üzerine abanarak, yüzünü sadece ondan birkaç santim uzakta tutup, ona fısıldayarak, "Sanırım burada üzerinde durmamız gereken konu bu. Hayatın dengeli değil. David bu hayatın içindeki tek önemli şey olmamalı."

"Ben *tek* önemli şey olduğunu söylemedim. Bakmam gereken bir annem ve çalışmak zorunda olduğum bir işim var."

"Ya sâna ne demeli? Bunları yapman gerektiğini hak etmiyor musun? Biraz eğlence? Biraz seks?"

"Onlar benim değil, senin önceliklerin."

"Onlar öncelik olmak zorunda değiller. Bunlardan birini bile yakın zamanda *yaptığım* sanmıyorum."

"Bu fikre nereden kapıldın? Çünkü üzerine atlayıp, seni kedi gibi tırmalamadığım ya da kulaklarının içini emmediğim için mi?"

"Bunu denesen sen de hoşlanacaksın."

"İğrençsin."

"İğrenç değilim Marnie. Dediklerimin hepsi normal şeyler. Oh, senin elinde doğru malzemen olmalı," dedi adam, gözleri kadının göğüslerinin üzerinde dolandı. "Hepsi burada ve hepsi çalışıyor. Bana bir deneme uçuşu verildi, hatırlıyor musun?"

Kadın onu ittirip yanından gitmek istedi. Adam onun sırtını masaya yasladı. "Açık değilsin. Tamamen uçmak istemiyorsun. Neden? Çünkü adamın biri sana hoşlanmadığın şeyleri yapıp, hayatının sonuna kadar senin erkeklerden kaçmana neden mi oldu?"

Kadının öfkesinden susmasından istifade edip adam konuşmaya devam etti. "David'in ihtiyar kadınlar gibi hayatı doya doya yaşamaktan korkan teyzesiyle kalmasındansa, Teksas mahkemelerinin, hayatı seven ve doya doya yaşayan babası ile kalmasına izin vereceğini düşünüyor ve inanıyorum."

Adam kadını kendine iyice çekip, onun dudaklarından öptükten sonra fırtına gibi dışarı çıktı. Arabasına gittiğinde, direksiyonuna yaslandı ve tam altmış saniye boyunca küfretti. Bu kadında kendisini bu kadar kötü hissetmesine sebep olacak ne vardı?

12. BÖLÜM

*M*arnie, sopayla dövüldüğünü sandı. Midesini tutup, dayanılmaz ağrılarla karnını üstüne büzüldü.

Adam David'i ondan alamazdı. Bunu *yapamazdı*.

Hukuki açıdan bunu yapması için hiçbir dayanağı yoktu. David'in sağlıklı ve uyumlu bir çocuk olmasından onu gören herhangi biri bile ne kadar iyi yetiştirildiğini anlayabilirdi. David ne duygusal ne de fiziki olarak hiç ihmal edilmemiş ya da ona hiç kötü davranılmamıştı. Kadına karşı ilk düşüncesi alınacak kişi David'di. Bu düşünce kadını hasta etmiş midesine kramplar sokmuştu.

Eninde sonunda Law'un aklı başına gelecek ve makul bir şekilde düşünüp her şeyin olduğu gibi kalmasını isteyecekti. David'e velayet davasıyla işkence etmeyecekti, değil mi? Law, burnu havada ve züppe biri olabilir ama o, asla zalim değil.

Ve sonra tekrar, belki de yasal bir mücadeleye lüzum bile kalmayacaktı. Eğer David babasının Law olduğunu öğrenirse, babasıyla kalmayı tercih edebilirdi. Buna engel olmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. David'in mutluluğu için annelik haklarını kullanmayacaktı.

En ısrarcı ve en iğrenç soru beyninin içini kemiriyordu. David'e Law'dan söz etmeye borçlu muydu?

Bu konunun içine öyle bir dalmıştı ki, telefonun bile sesini birkaç kez çaldıktan sonra duydu. Almacı kaldırmadan önce telefon tam beşinci kez çalıyordu.

"Buyurun. Oh, evet Bay Howard. Nasılsınız?"

"İyiym ya siz?"

"Ben de iyiym."

"Bayan Hibbs. Komite çalışmalarınızdan çok etkilendi."

"Teşekkür ederim. Bunu duyduğuma sevindim." Adamın olumsuz bir şey söyleyeceğini hissetmişti.

"Ama telefon rehberi için başka bir çalışmayı seçtik."

"Anlıyorum. "Birden gözlerinin önüne, tüm ışığı, tüm umudunu gölgeleyen karanlık bir perde indi.

"Size bunun ne kadar zor bir karar olduğunu anlatamam."

"Bunu anlayışla karşılıyorum."

"Belki ilerde..."

"Beni aradığınız ve kararınızdan haberdar ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Howard. İyi günler."

Telefonu kapadı. Çalışmasının kabul edilmemesi oğlula olan sorunlarının yanında daha az acı veriyordu. Dakikalarca boşluğa baktı. Ve sonra hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Gözyaşlarına boğuldu.

"Anne. Neredesin?"

David eve geldiğinde, ağlamaktan gözleri kıpkırmızı olmuş ve şişmişti. Bu kez her zamankinden eve geç gelmişti. Çünkü okuldan sonra bir arkadaşının evine uğramıştı. Eve gelip jimnastik çantasını ve kitaplarını bir sandalyeye koyduğunda, kadın mutfakta akşam yemeğini pişiriyordu.

"Selam."

"Selam." Kadın sesine hoppa bir hava verip, görünüşünü örtmeye çalıştı. Sesi sahte bir şekilde neşeli çıkıyordu. "Okul nasıl geçti?"

"Tarih sınavından doksan sekiz aldım." Çocuk babası gibi buzdolabından bir şişe suyu alıp kafasına dikiince.

"Harika. Lütfen bardak kullan," dedi kadın, "Bu denemeye değer." Onun alaysı sırtışı da ona babasından geçen bir başka özelliği idi. "Oysa Marnie arkasına dönüp ona baktığında, çocuğun sırtışı yüzünden kayboldu. "Sorun nedir anne?"

"Hiçbir şey."

"Ağladın mı? Yoksa büyükannem için mi?"

"Hayır. Bu öğleden sonra onunla konuştum. İçtiği ilaçların etkisiyle biraz halsiz olsa da iyiydi." Kadın tavada uzun bıçakla duran ete baktı. "Masayı kur, lütfen. Bu akşam kızarmış tavuk bifteği yiyeceğiz. Birazdan pişer. Sosunu hazırlar hazırlamaz."

"Anne, sanki aptalın tekiymişim gibi bana öyle davranmaktan vazgeç artık."

Çocuk öfkelenmekte haklıydı. Annesinin televizyonda *Challenger* kazasıyla ilgili haberleri dinlediklerinden beri, ağladığını hiç görmemişti. Oğlunun kendisini gözü yaşlı bir şekilde görmesine şaşırmadı ve onun için üzüldü.

Artık olan biteni hissedemeyecek kadar küçük bir çocuk değildi. Kadını üzen her şey, çocuğu da üzüyordu. Kadın kendisini üzen her şeyden çocuk da üzülür diye, yıkılıyor ve hatta paniğe kapılıyordu.

Kadın adil olmadığını anlayarak, çok fazla pişmemesi için tekrar bifteklere döndü. "Bay Howard aradı. Telefon rehberi işi komisyondan geçmemiş."

"Kahretsin!"

"Sana bu kadarını söyleyeyim," dedi kadın yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Kararları kesinmiş, kararlarından caymayacaklarmış. Bir sonraki sefere daha çok çalışmak zorundayım."

"Bu işten hiç anlamıyorlarmış!" dedi çocuk. "Sen en iyisisin."

"Teşekkür ederim," dedi kadın, yanağından makas almak için elini çocuğa uzattı.

"Kötü bir şey olacak mı? Yani bundan sonra parasız mı olacağız?"

"Hayır, sevgilim," dedi kadın gülerek. "Her zamanki halimizden daha fakir olmayız. Ben yalnızca on altıncı yaşına

girerken sana özel bir hediye vermek istiyordum ama bu durumda sana bir şey alamayacağım."

"Sorun değil. Bunun için üzülme. Beni korkuttun. Ben de gerçekten kötü bir şey olduğunu sanmıştım."

Kadın çocuğa sevgiyle baktı. "Sen müthiş bir çocuksun, bunu biliyor muydun?" Gözlerinden yeniden yaş dökülünce, çocuğun görmemesi için ocağa döndü.

"Law bugün burada mıydı?"

Marnie sonunda düşündüğünü yapmaya karar verdi.

David masaya oturmuş, sapından tuttuğu havacı gözlüğünü döndürüyordu. Marnie gözlüğü fark etmemişti.

Yalan söylemek çok anlamsızdı. Üstelik kadın son zamanlarda David'e çok sık yalan söylüyor ve bunu yapmaktan hiç hoşlanmıyordu. "Evet, o geçerken bize uğradı."

"Niçin?"

"Niçin mi?" Kadın omzunu silkti ve çocuğa belli belirsiz gülümsedi. "Selam vermek için. Arabadan alış veriş torbalarını indirmeme yardımcı oldu, soda içtikten sonra gitti. Herhangi bir sebeple geldiği söylenemez." Kadın evyede marulları yıkamakla meşguldü. "Bu akşam salatana ne sosu hazırlamamı istersin?"

"Onunla aranızda bir ilişki mi var?"

"Ne?" Kadın bu kez hiç beklemediği bu soru karşısında neredeyse dengesini kaybedecekti. David¹ i tersleyerek üzmemek istemedi. Çocuğun ifadesi bu olasılığı kolaylıkla elimine edemeyecek kadar ciddiydi.

Kadın musluğu kapadı, ellerini kuruttu ve tavadan kızarmış tavuk bifteğini çatalla aldı. Yemek gibi şeyler David'in duygusal ihtiyaçlarının yanında ikinci sırada kalıyordu.

"Elbette Law ile aramda bir şey yok, David."

"Olsa da benim için fark etmez."

"Biliyorum. Geçen gece onunla yemeğe çıktığımıza Law bana söylediklerinden söz etti. Dürüst olmam gerekirse duyduklarım beni şok etti."

"Cinsel ihtiyaçların olduğunun farkına varabilecek kadar büyüdüm. Sen ve Law birer yetişkinsiniz."

"Cinselliğim konusundaki açık fikirliliğini takdir ediyorum ama konu bu değil. Law ve ben birbirimize âşık değiliz."

"O halde arkadaş mısınız?"

"Buna arkadaşlık diyemem. Biz yalnızca tanıdığımız."

"O halde nasıl oluyor da günün tam ortasında sana gelebiliyor? Neden gecenin bir vakti gizemli bir şekilde evden çıkıp gidiyorsun? Bunu daha önce hiç yapmamıştın. Ve her bir araya gelişimizde, ikiniz birbirinize çok komik şekilde bakıyorsunuz. Sen çok... gerginsin. Sanki bir şey söylemek istiyor ama bunu yapmaktan korkuyormuş gibi duruyorsun."

"Sanırım onun yanımda dolanmasından geriliyorum. Çünkü o ünlü birisi."

"Sen daha önce kimsenin yanında gerilmemişim."

"O, tanıştığım ilk ünlü kişi." David bir şey hissetmesin diye kelimeleri seçerek söyledi.

"O şey sana nasıl oldu?"

Marnie, Birden suçluluk duygusu ile elini boynundaki o hafif kızarıklığa götürerek, "Ne?" diye sordu. "Sadece bir böcek ısırığı."

"Bu resmen bir öpücük izi, anne," dedi çocuk sabırsızca dediklerini tekrarlayarak.

Marnie suçlu bir şekilde gözünü yere dikti. "Tamam. O beni öptü. Ama yalnızca bu kadar ileri gitti David."

"Bundan rahatsız olmuyorum. Sana daha önce de söyledim. Ben yalnızca bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

"Ve Şimdi cevabımı aldım." Çocuk kadının gözlerinin içine baktı ve masanın üstüne ritmik bir Şekilde vurmaya başladı. Kadın onun daha anlatacaklarını dinlemeye hazır olmadığını biliyordu. "Başka ne var David? Bana sormak istediğin bir Şeyler var mı?"

Çocuk parmaklarını Őaklattı. Boğazını temizledi. Başını kaşıdı. "Law.. .bilirsin işte.. .o benim babam mı?"

Kadının başından aşağı ŐaŐkınlık ve üzüntüden kaynar sular döküldü. Onun neredeyse aklını başından almak üzereydi. Hafifçe sallanınca, gözlerini yumdu ve gözleri kapalı halde bir sandalyeyi arkasından tuttu. "O babam, değil mi?"

Gözlerini açtığında hâlâ daha David'in gözlerinin içine nüfus eder gibi baktığını gördü. Kadın gözlerini açtı. Düşmemek için tutunduğu sandalyenin etrafında dolanıp oturdu. EĞer hemen oturmasaydı bayılacağını sanıyordu.

Çocuğa baktı. Hastanede eline doğduğu günden beri severek bakıp büyüttüğu çocuk Şimdi artık neredeyse erkek olmuştu.

David'in çocukluğundaki parça anılar, albümdeki resimler gibi aklına net bir Şekilde gelmeye başladı. Saniyeler içinde birlikte geçirdikleri hayatı, beraber güldükleri, üzĐün oldukları anları, aptalca davrandıkları, hayatın gizemlerini ciddi bir Şekilde uzun uzadıya düşündükleri anları, birbirlerini kucakladıkları ve nadiren birbirlerine tahammül edemedikleri anları aklına bir bir getirdi.

Çocuk, kilisede servis tabağının içine kazara sakızını düşürdükten sonra kıkırdadığı için azarlandığında, *Bambiyi* görmesinin ardından avunmak zorunda kalmıştı. Marnie, onun yanından ilk kez erkek izci kampına katılmak için bir, haftalığına ayrıldığında ve oğlunun lise gençler takımındaki en

göze çarpan isim olduğunu duyunca onunla ne kadar gururlandığını hatırladı.

Belki de oğlunun bu günlere gelmesinde kendisinin küçük bir payı olduğunu sanabilirdi. Ama o payın gerçek sahibi bir başkasına aitti: Uzun boylu, sarışın atletik yapılı, her konuda başarılı birine.

"Evet, David. Baban Law Kincaid."

Çocuk ne kadar gerildiğini belirten bir şekilde içindeki nefesi hızla dışarıya üfledi. Gerçeği kabullenip tekrar konuşmaya başlamadan önce bir süre durdu.

"Sen benim annem misin? Yani gerçek annem."

Kadın başını nazikçe sallayarak "Hayır," dedi "Aramızda sadece on beş yaş yok mu?"

"Sınıfımızdaki kızlardan biri geçen yıl hamile kaldı."

"Güzel ama ben senin annen değilim." Law... Kadın yutkunarak bir süre durdu. "Law beni Sharon'la aldattı. Sharon fiziksel olarak benden daha olgundu. Law'un gözünde ben daha bir çocuktum."

"Bana olanları anlat."

"Sen zaten çoğu şeyi biliyorsun. Sharon sana o yaz hamile kaldı. Law'la kumsalda tanıştık." Kadın on yedi yıl önce Galveston'da olan olayları kısaca ona özetleyerek anlattı.

Konuşmasını tamamlayınca David ona, "Bunca yıl aradan sonra beni görmek istemesinin sebebi nedir?" diye sordu.

Kadın onun gözlerinin nefretle baktığını anlayıp onun elini ellerinin içine aldı. "Law'un senin varlığından haberi yoktu, hiç olmadı buna inanmalısın. Hatta anneni bile yakın bir zamana kadar hatırlamıyordu." Çocuğa kısaca mektuplardan söz etti.

"Bunu ona büyük annem mi söylemiş?"

"Evet."

"Neden?"

"Annemin ona mektup gönderdiğini yalnızca dün keşfettim. Bu konuyu henüz onunla konuşamadık. Ama zaten artık iş işten geçti, değil mi? Law seni öğrendi, önemli olan budur."

"Neden benden ona hiç söz etmedin anne."

Kadın kendini geri çekerek derin bir nefes aldı. "Pek çok nedeni vardı, David. Onun kendine özgü bir hayatı vardı. Bizimde kendimize göre. Bu farklı yaşamları bir araya getirecek kolay bir yol bulamadım." Derken çocuğa dikkatlice baktı. "Yoksa, ona senden bahsetmediğim için beni suçluyor musun? Bunu yapmamı mı isterdin?"

"Güzel, bir çeşit evet diyebilirim."

Çocuğun içten cevabı kadını rahatsız etti. Çocuk oturduğu sandalyede yer değiştirdi, huzursuzluğu gözlerinden okunuyordu. Marnie'nin buna içi sızladı.

Kadın çocuğa, "Bu kararımdan ötürü bütün sorumluluk benimdir," dedi. "Büyük annen Law'un baban olduğunu sadece tahmin etti. Ama bu gerçeği Sharon'dan sonra bir tek ben biliyordum."

Kadının gözleri onun anlayış göstermesini ister gibi baktı.

"Baban bekârdı. Parlak bir geleceği vardı. Daha çok onun seni reddetmesinden korkuyordum David."

"Öyle mi yaptı?"

Çocuğun sesi bir yıldır değişmesine rağmen, bu kez yalananabilir bir çocuk gibi çıkıyordu. Marnie'nin içi yandı. "Sen söyle?"

Çocuğun yüzünü kocaman bir gülümseme kaplamadan önce dudak uçları seğirdi. "Sanırım o beni seviyor. Herhalde biraz fazla."

"O seni deliler gibi seviyor."

Çocuk sandalyesinden kalktı ve mutfaktaki eşyalara sanki onları hayatında ilk kez görüyormuş gibi birer birer dokunarak, odanın içinde aylak aylak dolaşmaya başladı.

"Buna inanamıyorum. Her zaman babamın kim olduğunu merak ettim. Ama... *Law Kincaid*. Yüce İsa," diye fısıldadı ve elini saçlarının arasında tırmık gibi gezdirdi. "Ben... buna inanması çok güç." Çocuk kadına dişlerini göstererek şaşkın şaşkın gülümsedi.

"Okuldaki çocukların bunu anlamalarını bekleyeceğim. Geçen gün futbol maçından sonra bana herkes ikimizin birbirimize çok benzediğimizi söyledi. Sende bizim birbirimize benzediğimizi düşünüyor musun anne?"

Çocuk kadının cevabını büyük bir heyecanla bekledi. Kadın ona, "Hık demiş burnundan düşmüş gibisin," deyince çocuk mutluluktan gülümsedi.

"Onu arayabilir miyim? Ona babam olduğunu artık bildiğimi söyleyebilir miyim?"

"Ben..."

"Lütfen? Hem zaten bunu bana eninde sonunda söyleyecektin değil mi? Ya da o mu söyleyecekti?"

"Sanırım sonunda söyleyecektim, ama..."

"O halde onu hemen şimdi arayıp, bana babam olduğunu söylemek zorunda olmadığını, çünkü bunu bildiğimi bilmesini söyleyeceğim. Bunu zaten en başından anlamıştım. Tamam mı anne? Tamam mı?"

Her şey kadının elinden kolayca kayıp gidiyordu. Can-kurtaran yeleğine de sınırsız aşılama-mıştı. Ona her tutunmaya çabalayışında, elinden kaçırıyordu ve artık yapabileceği fazla bir şey yoktu. Ama David ona öylesine heyecan ve sevgiyle

bakıyordu ki, kadın onun bu isteğini ret edecek gücü kendinde bulamadı.

"Sanırım onu aramanda bir sakınca yok."

Çocuk sevinçten çılgık atıp telefona uzandı.

"Onun telefon numarası kaçtı?"

"Bilmiyorum. Rehber bak."

Çocuğun gülümsemesi bir an kayboldu.

"Rehberde olmadığına bahse girebilirim." Çocuk telefon rehberini kaptı. "Burada Lawrence Joshua Kincaid diye biri yazıyor."

"Bu o."

"Joshua benim de göbek adım."

Kadın başını salladı, sesinin çıkmayacağından korkarak konuşamadı. Yeni doğan bebeğe ad olarak, kadının ailesi *David*'i seçmişti. Sharon ilgisizdi. Marnie Law'un tüm ismini hatırlayıp yeni doğan bebeğe en azından babasının ismini vermeyi düşündü.

Law albüme bakarken doğum raporunun üzerindeki isme dikkat etmemiştir. Marnie David'e onun adını taşıdığını oğlunun üzerinde hak iddia etmesin diye göstermedi.

David telefonda "Selam, uh, Low," diyordu. "Ben David Hibbs tanıdın mı?" Kısa bir duraklama oldu. "Hayır annem iyi tam yanımda duruyor. Sana selamı var," diye Marnie'ye söyledi.

"Ona benden de selam söyle."

"Annemin de sana selamları var. Seni aramamın sebebi. .." Çocuk heyecanla ayaklarının üzerinde yaylanarak kekeliyordu bu davranışı tuhaftı. "Senin... olduğunu biliyorum. Sen ve annemin... şimdiki annem ve senin değil. Gerçek annemin... Yani sen ve Sharon'un..."

Çocuk onu bir süre dinledikten sonra, yüzüne doğan güneş kadar masum ve mutlulukla dolu bir şekilde gülümsedi. "Evet. Bunu zaten anladım. Hoşça kal baba!"

13. BÖLÜM

Yarın

saat içinde Law kapılarına dayanmıştı.

O süre esnasında Marnie, yarı pişmiş akşam yemeğini çöpe boca etti. David yukarı düş almak ve üzerini değiştirmek için çıktı. Law'un spor Land Rover'ı kapılarının önünde belirinceye kadar, çocuk sabırsızlıkla ön kapıda onun gelmesini bekliyor, her araba sesini duyduğunda çıkıp onun gelip gelmediğine bakıp yerinde duramıyordu.

"Geldi!" Çocuk kapıdan içeriye doğru seslendi.

Oturma odasının penceresinden Marnie, Law'un arabasının üstünden yavaşça atladığını gördü. Adam ve çocuk birbirlerini görünce, durdular, sonra çekinerek ciddi bir şekilde tokalaştılar, saniyeler sonra birbirlerini sımsıkı kucakladılar.

Marnie, duygulandı ve gözyaşlarını tutamayarak onları pencereden izlemeye devam etti. Marnie, David'e mecburiyetten ziyade bir nimet gibi sahip çıkan Law'un iyi kişiliğinden

David'in adına çok mutlu olmuştu. Ama onları eve, birbirlerine sarılarak girerken görmek kadını heyecandan hasta etti.

Onlar içeri girip oturma odasında ona eşlik edinceye kadar kadın soğukkanlılık simgesi olarak kaldı. "Beni bu kadar kısa bir notla çağırdığınız için teşekkür ederim," dedi Law kibarca.-

"David'in benim hayır dememe izin vereceğini düşünemiyordum."

"Ben yalnızca bu gece için başka planın olmadığına sevindim," dedi çocuk.

Aralarında geçici bir süre sessizlik oldu. En sonunda Law ile David birbirlerine bakıp kendiliğinden gülmeye başladılar, mutlulukları yüzlerinden okunuyordu. Law ellerini çırparak birbirine sert bir şekilde ovuşturdu. "Öyleyse hepimiz akşam yemeğine çıkmaya hazır mıyız?"

"Emin ol, açlıktan ölüyorum," dedi David çıkış kapısına yönelenerek.

"Marnie?"

Law'un sesi, kadının o an hissettiklerini tahmin ederek hassas, yumuşak ve sevecen çıktı. Kadın onu kalles biri olmadığı için sevmiyor bu nedenle de ona kırılıyordu. Kalles biriyle baş etmek, alıştığı hayattan seni çekip çıkarmaya çalıştığın sevdiğin biriyle baş etmekten daha kolaydı.

"Bu gece dışarıya çıkmak istemiyorum."

"Neden? Niçin? David akşam yemeği davetimin ikiniz içinde geçerli olduğunu söylemedi mi? Bunu açıkça belli ettiğimi sanmıştım,"

"Evet yaptın. Beni de davet etmen büyük incelikti. Ama bence en doğrusu David ve senin bu gece baş başa yemeğe çıkmanız olacak."

"Bence üçümüzün birlikte olması daha doğru olur," dedi Law.

Başını kapı arasından uzatan David, "Orda neler oluyor?" dedi. "Neden hâlâ içerde duruyorsunuz?"

"Ben gelmiyorum."

"Niçin anne? Neden gelmek istemiyorsun?" Law ile akşam yemeğine gitmeyi istememek David'e anlaşılmaz geliyordu.

"Çok yorgunum."

"Telefon rehberi işi yüzünden mi?" diye sordu David, tekrar odaya girerek.

"Ne oldu?" Law öğrenmek istedi.

"Hiçbir şey."

"Annem işi alamadı." İkisi birlikte cevap vermişlerdi ama Law yalnızca David'in açıklamasını duymuştu. Adam Marnie'ye baktı sonra yere ve sonra tekrar Marnie'ye baktı. "Üzgünüm. O işi kapabileceğine çok güvendiğini biliyorum."

Kadın savunmaya geçerek, "Yalnızca o işi *kapmak değil*, " dedi.

"Eğer işi alabilseydim çok iyi para getirecekti. Rehberin basılması ve adımın duyulması benim için onur olacaktı. Ama *C'est la vie*, " dedi kadın azıcık gülümseyerek.

David onu cesaretlendirmeye çalışarak "Finale kalan üç kişiden biri sendin," dedi. "Bu gerçekten çok iyi."

Ama en iyisi değildi. Ve ilk önce söylenmeyen bir şeyle ilgiliydi. David'in hatırı için kadın zorla gülümsedi. "Siz ikiniz yemeğe gidince bunu binlerce kez tekrarlayıp, kendime hatırlatacağım. Hadi size iyi geceler."

"Gelmek istemediğinden emin misin anne?"

"Kesinlikle eminim. Hadi gidin. Law rezervasyon yaptırtmışsa daha fazla gecikmeden hemen çıkın."

"İşte David," dedi Law, ona arabanın anahtarlarını attı, "git, arabayı çalıştır."

"Buna emin olabilirsiniz!" David, anahtarları kapıp, arabaya koşarak gitti.

Law, gözlerini Marnie'den alamıyordu. Adam yanına o sıcacık mavi gözleriyle yaklaşırken, kadın kendini çok gergin hissediyordu. "Üzgün müsün?"

"Sözleşme yapamadığını için mi? O hayır."

"O önemli değil, Marnie. Sen üzgünsün. Öfkeni içinde tutma. Onu dışarı at. Kıyamet kopart. Çılgık at ve kollarını savur ve yumruklarını kullan. Öfkeni göster. O iş olduğunda kazanacağın parayı düşünüp kendini bu kadar üzmene değmez."

"Öfkemi göstermem ne işe yarayacak?"

"Kesinlikle hiçbir şeye. Ama kendini daha iyi hissedeceksin."

"Bunu yapamam. Kendimi komik hissedirim."

"En azından biz beceriksizler, senin de bir insan olduğunu ve duygularının olduğunu biliyoruz." Adam ona doğru iyice giderek, işaret parmağını kadının elmacık kemiklerinin üstünde gezdirdi. "Ama senin de duyguların olduğunu biliyorum. Gözlerinden belli oluyor. Ve şimdi onlar sanki uzayda yürürken beni içine çekecek kara delikler gibi bakıyorlar. Daha önce hiç bu kadar soğuk bakan gözler görmemiştim. Bunun sebebi David'in babası olduğumu anlamış olması olabilir mi?"

Kadın, şeytana uyup adamın yanaklarına avuçlarının arasına almasını dileyerek başını salladı. Başını hafifçe çevirse bunu yapabilirdi. Ama yapmadı. Onunla bu kadar yakın olmak istemiyordu. Hatta ona daha fazla dokunmasın diye kadın başını çekti.

"David'in bunu anlaması kaçınılmazdı," dedi kadın. "Bunu senin ilk geldiğin günden beri biliyordum. O çok zeki, çok kuşkucu biri." Kadın titrek bir nefes aldı. "Her neyse, artık olan oldu. Artık bundan korkmamın bir alemi yok."

"Sen bunu bir trajedi gibi mi algılıyorsun? David bunu trajediye dönüştürmedi."

Acı bir tebessümle, "David çok mutlu," dedi kadın. "Hangi çocuk ulusal bir kahramanın babası olmasından mutlu olmaz ki?"

"Oh anlıyorum. Bunun için demek çok sevinmemeliyim. Demek bu yalnızca ünlü kişilere oluyor."

"Law, yapma." Kadın mırıldandı. "Benimle savaşıma. Bu gece sana karşı koyamayacak kadar bitkinim."

"O bunu nasıl anladı?"

"Tahmin etti. Bizde unuttuğun gözlükleri gördü ve günün tam ortasında neden bize geldiğini merak etti." Kadın gözlerini uzağa dikti. "Sonra aramızda bir ilişki olduğu fikrine kapıldı."

"Ona ne söyledin?"

"Ona hayır dedim!"

"Yani bunu nasıl anladığını sormuştum."

"Her şeyden. Hatta bir ara onun gerçek annesi olmamdan bile şüphelendi."

Adam kadına tekrar dokundu. Bu kez ellerini onun ensesinde gezdirirken, "Onun gerçek annesi sensin. Bunu unutmayacağım. David de kesinlikle unutmaz. Şimdi benim gitmemi bekliyor. Ama bu onun sana olan sevgisini hiç eksiltmeyecek."

Adam, kadın onun nefesini yüzünde hissedinceye kadar kadına yaklaşmaya devam etti. "Bu bir aile töreni. Hadi sen de gel onu hep birlikte kutlayalım. Akşam yemeğine bizimle gel."

Birkaç saniye içinde kadın adamın gözlerinden ve etki-
leyici ses tonundan büyüldü. Sonra kadın hayır dercesine
başını salladı. "Hayır, Law. Neredeyse tam on altı yıl ayrılıktan
sonra, sanırım bu kez oraya David ve sen baş başa gitmeyi hayal
ediyorsunuz."

"Daha önce sana hiç kimse ne kadar inatçı olduğunu
söyledi mi?"

"Yalnızca tanıdığım herkes."

İronik bir şekilde gülümseyerek onun üzerinden ellerini
çekti. "Tamam şimdi gidiyoruz. Ama çok geç olmadan döneriz."

"Keyfini çıkartın."

Kadın onun kapıya gittiğini gördü. David kadına Land
Rover'ın sürücü koltuğundan el salladı. "Acele et baba. Açlıktan
ölüyorum," dedi, hayatında ilk kez eline geçen fırsatın
rahatlığıyla.

Marnie ön kapıyı kapattıktan sonra onun ardına yaslandı.
Boğazında düğümlenen acıyla her an gözyaşlarına boğulmak
üzereydi. Bu çok derin bir salıverilmeydi. Gözyaşları onun
ufacık bedenini sarstı. Gözyaşları yüzüne yağmur gibi
damlıyordu. Oturma odasına gitti ve oradaki kanepelerden
birine oturdu... Law ile oynadıkları kanepeye.

Kederli bir şekilde kanepeye büzülmüş otururken zamanın
nasıl geçtiğini anlayamadı. En azından gözyaşlarını boşaltmıştı.
Yukarı çıktı ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Su borularından
gelen ses, ona tesisatçının evlerine tamir için geldiğinde
dediklerini hatırlattı. Ona evin bütün tesisatlarını değiştirmesini
önermişti.

Ev çok eskiydi ve giderek köhneleşmeye başlamıştı.
Bütçesinin yettiği kadar evi güzelleştirmeye çalışsa da, Law'un
dekoratörün mükemmelleştirdiği evinin yanında hiç kalırdı. Ne

yüzme havuzu, ne duvar gibi büyük bir akvaryumu ne de sahibinin dönmesini bekleyen sadık bir köpeği vardı.

Marnie banyodan çıkıp, aşağıya David'in yatak odasına gitti. Odasının kapısının dışında uzun süre bekledi. En sonunda içeri girdi. Duşa girmeden önce çocuğun yerlere fırlattığı kirli çamaşırlarını gördü. Yerde dağınık bir küme gibi duruyorlardı.

Onları yerden toplamaya başlayarak, dağınık olan her şeyini katlayıp çocuğun yatağının üstüne bıraktı. Onlar gelmeden işini bitireceğini umuyordu.

David, birkaç saat sonra eve dönerlerken, babasına, "Annemin bunu neden yaptığını düşünüyorsun?" diye sordu.

Arabayı Law kullanıyordu ama Marnie'nin ön kapıda onları kocaman evin yuttuğu küçücük bedeniyle beklerken, görme umuduyla, gözlerini arabanın aynasından ayıramıyordu.

"Sanırım söylediği sebepten ötürü," dedi Law. "Bizim birlikte baş başa kalmamız gerektiğini düşünüyordu." Başını yanındaki koltukta oturan David'e çevirdi. "Bir süreliğine benimle kalma fikri seni cezp ediyor mu?"

"Evet, elbette," dedi David. Bu dediklerini yürekten söylediği gözlerinden anlaşılıyordu. "Sanırım bu gerçekten çok güzel olacak." Çocuğun gülüşü giderek azaldı, "Ben seninleyken yalnız kalacak annemi düşünüyorum. Yalnızca o kısa süre için seninle kalacağım. Sonsuza dek seninle kalacağımı düşünmeni istemiyorum," dedi çocuk sözlerine ilave ederek.

"İstedğin sürece benimle kalabilirsin, David. Ben bunu demek istemişim."

David'in gülümseyişi adamın kalbine kadar nüfuz etti. Merkezdeki adamlar zamanla, horoz gibi Law Kincaid'in gözyaşları ile boğuştuğunu ya da gösteri yaptığını düşünerek yuh çekecekler.

O ve David birlikte güzel bir gece geçirdiler. Adam onu tanıdıkça tohumlarından böylesine iyi bir çocuk verdiği için mutlu oluyor, tanıdıkça onunla gurur duyuyordu. Bunu herkese duyurmak, "Hey bu benim oğlum" demek istiyordu.

David şimdi konuşmaya başlayarak, "Eğer annemi o kadar üzgün görmeseydim," dediğinde adamın dikkatini tekrar üzerine çekmişti. "Ama seninle baş başa kalmamı onun kendisi istedi. Oraya gittiğimizde her şeyi toplamıştır."

Yemekten eve döndüklerinde, koridora yığılan valizlerden neredeyse ayakları takılıp düşeceklerdi. David şaka yaptığını düşünerek, "Kim nereye gidiyor?" diye sordu .

Marnie onlara tüm ciddiyetiyle, bir süreliğine David'in Law'un evine taşınmasının iyi olacağını düşündüğünü söyledi. İlk başta ikisi de duyduklarına şaşıarak konuşamadılar. Fakat konuyu enine boyuna düşünüp tarttıktan sonra onlar da kadınla aynı fikirde oldular.

David buna emin olamayarak, "Benim yanına gelmemi istediğinde, bunu gerçekten yürekten istediğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Sadece annenin dediğini dinlemek zorundayız, David. Üstelik annen bunu birkaç kez tekrarladı." Law hissettiğinden çok daha büyük bir güvenle söyledi. Marnie tüm cesaretiyle David'i uğurlarken, duygusal bir çöküşün eşiğine gelmiş gibi duruyordu.

"Bunun yalnızca geçici bir süre için olduğunu biliyor mu?"

"Evet," dedi Law.

"Doğum günümde evde olacağımı biliyor. Söz verdim."

"İkimizin de tutacağı bir söz."

"O halde sanırım senin yanında kalmamdan mutlu olacak."

"Ben de öyle olacağımı sanıyorum." Marnie onlar giderken iyi olmak haricinde her şeydi. Ama kendini David'in yerine koyup, onun hemen gitmesini istemişti. Hemen bu gece. Bunu yeniden düşünmek için zaman istemiyor gibiydi.

Law olayların bu şekilde gelişmesinden kendi adına çok mutlu olmuştu. David de öyle görünüyordu. O halde neden ikisi de, bir dereceye kadar David'in Marnie'yi terk ettiğini düşünüyorlardı?

Venüs, David'i tekrar görmekten sevincinden çılgına dönmüştü. Deliler gibi kuyruğunu tutup, sakinleşinceye kadar, onun etrafında çılgınlar gibi dönmüştü.

Law valizleri boş misafir odalarından birine yerleştirirken, David ona "Yüzebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Ama bu evin kurallarının olduğunu unutma. Havuzun kenarına ıslak havlu ya da giysi bırakılmayacak. Onları işin bitince çamaşır odasına asarsın."

"Tıpkı evdeki gibi."

"Havuzdan çıkarken, ışıkları kapatıp, kapıyı kilitlemeyi unutma."

"Evet efendim."

Hemen hemen bir saat sonra David, Law'un çalışma ofisi olarak kullandığı küçük odaya girdi. Odanın duvarları onun jet pilotu olarak uçağa binerken ve dünyanın değişik yerlerindeki hava üslerinde çekilmiş çerçeve içine alınmış resimleriyle doluydu. Diğerleri astronot olarak kariyerinin dokümanlarıydı. David, *Victory* uzay mekiğinin hazırlanmasıyla ilgili resimleri gördü.

"O sabah annem beni mekiğin uzaya fırlatılışını izlemem için uyandırdı. *Challenger* faciasından sonra onun uzaya fırlatılışını izlerken neredeyse korkudan bayılacaktım. O uzaya sorunsuz bir şekilde fırlatıldığında, ikimiz sevinç çılgınları atmıştık."

"Ben de," dedi Law, yaptığı küçümseyen bir sesle. "Yarın odanda saklaman için o posterlerden birini tüm ekip arkadaşlarıma imzalatıp sana vereceğim."

"Teşekkürler. Bu çok hoş."

"Venüs de seninle birlikte içeri girdi mi?"

"Evet."

"Onu göremedim. Genellikle gecenin bu vaktinde kucığıma çıkmaya çalışırdı."

"O, uh, şimdi benim yatağında."

Law ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Kadınlar!"

David buna kahkaha attı, daha ziyade kendini kahkaha atmaya zorladı. "Sanırım sayısız kadınla birlikte olmuşsundur."

"Ne, kadınlar mı?"

David boğazını temizledi. "Evet."

Law onun gözlerini yakalamaya çalışıyor, ama David onun gözlerinin içine bakamıyordu. "Bana sormak istediğin bir şeyler var mı, David?"

Çocuk omuz silkti. Kemikli omuzları önce yükselip sonra indi. "Bu konuda annem ve ben konuşuyoruz. Yani cinsellik hakkında demek istedim."

"Ve?"

"Güzel. Ben artık çocuk değilim. Cinsellik hakkında her şeyi biliyorum."

"Hımmm."

"Daha tam anlamıyla ileri gitmedim ama yıllardır öpüşüyorum."

Law, yüzünden hiç bir şeyi belli etmek istemedi. Krem rengi deri koltuğuna yaslanarak, ellerini dümdüz beline koyup, "Elbette," dedi.

"Ve sana ne yapman gerektiğini bazı kızlar öğretiyor. Bilirsin işte... nerelere nasıl dokunman gibi."

"Hımmm."

"Annem aptal değil. Benim istediğimi anladı... yani kızlarla birlikte olmak istediğimi."

"Evet."

"Bana bunu yapmamamın doğal olmadığını söyledi. Yüce İsa!" diye çocuk homurdandı. "Gerçek bir salak gibi konuştum."

"Hepimiz, bu konuda konuşurken öyleyiz, David. Nasıl olduğunu unut. Yalnızca bana aklından geçenleri söylemeye devam et."

"Güzel, annem, kadınları yalnızca bir et yığını olarak görmemem gerektiğini, aynı zamanda birlikte olacağım kişinin aklını, beynini ve birikimlerini, yani onu bedeni ve ruhuyla sevmem gerektiğini söyledi. İstismar etmememi söyledi."

"İstismar mı?"

"Evet. Onun anlamını biliyor ve buna katlanamıyorum."

"Annen haklı, David."

David ona kendi bakışlarının ikizi gibi gözlerini sabitleyerek baktı. "Ama sen olmadın. Özellikle anneme karşı."

Law ona hayretle baktı. Genellikle böyle bir düzeltmeye gücenip çok ters tepki vermesi gerekirdi. Bu ona yapılan en kötü eleştiri olmuştu. Birileri onu nadiren eleştirirdi. Hatta onun kendini vicdanen suçlu bile hissetmezdi. Ama oğlunun ona

sorgularca bakmasının karşısında kendini huzursuz ve suçlu hissetti.

"Hayır, ben öyle olmadım David. Umarım sen ilişkilerinde benim Sharon'a karşı olduğumdan çok daha fazla sorumluluk taşıyarak yaklaşsın."

"Bunu söylerken bana kızmıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Üstelik bu konuda kulağımdan çekmen hoşuma gidiyor. Annen bana karşı dürüst değildi. Ama yine de onun hamile kalıp kalmadığını merak etmem gerekirdi."

"Onu hatırlamıyorum bile, sanırım bu nedenden ötürü sana kızmıyorum. Eğer annemi incitseydin, yani Marnie'yi, o zaman iş değişirdi." Çocuk ona sırtıttı. "Üstelik, prezervatif kullansaydın, şimdi ben burada olamayacaktım."

"Onu kullanmadığım için, yalnızca o sefer onu kullanmadığım için hayatımdan çok memnunum."

David başını öne doğru eğip, utangaç bir şekilde mırıldandı, "tekrar iyi geceler."

"Seni okula zamanında götürebilmek için sabah evden çok erken çıkmalıyız."

"Ben kalkarım. Annem çalar saatimi de valizime koymuş."

David, kapının arkasında kalıp, kapıdaki ahşap damarların üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Başka bir şey var mı David?" diye sordu Law, çocuğun onun yanından ayrılmak istemediğini fark ederek. "Bu evdeki başka bir kural ise herkesin aklından geçen her şeyi anında söylemesidir."

"Ben yalnızca son zamanlarda neden annemle takıldığımı merak ediyorum. Bunu benim yüzümden mi yapıyorsun?"

Law, çocuğun sorusunu kaçamak bir şekilde cevaplayarak ona "Zamanımızın çoğunu senin hakkında konuşarak geçiriyoruz," dedi.

Çocuk üzgün bir şekilde "Oh," dedi. "Ben de onu güzel bulduğun için konuştuğunu sanıyordum."

"Öyle buluyorum."

"Gerçekten mi?" David'in yüzü mutluluktan ışıldadı.

"Onu hem de çok güzel buluyorum."

"Ah, bu iyi, bunu duymak gerçekten çok iyi. Şimdi hemen yatmalıyım. İyi geceler. Burada olmak harika, baba."

"Seninle olmak harika."

David odadan çıkmasının üzerinde dakikalar geçmesine rağmen, Law hâlâ gülüyordu. Law; David ile konuşmalarını hatırladıkça, tekrar gülmeye başlıyordu. Aralarındaki içten konuşmalardan ne kadar çok tatmin olduğunu görünce Law bile kendine şaşırdı.

Law çalışma odasının ışığını kapayıp, kendi odasına geçti. Üzerinden giysilerini çıkartıp yatağa atladı. Ellerini başının arkasında kovuşturarak, tavana takılı başının üzerinde ağır ağır dönen pervaneye baktı ve yaşıntısındaki son zamanlarda gelişen tatmin edici olmayan cinsellik gibi diğer olguları düşündü.

Bunu düşünmeye başlayınca Marnie Hibbs ile tekrar karşılaştıkları günden bu yana cinsel hayatının hiç olmadığını fark etti.

En son ne zaman yapmıştı? Bir hafta önce mi? Yoksa iki hafta önce mi? Yani kimseyle yatmadan koca bir iki hafta mı geçirmişti? İnanılmaz! Hiç duyulmamış! Eğer bundan ofistekilere bir kelime dahi edecek olsa, bir daha oraya utancından adımını atamazdı.

Komik ama canı sevmeyi hiç istemiyordu. O bekleyecekti. Daha ziyade o kadını bekleyecekti. Adamın güçlü arzuları bazen ona çok acı veriyordu ama bazen içinde çok tatlı bir his bırakıyordu.

Pervanenin daire halinde dönen kanatları duvarda dans eden gölgeler bırakıyordu. O gölgeler kesinlikle Marnie'nin gözlerinin grisiyle aynı griydi". Onun gözlerini düşünürken adam birden onun dudaklarını, onların baştan çıkancı şeklini, tatlı tadını, istemsizliğini ve hatta istemeden adamın öpücüklerine verdiği tutkulu karşılıkları düşündü.

Kadının küçük ama dokunuşlarına karşı süper duyarlı göğüslerini düşündü. Ve kadının teninin tadını. Ve göbek deliğinin ne kadar güzel olduğunu. Ve kadının adamın dudakları. .. gırtlğından çıkardığı seksi küçük sesi.

Adam uykuya dalarken fantezileri de onun peşinden rüyasına girmişti.

14. BÖLÜM

M

rne, David'e yaptığı doğum günü pastasının üstüne adını yazarken *i* harfinin noktasını taşırmıştı. Ama pasta kremasının donmasını bekledi ve *i* harfım bu kez mükemmel şekilde tamamladı. Onun doğum günü için vereceği akşam yemeğinde her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Law, doğum günü yaklaşmadan birkaç gün önce, "Bizim evde kutlayalım," demişti.

"Olmaz. Onun doğum gününü evinde geçirmesini istiyorum." Sonra, onun evinin artık Law'un evi olduğunu hatırlayarak, "Onun doğum günü yemeğinin burada verilmesini istiyorum," diye sözünü düzeltti.

"Güzel." Law onun bu teklifini gülerek kabul etmişti.

Böyle özel günlerde David canının istediği yerde geçirebilir. "Sana yardım edebileceğim bir şeyler var mı?"

Kadın ona kibarca "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Bu hiçbir şekilde fazla masraflı bir parti olmayacak. Yalnızca üçümüz kutlayacağız. Ama onun en sevdiği yemekleri pişirmeyi ve bu partinin süper özel bir kutlamaya dönüşmesini istiyorum. O, bu partinin olmasını uzun zamandır dört gözle bekliyordu."

Sonra, David özel eşyalarını omzuna yükleyip, merdivenlerden atlaya atlaya alt kata indi. Law'un evine özel eşyalarını götürerek, Marnie'nin evindeki odasını boşaltıyordu. Marnie çocuğun eşyalarını Law'un evine taşımasından paniğe kapılmamaya çalışarak, o yaştaki çocukların gittikleri her yerde özel eşyalarını götürmeyi sevdiklerini düşünüp, kendini sakın tutmaya çalışıyordu. Böyle yapmak o yaştaki çocuklara bağımsız olduklarını hissettiriyordu.

"Hazır mısın, baba?"

"Sen hazırsan."

David, Marnie'ye "Bu akşam mini golf oynamaya gidiyoruz," diye haber verdi.

"İyi eğlenceler."

Law ona, "Sen de gelmek ister misin?" diye teklif etti.

"Evet, anne, Sen de gelmek ister misin? Ama seni uyarmak isterim baba. Annem kazanamadığında hemen suratını asar."

"Ben öyle şey yapmam!" Kadın David'in yüzüne lafla vurdu. "Gelmek isterdim ama hayır, teşekkürler. Bu gece ilgilenmem gereken bir işim var."

"Tamam, bay bay. Yarın görüşürüz. Arabayı ben kullanabilir miyim baba?"

"Elbette," dedi Law anahtarları çocuğun eline uzatarak.

Marnie "O şeyi kullanırken dikkatli davranıyor mu?" diye sordu endişeyle Porsche'ye bakarak.

"Hem de çok. Epeyce çok araba talimi yaptı. Sınavı uçuşan renklerle geçecek."

"Yalnızca beş günü kaldı. Daha otobana çıkabileceğinden pek emin değilim."

"O çok dikkatli bir sürücü, Marnie."

"Biliyorum. Ben diğer çılgınlardan endişeleniyorum."

O beş gün geçmişti. Bugün büyük gündü. Marnie sabah erkenden doğum günü kekini pişirdikten sonra David'e eşlik edip, okuldaki

sürücü sınavından sonra onunla birlikte Motorlu Araçlar sürücü belgesini almak için gidecekti.

David delikanlı olduğundan beri hep bugünün gelmesini bekliyordu. Kadın onun tek başına trafiğe çıkacak olmasından endişeye kapılıyordu. Ama çocuğun hayatındaki bu önemli günü onunla paylaşmak istiyordu.

Son iki hafta, babasının zorlamalarına rağmen yine de Sharon'un Law'un bebeğini aldırarak istediği on yedi yıl önceki o sıkıntılı birkaç haftanın dışında, kadının hayatındaki en zor haftası olmuştu.

David gittiğinden beri eski ev gün boyunca sessiz, geceleri ise hayalet gibiydi. Kadın her uyanışında ahşaplar oynuyor ve ses çıkartıyordu.

Onu deliller gibi özlemişti. Onun yokluğu diş ağrısı gibi sürekli ve acılıydı. Bu yokluğuna ne zaman son vereceğini bilmemek daha da kötüsüydü. Şimdiye dek David eve ne zaman döneceğinden ona söz etmemişti. Onun bir daha eve asla dönmeyeceğini düşünmek kadını korkudan öldürüyordu.

Ama çocuğun Law'un babası olduğunu anladığı gece bir karar almıştı. David'i bir gün daha Law'dan ayrı tutsaydı çocuk onu ölünceye kadar affetmeyecekti. Law'la arabaya binip onu yalnızlığa terk edişini izlerken neredeyse çılgına dönmüştü. Ama yüreğinin çok derinlerinde doğru olanı yaptığına inanıyordu.

Law'un onunla her sabah Johnson Uzay Merkezine çok uzakta kalan okula bırakması için plan yapmışlardı. Adam bu rahatsızlıktan bir gün bile şikâyet etmedi. Öğleden sonraları onu okuldan Marnie alıyordu. Law onu alıp eve götürünceye kadar çocukla beraber bir saat birlikte geçiriyorlardı.

Kadın o saatleri yalnızca David'le göz göze gelebilmek için geçiriyor, onları ne annesini bakım evinde ziyaret edecek olmasını ne de işinin olmasının rahatsız etmesine izin vermiyordu. David'in doğum günü için yapacağı sürprizden ona bir kelime dahi söz etmemesine kendi bile şaşırmıştı.

Oysaki o işi alabilmek için birkaç kez kabul edilmedikten sonra, Bay Howard'ın ajansı onunla başka bir projede çalışmak için aramışlardı. Kadın bundan pohpohlanmış ve mutlu olmuştu. İş gittikçe iyiye gidiyor ve müşterisi daha şimdiden onunla gelecekte alacağı paralar için bir anlaşma yapıyordu.

David'in doğum günü için sürpriz yapacak olması onu ürpertmiş ama bu sürprizi yapabilmesine olanak veren işinin olmasına çok sevinmişti. Onun dediği gibi, "onun bir ineği olacaktı." Onun için özel bir şeyler yapacak olması kadını mutlu etmişti.

Lav'un yaptıkları karşısında onunkiler hiç o kadar kolay olmuyordu. David'i yanında birkaç kez uçuşa çıkarmış ve David uçmaktan çok hoşlanmıştı. Hatta David Law'un Harp Okulu öğrencileri için açılış konuşmasını yaptığı Annapolis'e bile onunla birlikte gitmişti.

David'in elbette babasının kendisi için yaptığı onca harika şeyden ötürü gözlerinde yıldızlar parlıyor, içi coşkuyla kabarıyordu. Marnie onu kıskanmaktan kendini alamasa da, onun adına her şeyden memnun oluyordu. Bu gece David'in gözlerini parlatacak o yıldızları *Marnie* koyacaktı.

Öğlene kadar evi temizledi, yemek odasını dekore etti ve akşam yemeğini artık fırına konmaya hazır bir hale getirdi. Duş aldı ve giyindi, mükemmel planından ötürü kendini tebrik ederek çalan telefona cevap vermek için merdivenlerden aşağı indi.

"Selam, anne."

"Selam, ben hazırım. Ön kapıya mı yoksa arka kapıya mı geleceksiniz?"

"Seni yakaladığıma sevindim. Babam burada. Beni bırakacak. İşim biter bitmez sende olacağız."

Marnie'nin şaşkınlığı o kadar şiddetli oldu ki ona söyleyecek söz bulamadı.

"Anne? Orada mısın?"

"Kes...kesinlikle evet. Ben yalnızca..."

"Meşgulsün biliyorum. Babam bu geceye hazırlanmak için etrafta deliler gibi koşuşturduğunu söyledi. Eğer sürücü belgemi almaya beni o götürürse sana çok yardımcı olacak, değil mi?"

"Evet," dedi kadın sıkıntılı bir şekilde.

"Bu akşam için başına çok iş çıkartma. Bu yalnızca benim doğum günüm."

"Eğer bunu istersem yaparım, beni uyardığın için teşekkürler." Kadın onun dediklerinden ne kadar hüsrana uğradığını bilmesini istemedi. Bunu ona söylemek çocuğun yalnızca gününü bok edecekti. "Bol şans, David. Buraya geldiğinde seni kutlamak için şerefine bir şişe soda kaldıracağım."

"Tamam, bay bay."

Kadın bekledi, bedenini kaplayan sıkıntıyı, üzerinden aşağı doğru bir örtü gibi inen acıyı hissetti. Bir süre öylece kaldı sonra bunu üzerinden atmak için harekete geçti.

Bugün David on altı yaşına basacaktı. Ne David ne Law, Marnie'nin David'in sürücü belgesini alırken ne kadar çok yanında olmayı istediğini bilmiyorlardı. Onu kasten saf dışı bırakmamışlardı. Law'un David'i götürmeye gönüllü olması, kötü niyetli olmayan, düşünceli bir jestti.

Onlar eve varmadan Marnie'nin hâlâ son dakikada yapması gereken işler vardı. Hayal kırıklığına uğraması onu David'e hediye vermekten, unutamayacağı bir hediye vermekten alıkoyamayacaktı.

David tabağındakileri silip süpürürken, Law ona, "Harika olduğunu söylemeye lüzum yok," dedi. "Hayatın boyunca tabağındaki yemekleri hep böyle silip süpürdüğüne bakılacak olursa."

"Annemin iyi bir aşçı olduğunu sana söylemiştim."

David, ev yapımı rulo pastayı da ağzına attıktan sonra Marnie'ye yüzünde beliren gülücüklerle baktı. "Bu kez bütün sanatını güveçte etle gösterdin."

Kadının, çocuğun övgüleriyle yüzü aydınlandı. "Onu beğenmene sevindim. Yalnızca tatlıya yer bırakıp bırakmadığını merak ediyorum."

"Tam bu köşede." Çocuk kaburga kemiklerinin arasındaki boşluğu işaret etti. Bu onların eskiden oynadıkları çocukça bir oyundu.

"O halde seni tatlının gelmesi için daha fazla bekletmeyeyim. Masayı temizler temizlemez onu servis edeceğim." Kadın ayağa kalktı ve kirli tabakları bir tepsiye koymaya başladı.

Law sandalyesinden kalkıp, "Sana yardım edeyim," dedi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunun farkındayım."

"Güzel, bugün benim doğum günüm olduğuna göre sandalyemde oturup, nasıl geçirdiğime bakayım."

"David Hibbs, sen..."

"Yalnızca şaka yapıyordum, anne."

Kadın çocuğa ters ters bakıp, tepsiyi mutfığa götürdü.

Law tuzluğu ve karabiberliği elinde sallayıp, "Bunlar nereye konacak?" dedi.

"Sağdaki en son bölmeye. İkinci rafa."

"Masayı muhteşem hazırlamışsın. Yemeği de."

"Teşekkür ederim."

"Çiçekler mum ışığı ve... rekabet edebilecek şehveti kabartacak iyi bir akşam yemeği." adam onun tam arkasına geçip, bir elini ona doladı. Göğüslerini avuçlayıp, başparmağı ile hassas merkezini kadının tüylerini ürperten hoş bir şekilde okşadı. "Güzel bir kadın."

Kadın derin bir nefes aldıktan sonra arkasına dönüp kendini adamın kollarına bıraktı. "Law! Ne yapıyorsun?"

Law, hınzır bir şekilde sırtarak, ağzını sıcak bir şekilde ona sahip olmak ister gibi onun ağzına götürüp, kulağına "Bütün gün eğlendiğimden daha çok eğleniyorum," diye fısıldadı. Ellerini kadının bedeninden aşağılara kaydırarak, onu kendi bedeninin önüne sımsıkı çekti.

"Hoş davrandım. Sana özgürlük verdim. Sana zaman tanıdım. Seni hiç zorlamadım. Fakat kahretsin Marnie, seni çok uzun zamandır bekliyorum. Seni istiyorum, Marnie." Adam kalçalarını öne doğru eğerek, kadının göz bebeklerinin büyümesini izledi. "Sen de beni istiyorsun," dedi ve ona uzun, baştan çıkarıcı ve lezzetli bir öpücük kondurdu.

"Law?" Adamın adını söyleyebilmek için birkaç dakika uzun, nefes nefese kaldı.

"Hımmm? Tanrım sen muhteşemsin. "Adamın gözleri kadının yüzünde geziniyordu.

"Law?"

Adam onun dudaklarına her biri ateşli ve nazik öpücük kondurmaya devam ederken, ona adını söylemesi için şans tanımiyordu.

En sonunda adam başını kaldırdı. "Oğlumuz bizi bekliyor," dedi yüksek sesle. "Bunu sonra tekrarlarız." Kadının göğsünü işaret parmağıyla tekrar ürperttikten sonra, kadının meme uçlarının sertleştiğini hissetti. "Sonra yapmak daha iyi. Bu arada sana yardım etmek için ne yapabilirim?"

Adamın ona yardım etmesi gerekiyordu. Çünkü kadın onun dokunuşları karşısında şaşkına dönmüş ne yapacağını bilemiyordu.

Ama sonunda kendine gelince, doğum günü pastasının mumlarını yakıp, David'in onları beklediği odaya götürdü.

"İyi ki doğdun gibi modası geçmiş şarkıları söylemeyeceksin, değil mi?"

Marnie, Law'a baktı ve ona şeytanca gülümsedi. Sonra ikisi yüksek sesle doğum günü şarkısını söylemeye başladılar. David sandalyesinde iyice yayılarak oturdu ve elleriyle kulaklarını tıkadı.

"Bir dilek tut."

"Anne," dedi David homurdanıp, gözlerini oynatarak. Sonunda buna razı oldu ve mumların hepsini bir nefeste söndürdü. Marnie üç katlı çikolatalı doğum günü pastasını dilimledi, ikisine de canavar gibi koca dilimler halinde verdi. İkisi de rekor denebilecek bir sürede pastalarını silip süpürdüler.

"Şimdi hediyeleri verme zamanı geldi." Kadın odadan çıktı ve sonra elinde bir hediye paketi ile geri döndü. "Önce bu hediyeyi aç."

"Önce mi? Yani bu bana birden fazla hediye aldığın anlamına mı geliyor?"

Kadın ona şarkı söyler gibi bir sesle ve gizemli gülüşle, "Bunu asla söylemem.. Doğum günü hediyeleri hakkında hasıl hissettiğimi bilirsin."

Heyecanını güçlükle bastırarak, David'in arkasında durup, ona aldığı giysilerin paketini açmasını bekledi.

Çocuk paketin içinden çıkardığı pantolon ve bluzu üzerine tuttu. "Bunlar çok hoş, anne," dedi.

"Onları sevdin mi?"

"Evet, harikalar."

Aralarında doğum günü hediyesi hakkında konuşmaya öyle dalmışlardı ki, Law'un sıkılıp, pencereden dışarı izlediğini fark etmediler.

Adam odaya geri döndüğünde başıyla ön bahçeyi işaret etti. "Benim hediyemi açmak için dışarı çıkman gerekir," dedi David'e.

"Dışarı mı?"

"Hadi git. Sen de onunla git, Marnie."

Law, onları ön kapıdan çıkarttı. David dışarı doğru birkaç adım atınca, kaldırımın kenarına park etmiş pırıl pırıl parlayan spor arabayı gördü. Birden bire durakladı. Mavi gözler merakla,

ağız açık bir şekilde arabanın etrafında döndü. "Bu nereden geldi?"

"Getirildi. Tam zamanında. Şükürler olsun."

"Yani sen...bunu...bunu....bana hediye mi verdiğini söylüyorsun? Yani bir Iroc mu? *Iroc*? "

"Doğum günün kutlu olsun." Law arabanın anahtarlarını David'in burnunun önünde salladı.

David bir anahtarlara, bir Marnie'ye bir de Law'a baktı. Bahçe otlarının üzerinde ters takla attı, Law'dan anahtarları alarak, doğruca yeni arabasına koştu.

"Bekle," dedi Law onun arkasından koşarken, "Onun içinde uçmadan önce sana bazı şeyleri göstermem gerek."

Law ve David arabaya bindiler. Marnie onlara çaktırmadan evin içine sıvıştı. Kendisinin her an çılgılık atmaya başlayabileceğinden korktu, bunu yapmamak için ellerini yumruk gibi sıkıp ağzını kapattı

Doğum günü partisinin neşesi onun keyfini kaçırdı. Orta kısımda duran mumları öfkeyle çabucak söndürdü. David'e verdiği bluz ve pantolon takımı paketiyle birlikte öylece yerde unutulmuştu. Onlar da kadına gülüyor gibiydiler. Kadın elinin kaldırıp havaya geniş, kuvvetli bir yumruk savurdu.

Kadın eteğinin cebinden onun için aldığı bir başka hediye paketini çıkartıp, paketini ve kurdelesini tırnaklarıyla tırmaladı.

"Arabasını Jack'e göstermeye gittiğini ve gecikmeden döneceğini söylememi istedi," dedi Law, evde rüzgâr gibi eserek. "Sen çok konuşmadın..." Kadın ona hızla arkasını dönüp onu sokmak üzere olan bir yılan gibi bakınca adam zınk diye durdu.

"Sana ne demeliyim, Law? Ne? Hayır, o arabayı kabul edemez mi demeliyim? Sürücü belgesini daha bugün almış, lise öğrencisi bir genç delikanlı için o araba çok gösterişli ve pahalı mı demeliyim? Bunu almadan önce bana danışman gerektiğini mi? Bu çapta büyük bir hediye almanın üzerine vazife olmadığını mı? David'in havasını söndürmek için bunlardan hangisini söylemeliyim?"

Adam ona dakikalarca bir şey söylemedi. "Onu almadan önce sana danışma ihtiyacını hiç duymadım."

"Güzel. Duyman gerekirdi. Ben onun annesiyim."

"Ben de onun babası."

Kadın ona "Sen Noel Babasın!" diye bağırdı.

Gözyaşları kıpkırmızı olmuş yanaklarından aşağı oluk gibi akıyordu ama kadın bunun farkına bile varmamıştı. Küçük bedeninin öfkeyle sertleşip, kollarını iki yanından aşağı doğru kaskatı tuttuğunun da farkında değildi.

"David'in hayatına ona hediyeler alarak girdin. Sen hayattan daha büyük, tıpkı bazı tanrılar gibi, büyüleyicisin. Çocuğun bezini değiştirmedeğin ya da sabaha kadar kulağı ağrıyınca başında uykusuz beklemediğin için senin gibi baba olmak kolay. Ona disiplin vermek zorunda kalmadın. Hayır, bunların hiç birini yapmadın, değil mi?"

"Sen David'in arkasına gizlenmeyi tercih ediyorsun."

"Ben onunla olmayı tercih ettim. Onu seviyorum. Eğer sütüm olsaydı ona ben meme emzirirdim. Ona kaliteli bir yaşam verebilmek için binlerce özveride bulundum."

Kadın bir elini kaldırarak kendisine bir şey söylememesi için adamın dudaklarına götürdü. "Ona yaptığım her şeyi seve seve yaptım. Onun bunu takdir etmesini beklemiyorum. Onun sevgisi bana yeter. Ben yalnızca senin onun hayatına girip onu pahalı hediyelerle şımartarak benden uzaklaştırmaya çalışmana ne kadar gücendiğimi anlamanı istiyorum."

"Öyle yapmıyorum, Marnie."

"Yaptın bile. O seninle kalıyor, benimle değil. Sen ona genç bir adamın hayalini kurduğu bir arabayı hediye ederken, bense..."

Kadın konuşmayı kesti ve adama elinde tuttuğu küçük hediye paketiyle oynayarak, sırtını döndü.

"Ne?"

"Yalnızca git. David'in gelmesini dışarıda bekle. Seni burada görmek istemiyorum. Beni baltalamana kızıyorum."

"Kutuda ne var? Bir başka hediye mi?"

"Git, Law." Adam elindeki küçük hediye paketini kapmak için kadına doğru uzandı. "Onu bana ver." Kadın onu adamın elinden geri almak için atladı ama adam onu başına, kadının uzanamayacağı yere kaldırdı. Kutuyu açtı. Eline kontak anahtarları geldi."

"Bir araba." Vahşice küfür edip, gözlerini yumdu ve başparmağı ve işaret parmağını çorabın içine daldırdı.

Kadın gözlerindeki yaşı sildi ve ona meydan okurcasına baktı. "*Kullanılmış bir araba. Yeni değil, çarpıcı değil, güzel değil. Yalnızca onu bir yerden bir yere götürecek bir araba. Eğer dört çekerli, müzik setli arabayı ona vermeseydin o bunun için de ters takla atacaktı!*" Yola doğru küçük düşürücü bir hareket yaptı.

"Marnie, ben..."

"Hayır," dedi kadın haşın bir şekilde. "Özür dilemeni ya da bana acımanı istemiyorum. Senden hiçbir şey istemiyorum. Hiç istemedim. David'e verdiğin fırsatları inkâr edemem ama senden şahsen kendi adıma bir şey istemiyorum."

"İşini bozmak istememiştin. Onu almakla kesinlikle seni incitmeyi düşünmedim."

"Güzel. Bütün iyi niyetine rağmen bunu yaptın Law. Şimdi lütfen buradan git." Kadın kontrolünü kaybetmeye başladığını hissediyordu. Sınirlerine hakim olmak için elini beline dayadı. "Bir daha buraya gelmeni istemiyorum. David seninle temelli kalmayı tercih edebilir. Eğer bunu tercih ederse, ben ve o dışarıda zaman geçirebiliriz. Ama seni asla bir daha görmek istemiyorum."

Kadın parmağını adamın göğüs kafesinin ortasına koydu. "Asla, *asla, ona aldığım arabadan söz etme.* Bunu ona söylemen onu yalnızca o arabaya vicdan azabıyla binmesine neden olacaktır."

Öne doğru eğilerek yerden David'e verdiği pantolon ve bluzu aldı ve onları büyük bir itinayla katladı. "İşte buradalar. Onları belki onu tekrar görmeden giymek isteyebilir." Onları Law'a verdi.

Koşarak üst kata çıktı ve adam onu gözyaşları içinde görmesin diye oda kapısını zar zor kapadı.

Ertesi sabah kahve hazırlamak için mutfığa girdiğinde, oranın tertemiz olduğunu görünce çok şaşırdı. Yemek odası da, doğum günü yemeğinden hiç bir iz taşımayacak şekilde tertemiz yapılmış, çiçeklere ait orta kısım hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Anlaşılan Law ve David evden gitmeden önce sıkı bir temizlik yapmışlardı.

Kahvesini yudumlarken, yeni aldığı arabayı nasıl satacağını düşünüyordu. Belki aracı arabayı geri alıp ona parasını iade edebilirdi. Bunu düşünüp huzursuzlanırken, telefon çaldı.

"Bayan Hibbs?"

"Buyurun."

Arayan kendisinin bakımevinde görevli doktorlardan biri olduğunu söyledi. "Annenize birkaç dakika önce ciddi bir inme indi. Şimdi ambulansla hastaneye taşmıyor."

15. BÖLÜM

Kadın, Law'un oturduğu sokağa gittiğinde, neredeyse gün ağarmak üzereydi. Arabasını adamın evinin önüne park etti. Yerinden kımıldayamayacak kadar berbat ve tükenmiş bir haldeydi. Bir süre direksiyon başında kalıp kendine gelmeye çalıştı.

En sonunda arabanın kapısını açacak kadar gücü kendinde topladığında, adamın evine doğru gitti. Law kapıyı açıncaya kadar, kadın kapı zilini duyan Venüs'ün merakla hırlamasının sesini duydu. Adamın üzerindeki tek giysi yalnızca ıslak mayosuydu. Kadını evinin kapısında görmekten çok şaşırmışa benziyordu.

"Merhaba Law. David evde mi?"

"Hayır."

"Oh." Kadın buraya kadar gelip de David'i evde bula mayacağını hiç düşünmemişti.

"İçeri gel."

Adamın dediğini yapmak ona başka bir mazeret uydurmaktan daha az enerji harcatacak gibi göründü. Kadın evden içeri adımını attı ve adam arkasından kapıyı kapattı. Venüs ona iyice yaklaşp, kadının dizini kokladı. Otomatikman kadın yere eğilip, hayvanın başını okşadı.

"Hayvanlarda tüm gördüğüm," dedi Law, ıslak saçlarının arasından ellerini gezdirerek. "Labradorların karakteristik olarak uysal oldukları düşünülse bile, Venüs neredeyse tüm kadınları diri diri yiyecek."

"Köpek, benim ona karşı bir tehdit unsuru olmadığının farkına varmış olmalı." Sonra adamı hiç uyarmadan kadın, "Annem bu öğleden sonra öldü," dedi.

Law'un yüzündeki gülümseme gitti. Elini yüzüne götürdü. Kadın onun yutkunmasını izledi. Adam gözlerini uzağa diktikten sonra kadına baktı. "Çok üzıldüm, Marnie. Nasıl olmuş?"

"Bu sabah ona bir başka inme daha gelmiş. Şimdiye kadar gelenlerin en kötüsü. Hastaneye kaldırıldıktan yalnızca bir dakika sonra ona yetişebildim. Bütün gün yoğun bakım ünitesinde onun başında kaldım."

"Bütün gün mü? Tek başına? Neden bizi aramadın?"

"Bunu yapmam için bir sebep yoktu. Bilinci hiç açılmadı."

"Ama sen bunu tek başına yapamayacağını bilecek kadar bilinçliydin."

Kadın başını salladı. "Hastane ortamı David'i huzursuz edecekti. Anneme veda edemedi, bu nedenle orada sadece bir zorunluluktan ötürü olması gerekiyordu ve bu çok gereksizdi. En iyisi bu şekilde yapmaktı. Annem huzur içinde öldü. Sanırım bunu düşünerek üzerimizdeki kederi bir nebze olsun atabiliriz. Ama," dedi kadın. Bunu söylemekte zorlanarak, "Mutsuz bir kadın olarak öldü."

"Marnie."

Law ona uzandı, kadının daracık omuzlarını güçlü kollarının arasına aldı. Kadın ona karşı koydu. Ama adam inatla onu tutuyor, onu bırakmayı istemiyordu. En sonunda Marnie ona teslim olup, onun kendisini yanına çekmesine izin verdi.

Kadın yanağını onun çıplak, nemli göğsüne dayadı. Adam bir eliyle parmaklarını onun saçlarının arasında gezdirdi. Diğer eliyle sırtını yukarı aşağı hareketlerle sıvazladı.

"Çok üzgünüm, Law. Çok üzgünüm."

"Üzgün müsün?" adam kadının dakikalarca ağlamasına izin verdi sonra ona fısıldayarak, "Benimle bunun hakkında konuş," dedi.

Kadın yüksek sesle burnunu çekti. Adam kadının önünü sırlıslıkla yapmıştı. Kadının eteğinde koca bir halka halinde koyu bir nem izi bırakmıştı ama kadın onu fark etmemişti.

"Bu hafta onu ziyarete gittiğim bir gün, ona neden o mektupları gönderdiğini sordum."

"Onları yolladığını inkâr etmeye kalktı mı?"

"Hayır. Senin tahmin ettiğin gibi onu bulmanı istemiş. Bu nedenle zarfların üstüne bizim evin adresini yazmış. Bana senin bu mektupların izini takip edip bizi bulacağını bildiğini söyledi."

"David'in babası olduğumdan nasıl şüphelenmiş?"

"Bundan daha en başından beri şüphelendiğini ve bunu anlamaması için aptal olması gerektiğini söyledi. Sharon ile ilişkiniz matematiksel olarak David'in doğum gününe denk geliyormuş. Sonra David'in büyüdükçe sana benzemeye başlaması."

Marnie başını kaldırdı ve ona doğru baktı. "Law, annem o mektupları sana David için göndermemiş. Zaten onu hiç düşünmüyordu. Meğer o sana karşı hep kin gütmüş."

"Onun adına bana özür borcun yok, Marnie."

"Bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum. Onunla konuştuğça annem giderek daha çok kendini temize çıkarmaya çalıştı. Bana kendi ailesinin sonbahar yaprakları gibi dağılırken,

senin neden güzel bir hayat yaşamana izin vermesi gerektiğini sordu."

Kadın başını öne doğru uzatıp, alnını adamın göğüs kemiğine dayadı. "Annem, Sharon'un asi ve yanlış yollara sapan biri olduğunu unutmuş olmalı. Onunla tartışmak için hiçbir neden göremedim. Üstelik bunu yapmaktan korkuyordum da. Doktoru beni onun tansiyonunun yüksek olduğu konusunda uyarmıştı."

"Onu en iyi şekilde idare ettiğinden eminim. Ve şunu aklına kaydet. David'in hayatıma girmesiyle her şey çok daha güzel oldu." Adam çenesini kadının başının üstüne dayadı. "Annene David'in benimle kaldığını söyledin mi?"

"Evet ve annem buna art niyetle sevindi. Onun sana huzursuzluk verdiğine inanmak istedi. Bir sorumluluk." Kadın başını kaldırarak yan oturdu. "O mektuplardan ötürü sana yaşattığı ıstıraptan ötürü çok üzgünüm, Law."

"İstirap değil. Belki buna huzursuzluk diyebiliriz. Ve bu geçiciydi. Bunun için artık üzülme, Marnie. Bitti. Buna hepimiz sevinebiliriz."

Adamın kollarında olmak, onun iki kolunun da kalçalarına dokunması, kadına kendisini daha da rahat hissettirdi. Bir ara adamın kollarından kurtulmak istedi.

"David nerede? Çabuk döner mi? Ona büyük annesinin öldüğünü söylemeliyim."

"Bir arkadaşının evine bütün gece kalmak üzere gitti. Endişelenme," dedi adam kadının yüzündeki endişeyi görünce. "Ona izin vermeden önce çocuğun ailesini aradım. Moore'ları."

"Oh, Jack Moore. O ve David yıllardır çok iyi arkadaşlar. İyi aile."

"Ben de bu sonuca vardım. Ve David'i onlara ancak onlarda yatıp, sabah dönmesi şartı ile gönderdim. David'in Cumartesi gecesi yollara dökülmesini istemedim."

"Aynı fikirdeyim. O halde onu Moore'lara gidince görebilirim, sanırım. Bay, bay Law. Bana...ağlamama izin verdiğin için teşekkürler." *İçimi döküp rahatlattığın için* kelimesini kullanmak yerine, kadın ona kederli bir şekilde gülümsedi ve kapıya doğru gitti.

"Vav, vav." Adam kadını kolundan tutup ona daha sıkıca sarıldı. "Sana bir şey teklif edebilir miyim?" Kadın ne diyeceğini merak ederek başını ona doğru kaldırdı. "Neden David'in partiden zevk almasına izin vermiyorsun? Bu gece yapılması gereken bir şey yok, değil mi?"

"Hayır. Cenaze ile ilgili her şey zaten çoktan hazırlandı."

"O halde yarın sabah erkenden üzücü haberi David'e söylemek yeterli olacaktır. Bugün hafta sonu, okul yok. İçebildikleri kadar Pepsi, yiyebilecekleri kadar Pizza yiyip ve *Playboy*lu gecenin keyfini çıkartacaklarını bana söyledi."

"Güzel..." Kadın elini saçında birkaç kez onu tarar gibi gezdirdi. "Sanırım sen haklısın. Onun gecesinin neden içine edelim? Sabah eve geldiğinde beni ara, hemen gelirim."

"Sana bir başka şey daha teklif edebilir miyim?" Kadın bir kez daha merak edencesine başını kaldırıp adama baktı. "Bu gece burada kal."

Kadının ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Duygusal durumunu göz önünde bulundurarak, senin otobanda tehlikeli gideceğini düşünüyorum. Bununla beraber, kendini arabaya sokacak gücün olduğundan da şüpheliyim. Fiziki sınırlarını da düşünecek olursak, bu gece senin yalnız kalmanın iyi olacağını düşünmüyorum."

"Bunun üstesinden gelirim."

"Ama neden kendini zorluyorsun? Daha hiç kullanılmamış pek çok boş yatak odam var."

"Yatakları kesinlikle kullanılmış olsa bile."

Adam baktı. "Sen hiçbir şeyi unutmaz mısın? Sana bu gece seni yarı çıplak çiftlerin rahatsız etmeyeceğine söz veririm. Arkadaşlarım delikanlı oğlumun benimle kaldığını ve evin içinde yarı çıplak dolaşmanın artık bir tabu haline geldiğini biliyorlar."

"Onlara ne söyledin?"

"Kendilerine gidecek başka yer bulmak zorunda olduklarını."

"Yani David hakkında demek istedim."

"Onlara bir şey söylemedim."

"Çünkü skandal çıkarmak istemiyorsun."

"Çünkü on yedi yıl önce yaşadığım bir ereksiyon sonucunda bir oğlum olduğunu kimseye açıklamak zorunda değilim." Adam öfkesini dizginleyip kadınla sakın sakın konuşmasına devam etti. "Onu açıklamak, seni açıklamak yani onun anne dediği kadını açıklamaktır. Seni açıklamak her şeyi daha çok karmaşıklaştıracak. Bu nedenle herkes istediği gibi düşünsün dedim."

"Ve?"

Adam dokunaklı bir şekilde omuz silkti. "Bilmiyorum. Onun nereden çıktığını sormaya kimsenin hakkı yok. Ama herkesi muma çevirmiş durumda. Birkaç kez benimle birlikte merkeze geldi. Uzay programı hakkında ne kadar çok şey bildiğini şaşırarak öğrendim."

"O bütün hayatı boyunca bununla ilgilendi."

"Senin ona aşıladığın bir ilgi. Teşekkürler." Adam kadının el bileklerini güçlü parmakları ile tuttu ve onu birden hafifçe çekti. "Artık sakın olacak mısın?"

"Sana artık bir daha gelmeyeceğim."

Adamın dudakları seğirdi, yaramaz çocuk gibi gülümsedi. "Hiç mi?"

. Kadın adamın yanından hızla kapıya giderek, tekrardan kapının tokmağını tuttu.

"Tamam, tamam, üzgünüm. Kötü bir zamanda kötü bir şakaydı. Astronot ofisinde, uçmaktan söz etmediğimizde seksten konuşuruz. İşte bu nedenle bir kaç çift küçük şaka, zaman zaman ansızın ağzımdan kaçıyor." Adam parmaklarını kadının el bileklerinin üzerinde sımsıkı kapattı. "En yakın duş işte şurada."

Evin yatak odası kanadına doğru adam onu arkasından sürüklerken, "Law, yapamam," dedi kadın onun dediğine itiraz ederken.

"Seni bu gece yalnız bırakırsam, David beni hiçbir zaman affetmeyecek. O senin ayda yaşadığını sanıyor."

"Ama sen o yaşamın içine girdin."

Adam kadına mahcup bir şekilde baktı. "Beni Neil Armstrong ile karıştırıyorsun. Ben hiç aya çıkmadım. Burada." Adam kadını görkemli bir yatak odasına götürdü. Oda o kadar temizdi ki daha önce kimse kalmamış gibiydi. "Banyolar burada. Duş al. Ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Ben aç değilim."

"Güzel: Ama ben açım. Hadi Venüs, bu bayanı biraz yalnız bırakalım."

Adam odadan çıktı, Venüs de onun yalınayak yürüdüğü yerlerden peşinden gitti. Marnie, mutlu olup yavaşça topuklarının üstünde döndü. Derin bir iç çekerek, Law'un kendisi için karar

vermesine mutlu oldu. Bitkindi. Bu nedenle duş alma fikri ona çok cazip gelmişti.

Banyo da tıpkı evdeki diğer odalar gibi muhteşem bir şekilde ihtiyaçlara uygun olarak döşenmişti. Burun deliklerinden içeri akan duşun sıcak fışkırıları stratejik olarak duvarın dört köşesinden fışkırarak kadının yorgun vücuduna masaj yapıp, dinlendiriyordu.

Kadın kurulandı, saçını tüy gibi yumuşak bir havluyla hızlı hareketlerle kuruladı. Sonra yeniden giysilerini üzerine geçirdi. Yalın ayak mutfığa doğru yürüdü. Law mutfakta Venüs'le konuşuyordu.

Kadın göz ucuyla görünce başını ona çevirdi. "Şimdi Venüs'e senin mayonez ya da hardal seven bir kadın olup olmadığını soruyordum."

"Bu kadın hardalı tercih eder."

"İyi."

"Acılı olan."

Adamın kaşları hızla yükseldi. "Hatta daha iyi."

Adam iki dilim Fransız ekmeğinin üstüne bol acılı hardal sürdü ve domuz pastırması ve peynir koydu. Kadına ikram etmeden önce, hazırladığı iki sandviçin üzerini süsledi.

Bir sandalyeye oturdu ve kadına diğer sandalyeye oturmasını işaret etti. Üzerinden ıslak mayosunu çıkarmış ve üzerine sıradan bir şort ve Denizcilik Akademisi tişörtü giymişti. Adamın günlük giysiler içinde olması Marnie'ye nemli saçlarını ve çıplak ayaklarını unutturdu.

"Buraya otur tüylü Venüs. Kırıntılar sana kalacak." Köpek, kuyruğunu düşürerek, köşeye büzüldü. "David onu şımartıyor. Ona masada yedirtiyor."

Marnie yiyeceğe saldırdı. Law ona bakıp gülünceye kadar aç bir kurt gibi sandviçlere saldırdığının farkında değildi. "En son ne zaman yedin?"

"Dün gece. Bu çok iyi," dedi kadın tabağındaki yemeğini işaret ederek. "Mutfakta çok hünerli olduğun belli oluyor. Benim mutfağını benden daha iyi temizlemiştin."

"David'in yardımıyla. Doğum günü için yaptığın onca şeyden sonra biz de sana mutfağı temizleyerek yardımcı olmayı istedik."

Kadın buzlu çayından içti. "Senin evden gitmeni istememe ne diyorsun?" Kadın şimdi o gün yaptıklarından utanıyordu. Öfkesini çocukça bir davranışla gösterip, üst kattaki odasına çıkması, onun kendini kontrol edemediğini gösteriyordu.

"David'e parti hazırlıkları yapmaktan çok yorulduğunu ve duygusal anlamda tükendiğini söyledim, ağladığını ve yalnız kalmak için benden izin istediğini söyledim."

"O da sana inandı mı?"

"Ona imalı olarak 'kadınların her ay düzenli olarak yaşadıkları' sorunlarından söz ettim. O rahatsızlık her zaman beraberinde kesin mahremiyet getirir. Gizemli aura kadınların o dönemlerinde erkeklerin kesinlikle onlara daha fazla soru sormalarından mahrum eder."

"Ne kadar seksi."

"Ne kadar gerçek."

Kadın ona kaşını çatarak baktı. "Ayın o muayyen günlerinde bile çılgına dönmüyorum."

"Güzel, ben ailevi otoritemi kullanarak ona bana başka soru sorma şansını bırakmadım. Mutfağı toparlamak istedim. Gitmeden önce, David yukarı çıkıp ve seni son kez görmek istedi. Ona aldığın yeni giysilere, akşam yemeğine ve diğer hediyelerine

teşekkürler. Ona edindiğim eşsiz deneyimlerimle, bir kadın bu ruh haline girerse en iyisinin onu yalnız bırakmak olacağını söyledim."

"Bir bakıma haklısın. Dün gece benim için yalnız kalmak daha iyi oldu."

Adam masanın üstünden ona doğru uzanıp, ellerini avuçlarının arasına aldı. "O lanet olası araba için, Marnie."

"Boş ver, Law."

"Uh-oh. Bu yaranın daha acılı bir hale gelmesine izin vermeyeceğim. Eğer senin de ona araba aldığını bilseydim, asla ve asla senin sürprizini bozmazdım."

"Ona almak istediğim hediyeği seninle paylaşma ihtiyacını duymadım."

"Ben birini ayartmak için ona asla spor araba almam. Sana yemin ederim. Hatta senin de ona araba aldığım için David'in adına sevineceğini sanmıştım." Kadına utanarak gülümsedi. "Ben yalnızca onun için özel bir şey yapmak istemiştım."

"Ben de!" Kadın huzursuz bir şekilde elini göğsüne vurarak ağlamaya başladı.

"Bunu anlıyorum ve çok üzgünüm. Bu aldığım en kötü karardı. Bu noktada söyleyeceğim her şey bu kadar, ama sen ona bütün hayatını verdin. Benim göremediğin diğer on beş doğum gününde onun hep yanında oldun."

"Belki ona o pahalı arabayı almakla haddimi aştım. Ama bunu etraflıca düşünmeden sakın beni suçlama. Ben bu konuda henüz yeniyim. Ufak tefek hatalar yapabilirim. Sabırlı ol, tamam mı?"

"Tamam."

Kadın geçen geceki davranışlarından dolayı kendini çok kötü hissetti ve yaptıklarından utandı. Ve çok uykusu vardı. Aslında başını bile zor kaldırıyordu. Uyku mahmuru gözlerini kaldırıp Law'a baktığında, adam onu dikkatlice süzüyordu. "Bana bir şey verdin mi?" diye sordu kadın açık açık.

"ayına mı?"

"ayıma sinir ilacı mı kattın?"

"Sinir ilacı değil ama seni sakinleştirecek, vücuduna hiçbir zararı olmayan rahat uyumanı sağlayacak bir kapsül karıştırdım."

"Law!" kadın tüm gücünü toplayarak, adamın bu yaptığına itiraz etse de, sesi yavru kedi miyavlaması gibi incecik çıkıyordu.

Adam yerinden kalkıp masada kadının yanına gitti. Sandalyesini çekip, onu kaldırıp kendisine yasladı. "Uyku vakti, bayan"

"Bana bunu yaptığın için seni hiç affetmeyeceğim," diye mırıldandı, başı adamın göğsündeyken. "Kadınlarla aran ne kadar iyi olduğu şüphe götürmez. Önce onları uyuşturuyorsun."

"Yalnızca bana zorluk çıkaranları." Adam onu banyo kapısına götürdü. "Giysilerini ıkart."

"Bu gerçekten gereksiz."

"Eğer onları benim çıkarmamı istemiyorsan."

Kadın daha ayakta bile duramazken adamla yapmayı istemediği konuda savaşmasının bir anlamı olmadığını anladı. Onun dediklerine uyup, banyonun yolunu tuttu.

"Kapının arkasında bir bornoz asılı. Yatağı hazırlayacağım."

Kadın uyurgezer gibi üzerindeki giysileri çıkartıp yere attı. Hafif pamuklu bornoz onun iki misli iriliğinde bir erkek için yapılmış olmasına rağmen teninde serin ve yumuşak bir his bıraktı. Önünü kapayıp, kemerini gevşek bir şekilde bağladı.

Bu arada yatak odasına gittiğinde, Law yastık kılıflarını geçirmiş yastıklara vuruyordu. "Aferin. Şimdi yatağa girebilirsin."

Kadın yatağa girdi ve adam üzerini örttü. Yastığa başını koyar koymaz, gözlerini yumdu. "Annem gibi, yalnız, mutsuz, hayata küskün bir halde ölmek istemiyorum, Law. Onun ölümünden çok onun mutsuz bir şekilde ölmesine üzülüyorum."

"Biliyorum." Adam kadının saçlarını parmaklarının arasına aldı. Saçın daha kurumamış ve hâlâ şampuan kokuyor."

"Ailem dağıldı."

"David dışında."

"Ve ben onu kaybediyorum."

"Şansım yok." Bir damla gözyaşı kapalı gözlerinin arasından yanağına aktı. Adam onu yanağından aldı, işaret parmağının üzerinden emdi. "Uyumadan önce masal dinlemek ister misin?"

"Sonu mutlu bitecekse."

"Buna sen karar vereceksin."

"Ne hakkında?"

"Bu masal bir prens hakkında-çok yakışıklı bir adammış-dünyanın sunduğu her şeye sahip olduğunu düşünüyormuş. Hem hayalen hem fiziken yükseklerde uçan biriymiş. Gerçekten burnu havada biri."

"Sonra bir gün eline geçen bir mektup onu çiçeklerle çevrili bu mütevazı eve götürmüş. O evde yaşayan kadın çiçek yataklarının içinde köylü gibi çalışmış. Dizleri kirli, üst dudağında küçük ter damlaları varmış. Ama o köylü değilmiş. O gerçekten kılık değiştirmiş bir prensesmiş."

"Bir prenses olduğunun bile farkında değilmiş ama etrafındaki herkes onun bir prenses olduğunu biliyormuş. Çünkü o

merhametli ve güzel, pırıl pırıl parlayan koyu renk saçlarıyla, kocaman gri gözleri ve ağzıyla... Tanrım onun ağzı." Parmak uçlarıyla takip ettiği kadının dudaklarını durup izledi.

"Her neyse, prens o kocaman gri gözleri görür görmez vurulmuş. Ve prensesin o tatlı, o çok tatlı ağzını öptüğünde kendi kendine söylenip, *uh oh dostum sen bir ahmaksın*. En tipik özelliğiyle, prensese söylenmeye başlamış. Onu asılsız yalanlarla suçlamış ve onu kendisinin bile katılmak istemediği içkili partiler düzenlemekle tehdit etmiş."

"Prenses onun aklını başından almış. Adam ondan başkasını göremez olmuş. Sürekli kadınsızlıktan neredeyse ölmek üzereymiş, ama gördüğü ya da arzuladığı tek kadın prensesmiş."

"Bu nedenle bir kâhine gitmiş ve ona sormuş, 'Bu prensesle ne yapacağım?' ve kahin ona, 'Bir prens olarak siz gerçekten çok aptalsınız,' demiş. 'Onu yatağa atmanın bir yolunu bulun' demiş."

Law, anlattığı bu Ortodoks peri masalına Marnie'nin tepkisini görmek için ona doğru eğildi. Kadında hiç tepki yoktu. Çoktan uykuya dalmıştı.

16. BÖLÜM

M

arnie, derin bir iç çekti ve gözlerini açtı. Bedeni yorgunluktan yoğun bir krem kadar ağırlaşmıştı. Yorgunluk, bedeninin her hücresine nüfuz etmişti. Kalp atışları güçlü ama yavaştı. Damarlarındaki kan akışını duyabiliyordu. Daha önce hiç bu kadar rahatladığını hatırlamıyordu. Hareketsizlik çok hoştu.

Esneyerek gerildi. İşte o an, ayağı bir başkasının ayağına değdi. Olduğu yerde donakaldı. Sonra, yatakta yavaşça diğer yanına döndü.

Law onun yanında uyuyordu. Sarı saçları dağılmış ve yüzünün alt kısmı uzamış sakalıyla gölgelenmişti. Yatak örtüsü yalnızca kalçasına kadar çekilmişti. Gövdesi çıplaktı.

Marnie çok sessiz bir şekilde, hatta nefes alırken bile ses çıkmamasına dikkat ederek, yatakta kalıp adamı inceledi. Dakikalarca. Ona vicdanı hâlâ emniyetten yataktan kalkıp gitmesini söylüyordu. Bir sonraki sefere, temiz bir vicdanla göz göze gelip, birbirleri ile aynı yatağı hiç paylaşmamış gibi yapabilirlerdi. Ama kadın "emniyetten" öylesine bıkmıştı ki, kendisini kımıldamaya zorlayamıyordu.

Tavandaki pervane başlarının üstünde ağır ağır dönüyordu. Motorundan gelen vızıltı hipnoz ediciydi. Vakit hâlâ çok erkendi ve odanın içi yalnızca kısmen aydınlanmıştı.

Böylece vicdanının sesinin ona neler yapmasını dikte etmesine aldırmadan, yatakta kalıp bu nadir anları değerlendirmek istedi. Annesinin ölümü ya da konu David olduğunda emin olmadığı geleceği ya da yanında yatan adama duyduğu imkânsız aşk ile ilgili tüm tatsız düşüncelerini artık düşünmemeye çalıştı.

Kadın adamı ne kadar çok seviyordu! Üstelik adamın ona ilk öldürücü sırtışıyla bakıp ona bücür dediği andan beri.

"Günaydın."

Önce onun sesinin hayalinin bir aldatmacası olduğunu sandı. Ama sonra adamın dudaklarını o bildik şekilde kıvrarak gülümsediğini gördü. Adamın gözleri kapalıydı.

"Benimle yatakta ne arıyorsun, Law?"

"Sertleşiyor."

Kadın duyulacak şekilde zorla yutkundu. "Ne zamandır buradasın?"

"Bütün gecedir."

"Bütün gece mi? Yani bu yatakta mı?"

"Uyuyordum. Uyudum, uyandım, işte. Senin nefesini dinliyordum. Seni izliyordum. Seninle sevişmek istiyordum." Adam gözlerini açtı. Loş ışıktaki bile ısıltılı parlayan masmavi gözlerdi onlar. Kadına gülümsedi ve çaresiz küçük bir şekilde omuz silkti. "Sertleşiyor."

"Uyanık olduğumu nereden bildin?"

"Bunu hissettim. Farklı şekilde nefes almaya başlamıştın. Daha hızlıydı. Sanki uyanık gibiydin." Uzandı ve kadının somurtuk dudaklarına dokundu. Adam ona boğuk bir sesle sordu. "Uyandın mı?"

Kadın ona bakınca, gözlerindeki o sıcak mavi ateşin içine gömüldü. Kadının dili dudaklarını yumuşatarak karşılık verince adam ona daha dikkatli baktı. Adam hafifçe homurdandı. "Sen misin, Marnie?" Bunu uygun ya da doğru olduğunu düşündüğün şekilde cevaplama. "Bana doğruyu söyle. Uyandın mı?"

Kadın yüksek sesle ona cevap vermeden önce bunu başını sallayarak doğruladı. Islık gibi o sesi çıkarttıktan sonra Law başını paylaştıkları yastığa yaslayıp kadını öptü. Önce kadının dudaklarının üzerinde ileri geri dudaklarını sürterek gezindi. Sonra diliyle kadının üst dudağının ortasını gıdıkladı. Kadının vücudu ona karşılık vererek ileri gitti.

Adamın eli kadının ensesinin üzerinde kıvrıldı, onu başından tutup kendine doğru çekti. Kadına sıcak, nemli ve yumuşak bir öpücük kondurdu. İçgüdüsel olarak kadın ellerini kaldırıp adamın göğsüne götürdü. Adamın kıvrıkcık göğüs kılları kadının parmak uçlarına tüylerini ürperten hoş bir duygu

hissettirdi. Kadın onları parmaklarının arasında çekip bükerek onlarla tuhaf bir şekilde oynadı.

Adam, kadını tıpkı ona şiir okurcasına, onu takdis edencesine dudaklarının ucundan öptükten sonra onun gözlerinin içine baktı. Marnie utanarak elini onun üzerinden çekti. "Hâzır mısın, Marnie?" Kadın hayır der gibi başını salladı.

Law, bacaklarını pedal çevirir gibi yapıp üzerlerindeki örtüyü yavaş yavaş kaldırırken ona arzuyla baktı.

Kadının bakışları adamın bedeninin aşağılarına indi ve gördüklerinden dehşete kapılıp bir kelime dahi edemedi.

"Şaka yapmıyordum, yoksa öyle bir halim mi vardı?" diye sordu adam.

"Hayır yapmıyordun."

"Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Emin değilim."

"Bunu bir düşün." Adam kadının elini ağzına götürdü ve avucunun içine ateşli bir öpücük kondurduktan sonra onu cinsel organının üzerine götürdü. Zevkten, yumuşak erkeksi bir şekilde homurdandı. "Keyfine bak."

Kadın kadife gibi yumuşacık parmaklarını adamın üstünde gezdirirken, adamın gözleri karararak baktı ve tatmin olmanın verdiği mutlulukla gülümsedi. "Ah, Marnie." Dakikalar sonra, göğsü hızla kabarıp şişti ve "Kendini beğenmişim yanımda," dedi.

Adam, kadının elbisesinin belindeki kemerin bağını çözmeye çalıştı. Onun açtığı anda, kadının elbisesini çabucak çıkartıp bir kenara fırlattı.

Adam telaşını çok çabuk kontrol altına aldı. Keskin ve sarsılmış bir şekilde içine derin bir nefes çekti. Adamın gözleri kadının çıplak bedenine ağıltan ölürcesine baktı. Bakışlarından

aklında bir soru işareti kaldığı anlaşılıyordu. Sonunda yüzünü kadına doğru çevirdi. "Sen gerçekten artık büyüdün, bücür."

Kadının omzundan başlayıp, adamın elleri kadının kol-larının aşağısına gidecek yolu buldu, kadının elinin tersindeki her damarın üstünü parmakları ile harita gibi takip etti. Sonra kadının göğsünü okşamak için durdu. Sonra beline doğru indi. Adam hafifçe elini kadının yumuşak tüylü üçgen bölgesine götürmeden önce, kadının sıksa bacaklarını okşadı.

Adamın dokunuşları kadının teninde milyonlarca lezzetli karıncalanmaya sebep oldu. Kadın artık yerinde duramıyordu. Adam hafifçe elini kadının belinden aşağı doğru kaydırırken, kadın buna tepki vererek sırtını ve boğazını bir kemer gibi kaldırdı; elleri kadının kalçalarında gezinirken, kadın dizlerini bük-tü. Kadın bu kez sırf kendisi için yalnızca Law'un okşayışlarına karşı cinsel tepki vermeye mecbur hissetti.

Adam, "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Önce nereni öpmem gerektiğini bilmiyorum."

Adamın başparmağı muzır bir şekilde onun göğüs uçlarını ustalıkla dikleştirirken, onun dudakların başlamaya karar verdi. Adam daha tutkuyla öpüşmelerinin ıslaklığı üzerinden gitmemiş dudaklarını kadının göğüslerine bastırdı. Kadın parmaklarını adamın saçlarına daldırdı ve adını her nefes alışında soluk soluğa söyledi.

"Bu evet mi, yoksa hayır mı anlamına geliyor?"

"Evet," kadın inleyerek, "Evet," dedi.

Adam, usulca kadının göğüs uçlarını diliyle ıslattı. Dilini tekrarlayan, hafif hareketlerle onun göğüs uçlarına değdirdi. Marnie hıçkırığa benzer bir ses çıkarttı.

"Daha?"

"Evet."

Adam kadının göğüs uçlarını dudaklarının arasına alarak içine çekti ve onları nazik bir coşkuyla emdi. Dilinin sıcak darbeleri ve şiddetle asılan adamın ağzının hareketleri kadının içinde cinsel bir haz uyandırdı. O ana kadar sevişmenin onun bütün bedeninde nasıl bir etki oluşturacağını bilmiyordu. Birden adamın bütün bunları kendisine yapmasını açlıkla arzuladı.

Adam kadının acil isteğine hemen karşılık verip, onu bacaklarının arasına aldı. Kadının kremi sıcaklığını hissedince kadının zevk aldığını anladı.

Adamın organının ucu kadının organına değiyor, adam sadece kadının o değerli noktasına bakıyordu, ama bu kadarı bile onun için tatminkâr oluyordu. Kadın ona karşı duyduğu tüm aşk ve ihtirasla, adamın elini o noktaya götürerek ve onun kendisini doruğa çıkarmasını istedi.

Kadının tüm bedenini kasırğa gibi savurmuştu. Kadın bunu göğüslerinde ve karnında hissetti. O his kadının bütün vücut sisteminin içinde dolanıp, parmak uçlarına ulaşmaya kadar başını döndürdü. Orgazmın etkileri kriz bittikten sonra uzun bir süre boyunca canlılık ve ateş basması olarak devam etti.

En sonunda kadının seksi olmadığını düşündüğü bir beden, adam tarafından uyarılmasından, sersemlemiş bir halde kadın gözlerini açtı ve Law'a baktı. "Üzgünüm."

Adam başını arkaya atıp, kahkahalarla gülmeye başladı. "Ne için? Dünyadaki en seksi kadınlardan biri olduğun için mi? Tanrım, sen muhteşemsin," diye fısıldadı adam ve onun dudağının ucuna bir öpücük kondurdu. "Harika ve muhteşem."

"Beni utandırıyorsun." Kadın tüm bedeninin kızardığını ve ona adamın gözleri, elleri ve dudaklarının şehvetli dokunuşlarıyla vücuduna artan miktarda ateş bastığını hissediyordu.

"Sen en duyarlı göğüs uçlarına sahipsin." Adamın sesi hayranlık ve korkuyla kısıp çıkıyordu.

Kadın, adamın okşayan ellerini isteksizce üzerinden kaldırmaya çalışarak, "Onlar orantısız şekilde büyükler," diye mırıldandı.

"Bunun için mi her zaman dik duruyorlar?"

"Hayır, öyle durmuyorlar."

"Evet öyleler, bücür."

Adamın ona çocukken söylediği lakabı hatırlayıp şimdi tekrardan ona söylemesi ikisini de şaşırttı. "İkinci kez bana bu şekilde sesleniyorsun. Bunu hatırladığından emin bile değilim."

"Seninle sevişinceye kadar hatırlamıyordum."

"Öyleyse neden?"

"Bir gün seni kumsalda izlediğimi ve yıllar sonra ne kadar güzel bir kadın olacağını düşündüğümü hatırlıyorum." Parmakları kadının göğüs uçlarına hafifçe değiyordu. "Sonra senin kadın olmuş halini göremeyeceğim için üzüldüğümü hatırlıyorum. Bencil bir şekilde kalbini kıran o orospu çocuğunun ben olduğumu öğrenince çok sevindim."

"Ama ne orospu çocuğu?"

"Seni seven biri. Seni başından sepetleyen biri."

"Oh," dedi kadın kısıp bir sesle.

"Bu onun için olmasaydı, sen şimdi burada olmazdın." Adam başını alçalttı ve onun kırmızı meme uçlarından birine öpücük kondurdu. "Doğru yaşıyor olmalıydım."

Adam kadının bedenini aşağılara doğru inerek öpmeye devam ederken, kadının soluk soluğa itirazlarına aldırmayarak onu öpmeye devam edip dudaklarını kadının bacaklarına koydu.

"Law," dedi kadın, adam dudaklarını kadının bacaklarından çekince.

Adam tutkuyla onu burnu ile dürtüklüyor, sonra onu öpüyor, dudaklarında kalan tatlı lezzeti tadıyordu. Adam dilini çevik bir şekilde döndürüyor, kadının ağzının en derinlerine kadar giriyor ve durmadan yaptığı dil darbeleriyle onu bir kez daha doruklara çıkartmak istiyordu.

Law, kadına baskı yapıp onun içine girmek üzereyken durdu. Uzun ve derin bir inlemeyle adam kadının içine girdi. Bir anlığına kadının yüzüne bakmak için durduğunda adam hâlâ, düzensiz olarak soluk alıp veriyordu.

"Marnie, bunun olması için çok zaman geçti. Bu nedenle gözlerini aç ve bana bak."

Kadın yalnızca gözlerini açmadan kollarını adamın boynuna dolamıştı. Uzun ve derin bir inlemeyle adam kadının içine girdi. Bir anlık ona bakarken, adam hâlâ düzensiz bir şekilde soluk alıp veriyordu.

"Devam etmeyecek misin?"

"Henüz değil," dedi adam, hafifçe kadının dudak ucundan öperek. "Ağzın çok tahrik edici."

"Öyle mi?"

"Hımmm. Sana zaman zaman ağzın için kurduğum fantezilerimden söz edeceğim."

"Hemen şimdi söyle."

"Hayır."

"Ama neden?"

"O zaman seni utandırırım ve daha henüz onlardan söz etmek istemiyorum. Sana onlardan ancak onlar hakkında konuşmak istersem söz ederim."

Adam kadının başını hafifçe geriye yasladı ve onu öptü. Sonra ellerini onun bedeninde gezdirdi ve onu sıkıca belinden tutup, kalçasını kaldırdı ve ona girmeye başladı.

Marnie ikinci kez Venüs'ün tırmalamaları karşısında uyanıyordu. Law ile sevişmekten fiziki olarak yorgun düşüp, onu yanında uyuya kalmıştı. Kadının kol ve bacakları çaresiz bir şekilde Law'unkilerin üstündeydi. Adam kadının sahibiymiş gibi bir elini onun göğsüne atmış, diğer eliyle dinin saçını yakalamıştı. Kadın onun kollarının arasından kurtulmaya çalıştıkça, adam homurdanıp duruyor, ona "yat," diyordu.

"Kalkmam gerek. Üstelik Venüs dışarı çıkmak istiyor."

Adam, "o fahişe," diye homurdandı, sırt üstü dönüp üzerindeki çarşafa tekme atarak. "Onu dışarı çıkartıp, biraz kahve yapacağım." Adam, Marnie'nin boynuna sarılıp, ona bir öpücük verdi. "Yerimi tut." Kadını serbest bırakıp, bacaklarını yatağın yanından yere uzattı ve çıplak bir halde yatak odasının kapısına gitti.

Onun çıplak dolaşmasından Marnie huzursuz oluyordu. Çarşafın arasında çaresiz bir şekilde sere serpe uzandı, adam gözden kayboluncaya kadar ona hayranlıkla baktı. Kadının bedeni, evrendeki en güzel sevgiliye sahip olduğu düşüncesiyle kor gibi yandı.

Kadın banyoya giderken, dün geceden bu yana bedeninin maruz kaldığı sert değişikliği hissetti. Göğüslerinde ve karnı adamın sakallarından yanıyordu. Bacaklarının arasında daha çok zevkten denebilecek bir acı vardı. Kadın bu acılardan zevk alıyordu.

Kadın çabucak duş aldıktan sonra, giyindi. Ayaklarına ayakkabılarını geçirerek, evin içinde ilerleyip, doğruca mutfağın yolunu tuttu. Evin içinde ilerlerken yarı açık duran bir kapıyı fark etti. Kapıyı hafifçe iterek onu ardına kadar açtı.

Orası David'in odası olmalıydı. Bunu daha görür görmez anlamıştı. Odadaki giysilerin sağa sola fırlatılmış hali, kadını bir

zamanlar rahatsız ederken, şimdi kadın çocuğun bu kötü alışkanlığına kederli ve sevecen gözlerle bakıyordu. Rock yıldızlarının, spor kahramanlarının ve bir bikinili halinin çerçevelenip duvarlarını süslediği o güzel mankenin resimleri duruyordu. *Victory 'nin* maketi ders kitaplarıyla beraber masasına konmuştu.

David bu kadar kısa sürede buraya yerleşmesine rağmen, odada onun silinmez izleri duruyordu. Üstelik odasında çok uzun zamandan beri istediği yeni bir televizyon ve yeni bir VCR aleti de alınıp konulmuştu. Yeni şarj olmuş telefon hâlâ şarjda duruyordu. Kaset kutusu yeni kasetlerle doluydu.

Marnie odadan geri çıkarken gözleri yaşla doldu. Law'un kibarlığının derecesini anlayamamıştı. Bu ev, ona pahalı şeylerin lüzumlu olmadıkça alınmayan David'e cennet gibi gelmeliydi.

Onu hemen evine geri almalıydı. Aksi takdirde sonsuza dek çocuğu kaybedebilirdi. David'i götür görmez, ondan eve, ait olduğu yere dönmesini isteyecekti.

Law üzerine spor şortu giymişti. Kadın mutfığa girdiğinde Law da orada bir sürahi portakal suyunu çalkalıyordu. "Kahve neredeyse hazır olur."

"Canım hiç kahve istemiyor." Kadının sesindeki sert ton, sürahinin şiddetli çalkalamasını durdurdu. "Senden tek istediğim David'e bol keseden harcadığın o pahalı oyuncukları ona neden aldığını açıklaman. Dün gece seninle savurganlığın konusunda konuşup bunu hallettiğimizi sanıyordum."

Kontrollü hareketlerle dikkatle, adam sürahiyi masaya koydu. "Yani ona verdiğim her şeyi ondan geri almam mı gerekiyor? Mantıklı ol, Marnie. Seninle dün konuştuğumuz oğlumu on altı yıldır göremediğim için benim ona yüz veren

ebeveyni olduğum ve bunun için bana anlayış göstermen gerektiğiydi."

"Güzel, odasının önünden geçerken o harika elektronik aletlere baktım ve onları görmek sabrımı taşırdı."

Adam ellerini beline koydu. "Ansızın bu hale seni getiren nedir?"

"David'i eşyalara boğarak onu benden uzak tutmaya çalışıyorsun!" diye kadın onu itham etti.

"Bu doğru değil."

"Sanırım doğru."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü sen herkesin defterinde en ön sayfada olmak istiyorsun. Üstün silah. Şampiyon. 1 Numara. Her zaman en üstte."

"Yalnızca bir saatten az bir süre önce," dedi adam ağır ağır, "sen, üstteydin. Ve onun her dakikasının keyfini çıkarttın. Yoksa onun her santimini sana hatırlatayım mı?"

Kadın öfke ve utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Kadın ayakkabılarının içinde ayaklarını oynattı. Topuklarında yükselerek, ön kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtığında David ve Venüs içeri girdiler.

"Anne!" diye çığlık attı David. "Arabanı dışarıda gör-düğüme inanamadım. Neler oluyor?"

Kadın onu görmekten o kadar çok korkmuştu ki, ona bir kelime dahi edemedi. Ayrıca son birkaç saattir Law'un yatağında yaptıklarının yüzünden anlaşılmasından korkuyordu.

"Büyük annen David," dedi Law ona kadının arkasından seslenerek.

Marnie çabucak ona söyleyeceği kelimeleri buldu ve ona sessizce, "O dün öğleden sonra öldü," dedi.

"Dün mü?"

"Marnie ve ben bunu aramızda tartıştık ve partini berbat etmemeye karar verdik. Ben ikinizi baş başa bırakıyorum. Venüs gel benimle. Hadi arka bahçeye çıkalım."

Köpek Law'u koridordan takip etti, Marnie ve David baş başa kaldılar. Çocuk vicdan azabı ile yanıyordu. "Oh, anne, onu kaybettiğimizde buralarda olmadığım için çok üzgünüm."

"Bunu bilemezdin."

"Evet ama dün gece sen yalnız kaldın."

"Ben...bu sorun değil. Biraz düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, her neyse."

David öne adım atıp onu kucakladı. "Kendini berbat hissediyor olmalısın. Bunu sana kötü bir şey olduğunda nasıl hissediyorsam aynı şekilde biliyorum."

Kadın kollarını çocuğa doladı ve onu kendisine yaklaştırdı. Gözyaşları yanaklarına sel gibi dökülüyordu. "Teşekkür ederim, sevgilim."

"Cenaze ne zaman kaldırılacak?" diye sordu çocuk geriye adım atarak.

"Bugün geç saatlerde. Geciktirmek için bir neden göremiyorum. O zaten bütün hazırlıkları önceden yapmış. Elbette bizim zaten mezarlıkta yerimiz var," diye kadın sözlerine ekledi, Sharon ve babasının mezarlarını düşünerek.

"Babam ve ben orada olacağız. Saat kaçta?"

Kadın ona saati söyledi. "Kısa bir tören olacak." Çocuk, kafasını sallayınca sarı saçları da başıyla birlikte sallanıp, dağıldı. Kadın buna refleks olarak ellerini çocuğun saçlarını düzeltmek için onun başına uzattı. "Partide eğlendin mi?"

"Çok eğlenceliydi. Dörde kadar poker oynadık."

"Poker mi?"

"Evet. Babam onunla ilgili bana birkaç ipucu verdi ve oyunda onluk kazandım."

"Ben partinin olduğunu bile bilmiyordum."

"Dün seni arayıp senden izin almak istedim. Seni neden evde bulamadığımı şimdi anlıyorum. Bir süre babamın bana izin vermeyeceğinden korktum."

"Neden vermesin?"

"Jack'in ailesinin de evde olup olmadığını öğrenmek ve partide içki, hap ya da bunun gibi şeylerin olup olmayacağını öğrenmek istedi. Onu Jack'in dürüst olduğuna ve partiye herkesin davetli olduğuna ikna etmeye çalışmak zorunda kaldım. Bana inandığını söylese de yine de Bayan Moore'u aradı." Çocuk sırtıttı. "Artık şimdi iki tane çok *katı* ebeveynim var!"

"Law sana karşı katı mı?"

"Onun koyduğu kurallara uymak zorundayım. Ev ödevlerimi yapınca kadar televizyon seyretmeme izin vermiyor. Ödevlerimi yaptığımı kontrol ettikten sonra onu açabiliyorum. Günde yalnızca bir sodaya izin veriyor ama istediğim kadar taze sıkılmış portakal suyu içebiliyorum. Telefon görüşmelerim her biri on beşer dakika olmak üzere üç görüşmeyle sınırlı. Eğer müzik kutusundan onun duyabileceği kadar ses çıkıyorsa, o zaman onu çok yüksek sesle dinliyorum demektir."

"O senin gibi değil anne. Hatta eğer arabayla gezmek istiyorsam, benzinini alabilmem için koca bir yaz boyunca sırt üstü yatamayacağımı, çalışmak zorunda olduğumu söyledi. Görüyor musun? Bu konuda o da seninle aynı fikirde. Her neyse ona çalışmak istediğimi söyledim."

"Onunla birlikte kalmayı seviyor musun, David?" Onu zor durumda bırakmanın haksızlık olacağını biliyordu ama kadın tüm içtenliğiyle çocuğun kendisine en doğru cevabı vermesini istedi.

"Güzel, elbette," diye cevapladı, çekingen bir şekilde. "Burası büyük bir ev. Venüs olmadan gerçekten çok yalnız kalacağım, onun etrafımda koşuşturmasına çok alıştım. Akşam yemeğinden sonra her gece babamla oradan buradan konuşuyoruz, yani senin ve benim yaptıklarımız hakkında. Bazen şakalaşıp gülüyoruz, ama Tanrı ve dürüstlük gibi konulardan konuşurken babam birden ciddileşiyor, gerçekten önemli konular hakkında, anladın mı?"

Çocuk ağzını kocaman açarak esnedi. "Oh, üzgünüm anne. Dün geceden dolayı."

"Neden biraz uyumuyorsun? Seni bu öğleden sonra zaten göreceğim."

"Emin misin? Seninle eve dönmemi benden istemiyor musun?"

"Hayır, ben iyiyim. Sen keyfine bak."

Çocuk kadını bir kez daha içten bir şekilde kucakladığında, kadın ona artık onu rahat bıraktığını söyleyebilirdi. Çocuğun seslendiğini duyduğunda kapıdan çoktan çıkmıştı. "Selam Baba? Neredeydin?" aynı kendisini selamlarken söylediği gibi.

Kadın, çocuğunun altına yeni bir araba çekebilen, ona yeni bir televizyon alabilen, bir astronotla üstelik çocuğun gerçek babasıyla nasıl âşık atabilirdi? Kendisi çocuğun odasındaki duvar kâğıtlarını yenileyebilmek için bile bir yıldan uzunca bir süre çalışmak zorundayken. Edemezdi. Etmeyecekti. Artık değil.

17. BÖLÜM

*M*Larnie, evinin basamaklarında durdu. Alaca karan-

lık olmasına rağmen hiç ışık yakmadı, evinin her köşesini zaten mor gölgeler dolduruyordu.

Yatak odasında, ayağından siyah deri iskarpinlerini çıkarttı ve çantasını yazı masasına koydu. Arka bahçeye bakan pencereye giderek, dakikalarca boşluğa baktı. Umutsuzluktan yerinden kıpırdamıyordu.

Tam başka tarafa dönmek üzereyken, David'in futbol topunu açelya çiçeklerinin arasında unuttuğu fark etti. Top, yalnız, iskartaya çıkartılmış ve terk edilmiş haliyle, tıpkı kadının hayatındaki tüm üzüntüleri temsil ediyor gibiydi.

Derin bir iç çekerek, siyah elbisesinin sırtındaki fermuarına uzandı.

"Sana yardım etmeme izin ver."

Kadın korkudan sıçrayıp, arkasına döndü. Law, hâlâ üzerindeki koyu takım elbisesi ve beyaz gömleğiyle, açık kapının girişinde duruyordu.

Kadının kalbi tekrar normal yerine döndüğünde, adamı azarladı. "Beni neredeyse korkudan öldürecektin. İçeri nereden girdin?"

"Seni eve kadar takip ettik."

"Ettik mi? David nerede?"

"Onu evime gönderdim. Gitmek istemedi ama ona seninle aramızda iki yetişkin gibi yalnız konuşmak istediğimi ve onu bu konuşmaya dahil etmek istemediğimi söyledim."

"Ne hakkında?"

"Konuşmamız gereken şu konu hakkında. Önce nasıl olduğunu anlamak istedim."

"Annemden ötürü mü?" Adam kafasını salladı. "Huzurluyum, çünkü onun huzura kavuştuğunu biliyorum. En sonunda."

"İyi. Konuşmaya başlamadan önce, üzerinden şu giysiyi çıkartalım." Adam kadının odasına girdi. "Arkanı dön."

"Elbisemi çıkartmayacağım, Law. Eğer seninle konuşacaksak, onun daha ziyade üzerimde kalmasını tercih ederim."

Adam onunla tartışmak istemiyordu. "Giyinik kal, ama sana birkaç şey söyleyeceğim." Adam ceketini, kravatını çıkartıp, kadının yatağının üzerine bıraktı. Gömlek yakasındaki düğmeleri çözdü ve gömlek kollarını dışa doğru kıvrırdı. "Şimdi. Daha iyi."

"Senin burada olmana gerçekten çok sevindim," dedi kadın, adama. "Ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Önce sen vur."

"Hayır, önce sen."

"Tamam." Adam elini kalçalarına koydu ve derin bir nefes aldı. Sonra birkaç saniye boyunca ayaklarının arasındaki yere baktı ve gözlerini tekrar onun gözlerinin içine dikti. "Bu konuyu David ve ben görüştük, Marnie."

"Hangi konuyu?"

"İkimizde dava açıp, mahkeme kararıyla onun soyadının yasal olarak Kincaid diye değiştirilmesini istiyoruz."

Adamın sözleri kadına ok gibi saplandı. Kadın ısırtıktan neredeyse ağlamaya başlayacaktı. Bundan böyle David bu şekilde tanınacaktı. Yani, Law'un oğlu olarak. Kadının oğlu olarak değil.

"Anlıyorum," dedi viyaklayarak.

"Herkesin önünde onun oğlum olduğunu söylemek istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Law. Annemin seni tehdit ettiğini kimse bilmeyecek."

"Biliyorum ama bu artık şimdi benim için önemli değil. Aslında, herkesin onun kim olduğunu ve benim için ne anlam taşıdığını bilmesini istiyorum. Bu sabah ailemi aradım ve onlara ondan söz ettim."

"Ne dediler?"

Adam kederli bir şekilde başını salladı. "Üzerlerinden şoku attıktan sonra mı ne dediklerini öğrenmek istiyorsun? Önümüzdeki hafta sonunda torunlarıyla tanışmak için buraya geliyorlar. David ikisiyle de konuştu ve onları bunca yolu kat etmeye ikna etti. Sanırım onu sevdiler."

Marnie tıkandığını hissetti ve ona sırtını dönerek tekrar pencere kenarına gitti. "Bu gerçekten çok güzel. David'in adına çok sevindim." Kadının duraklaması, kalp atışlarının hızlanmaya

başlamasıyla bitti. "Bu haberlerin ışığında, artık kendim için aldığım kararların iyi olduğunu düşünüyorum."

Kadının daracık omuzları, içine derin bir nefes çekerken havaya kalktı. "Seninle velayet konusunda mücadele etmeyeceğim, Law. Birinci neden olarak, seninle bu konuda yaşamam. Sen onun öz babasıydın. Söze ne hacet, şerefın yeter. Ben ona mükemmel bir ebeveyn oldum, ama şu ana kadar itiraf etmeliyim beni şaşırtacak şekilde sen de ona mükemmel baktın."

"İkinci neden olarak, David'i ikimizin arasında tercih yapmaya zorlayamam. O beni seviyor. Seni de seviyor. Sanırım ikimiz de onu çok seviyor ve onun için en iyisinin olmasını istiyoruz. O seninle kalıyor. Sanırım artık sürekli seninle kalması onun için daha iyi olacak. Bu fikrimi ona söylemek istiyorum."

Kadının duyulanmaktan boğazı acıyla gerildi. Kelimeleri artık ağzından zar zor çıkartabiliyordu. "Nasıl olsa iki yıl içinde üniversiteye gidecek."

Kadın başını salladı. "Ben tamamen özveriliyim, gördüğün gibi. Sharon bana hamile kaldığını söylediği günden beri, o bebeği istedim. Çünkü seveceğim ve beni sevecek birinin olmasını istiyordum. Baktığım bir çocuk içgüdüsel olarak beni sevecekti."

"Sharon ailemin sürekli dikkatini üzerinde topladı, hatta olumsuz dikkatlerini bile. Onları tüketti. Onlar da bana sevgilerini gösterecek çok az enerji bıraktı. Bu nedenle David'e onun bana ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacını vardı."

Kadın omuz ucundan Law'a baktı. "Ama artık ona daha fazla bakmam için bana ihtiyaç duymuyor. Ve ben sırf kendimi mutlu, kendi gereksinimlerimi gidermek için ona bu mutluluğu çok göremem. Görmeyeceğim de."

"Kendimi sözünü kesmeye mecbur hissediyorum," dedi Law. "Kendine karşı biraz zalim olmuyor musun?"

"Devamlı özverili biriymiş gibi konuşmak istemiyorum. Kendimi özverili biri olmaya zorladığımı düşünmeni istemiyorum. Bütün gün kendimi bu konuşmaya hazırladım. Bütün kelimeler yüreğimden kopup dökülüyor. Lütfen bitirmeme izin ver. Söylemem gereken bir başka şey var." Adam, kadının sözlerine devam edebilmesi için başını öne eğdi.

"Bu sabah olanlar..."

"Hımmmm?"

"Onun olması için pek çok neden vardı."

"Bunlardan biri güzel bir ön sevişme."

"Law lütfen."

"Üzgünüm." Adam elini sabırsızlıkla salladı.

"Annem öldükten sonra kendimi çok berbat hissettim. Bilirsin, ölüm karşısındaki çaresizlik. Yani eğer böyle berbat bir şekilde bitecekse, hayatın güzel olan tarafı nedir?"

"Anlıyorum. Bunun için senin bir başka insanla görüşmen ve sana layık olan bir ilişki yaşaman gerekir."

"Evet," dedi kadın. Adamın hislerini gayet iyi anlayıp, bunu güzel bir şekilde ona anlatmasına şaşırarak. "Kesinlikle öyle. Ve..."

"Daha var mı?"

"Bu olay beni en duygusal olduğum dönemde yakaladı."

"Sen duygularını açığa vurmak için bir çıkış yolu arıyordun. Kendini cinsellik olarak sunan o çıkış yolu, içini duygusal ve fiziki anlamda temizleyeceğin bir çıkış yolu."

"Kesinlikle," dedi kadın yumuşak bir şekilde.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu adam ona daha da yaklaşarak.

"Evet." '

"Yalancı."

Kadın başını kaldırdı. "Ne?"

"Yalan söylüyorsun. Benimle sevişmenin aslında başka bir nedeni vardı." Adam, kadının çenesini tutup başını havaya kaldırdı. "Sen beni seviyorsun. Değil mi Marnie?" Kadın yutkundu, diliyle dudaklarını ıslattı ve ona baktı. Adam ona "Değil mi?" diye sorusunu bir kez daha tekrarladı.

Kadın gözlerini yumdu ve evet dercesine başını salladı.

"Senin kalbini kıran o orospu çocuğu bendim, değil mi?"

"Bilerek kalbimi kırmadın," dedi kadın, yaşla dolan gözlerini açarak. "Sen sadece benim bir başka birini sevmemi imkânsız kıldın. Zaten çocukluk aşkının bu kadar uzun yıllar devam edeceğini ben bile bilemezdim."

Kadın, içini tam on yedi yıldır yakıp kavuran ateşin artık içini rahatlattığını hissetti. Ona gururunu bir kenara bırakıp aşkını özgürce yüksek sesle söylemişti.

"Seni hep sevdim. Hatta kumsalda battaniyenin altında ablamla oynasırken bile. Uzaya gitmeye hazırlanırken. Öfke fırtınası içinde o mektuplara kızıp evime adım attığın o an bile. Seni hep sevdim Law Kincaid."

Adam kollarını ona dolayıp, onu kendine çekti. "Marnie, benim sevgili Marnie'm. Bunları bana söylemek yıllarını aldı. Seni deliler gibi seviyorum." Adam başını ona doğru eğip, alnının üzerine düşen kahküllerini kaldırıp onu alnından öptü. Adam kendini çekince nedense kaşlarını çatı.

"Harika bir konuşma yaptın. Ama yaklaşık dörtte üçü önemsizdi. David ne seni bırakmayı ne de yanımdan ayrılmayı istemiyor. Bunu bana defalarca ve koşulsuz bir şekilde söyledi durdu. Aslında toparlanıp hemen şimdi senin yanına dönerse buna hiç şaşımam."

"Sana söylemediğim bir başka şey ise senin kendini onun için feda etmendi. Kesinlikle bencil değilsin. Aslında hayatımda tanıdığım en az bencil olan kişisin. Sende büyük bir sevgi kapasitesi gizli, bundan ben de yararlanmayı planlıyorum." Adam dudaklarını kadının dudaklarının üstüne sürttü.

"Eğer *konuşmaya başlamadan önce söyleyeceklerimi* dinleyecek olursan, soyadını Kincaid olarak değiştirmek istediğim Hibbs'in yalnızca David olmadığını öğreneceksin."

"Ne?"

"Sanırım ona adımı vermek ve seninle evlenmemizi tek bir yargıç sağlayabilir. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Mahkemeye yalnızca bir kez gidip, tıka basa dolu kent trafiğinin çilesinden..."

"Law!"

"Ne?"

"Evlenmek mi istiyorsun? Yani benimle?"

"Elbette seninle. Sen gelecekte doğacak tüm Kincaid bebeklerinin annesi olacaksın." Adam elini kadının karnına koydu ve parmaklarını yavaşça aşağı doğru gezdirdi. "Gerçekte o altın kuralımı hiç önlem almadan senle bozduğum için belki de şu anda bebeğime hamile kalmış olabilirsin."

Adam onu yumuşacık öperken sözlerine devam etmek için dudaklarını onun dudaklarından çekti. "Prezervatif kullanmayı unuttuğum son kez, büyük bir skor yapmıştım. Bu nedenle seni

mümkün olan en yakın sürede mihraba çıkarmak istedim. İlerde doğacak tüm çocuklarımın, bazı fırsatlarının olması istiyorum. David'in uzun süre kaçırdığı, bu fırsatları yakalamalarını istiyorum."

Kadının göğüslerini tuttu, başparmağı ile onların uçlarını aradı ve onları baştan çıkarıcı darbelerle sertleştirmeye çalıştı. "Seni, çocuklarımıza meme emzirirken izlemek istiyorum."

"Law." Kadın ellerini onun yanaklarına koymuş, onun sevgili adını harikulade bir şekilde fısıldıyordu.

Adam, arzuyla kadını öpüyordu. Kadın dilini onu diliyle birleştirirken elini adamın boynunda tutuyor, doğuştan gelen cinsel arzularını yalnızca onun için gösteriyordu.

Adam hâlâ kendini onu öpmekten alamasa da, "Bu evin kuralları var," dedi adam homurdanarak. "O mükemmel benliğine istediğini yapmakta özgürsün. Sana sadık ama sürekli abaza bir koca olacağım."

"Suzette ve klonlanmışlarını eve almayacaksın."

"Anlaştık. Üstelik, çarşafın arasında yüzü koyun yattarken kimse eline su dökemez." Adam biraz rahatlayarak güldü ve kadının gözlerinin içini delercesine baktı. "Vazgeçmeyeceğim tek şey Marnie, benim işimdir. Uçamazsam Law olamam. Eğer Law olamazsam sen beni sevmezsin. Tamam mı?"

"Tamam."

Adam aynı ciddi tonda konuşmaya devam ederek, "Korkabilirim," dedi. "Aile yaşantısı mekik uzaya fırlatılırken tam bir faciaya dönebiliyor. Sinirlerin gerildiğini gördüm. Hatta bu gerginliklerin yıkılan yuvalarla bittiğini gördüm."

"Beni başkalarının evliliği ilgilendirmiyor," dedi kadın başım kendinden emin bir şekilde salladı. "Ben güçlüyüm. Ve çok sabırlıyım. Baksana seni yıllarca bekledim."

Adamın gözleri tutkuyla karardı. "O hissi bilirim." Adam vücudunu kadının vücuduna yapıştırdı. Kadının aklında bir sonra ne yapacağına dair en ufak bir kuşku bırakmadan, elini onun fermuarına götürdü. "Ne dersin artık üzerinden elbiseni çıkartalım mı?"

SANDRA BROWN elliden fazla New York Times Bestseller listesine girmiş ve eserleri yetmiş milyondan fazla satılmış bir yazardır. O ve ailesi zamanlarını Güney Caroline ve Teksas arasında geçirmektedir.